

Giới thiệu Bách Hợp Lại Thượng Đan Phi Hiệp

Một cô gái thanh thuần, đáng yêu, cực kì ngờ nghệch như nàng mà lại muốn đi lưu lạc giang hồ, thật là khiến người ta không thể không lo lắng

Một cô gái ngây ngô như vậy đụng phải một chàng đại hiệp độc hành, người mà bị sư phụ huấn luyện thành kẻ lúc nào cũng xem nữ nhân như hồng thủy mãnh thú, là loại người không đáng tin nhất trên đời

Hai người gặp nhau, đụng độ nhau, bao tình huống hài hước dễ thương xảy ra, nàng quyết tâm bám lấy, chàng có muốn bỏ đi cũng không được

Hãy xem thiếu nữ ngây thơ này lại dùng cách gì trói chặt con tim vị thiếu niên "đã từng" rất kinh sợ phụ nữ này

Bạn đang đọc truyện *Bách Hợp Lại Thượng Đan Phi Hiệp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Minh triều Hoàng Trị năm thứ tám, tại Bách Hoa U Cốc ở Giang Tô

Nguyệt hắc nhận phi cao, "Bách Hợp" dạ đào tẩu. (Trăng đen chim bay cao, Bách Hợp đêm bỏ trốn.)

Dùng câu thơ này để hình dung hành động của Hoa Bách Hợp đêm nay tựa hồ không thỏa đáng. Thứ nhất, Bách Hoa U Cốc đêm nay mặc dù tối nhưng lại nhìn không thấy một con chim. Thứ hai, dùng chữ "trốn" thế này lại quá mức nghiêm trọng. Nàng bắt quả là tuổi của bản thân cũng đủ lớn, nên ra ngoài đi tòng trái, thuận đường du lịch một chút hướng tới giang hồ đã lâu. Cho nên xem bóng đêm đã trầm, gánh nặng chân thành, liền bốn phía một mảnh đen vừa vặn che dấu bóng dáng của nàng, liền giống con chim được thả ra, bốn hướng tự do. Đại tỷ, Nhị tỷ, thực xin lỗi, muội sẽ trở về rất nhanh - nàng mặc niệm trong lòng như vậy. Mong các tỷ không cần sinh khí giận Bách Hợp, muội thật sự hảo muốn nhìn một chút thế giới bên ngoài. Một tháng chỉ cần một tháng là tốt rồi, đến lúc đó muội nhất định ngoan ngoãn về nhà, không bao giờ... xuống núi nữa. Trong lòng nàng không ngừng một lần nói như vậy, chờ nàng nhìn dáng đáp giang hồ đủ lâu, về sau, tuyệt đối đúng hạn quay về Bách Hoa U Cốc. Mười sáu năm qua, nàng lớn lên ở trong cốc, chưa bao giờ bước ra cốc một bước, thế giới bên ngoài đến tột cùng là tình cảnh thế nào, nàng thật sự hảo nghĩ muốn tận mắt nhìn thấy. Hai vị tỷ tỷ, thỉnh tha thứ tùy hứng của Bách Hợp.

Nàng thi triển khinh công thật nhẹ nhàng trong ánh trăng, trên mặt hơi tính trẻ con, có mỹ mạo kinh người. Chỉ thấy nàng áo trắng phiêu phiêu, người đã phi tới vài dặm xa. Trong cốc chỉ còn lại có bóng cây lay động cùng tiếng gió ào ào. Ước chừng thời gian qua một tuần hương, tiếng thét chói tai của một nữ tử từ bầu trời đêm yên tĩnh.

Á....." cùng với tiếng kêu, ánh nến trong phòng được thắp lên, "Đại tỷ, không tốt rồi! Đại tỷ, mau lại đây, Bách Hợp...Bách Hợp..."

Ánh nến một gian phòng khác cũng sáng, một vị nữ tử khuôn mặt đoan trang khoác áo khoác đi ra.

"Phát sinh chuyện gì? Bách Hợp làm sao vậy?" nàng vội không ngừng hỏi han.

Nữ tử kinh hoàng lúc đầu trong tay nhanh cầm lấy hể ra tờ giấy, đưa tới trước mặt nàng, thờ hồng hộc kêu lên: "Bách Hợp... rời nhà đi ra ngoài, tỷ xem, muội ấy để lại tờ giấy nói muốn đi xem bên ngoài, một tháng sau mới có thể trở về, Đại tỷ, tỷ nói nên làm cái gì bây giờ?"

Trên mặt của Tường Vi mang nét nhả nhận lịch sự nhưng cũng mang theo bất đắc dĩ: "Ta liền cảm thấy được cả ngày hôm nay tiểu muội không ổn, tâm thần hoảng hốt. Nguyên lai muội ấy sớm có kế hoạch hảo buổi tối phải hành động; tiểu muội là gan cũng quá lớn, tuổi còn nhỏ cũng dám học người ta bước chân vào giang hồ, thật sự là không biết trời cao đất rộng."

"Làm sao bây giờ? Chi bằng muội đi mang muội ấy trở về, Bách Hợp đại khái không đi rất xa, hẳn là có thể trở về ổn thỏa." Trên khuôn mặt Hải Đường tràn đầy sầu lo. Tỷ muội ba người các nàng chưa bao giờ chia lìa, mà Bách Hợp lại là tuổi nhỏ nhất, khó trách làm cho người ta quan tâm.

"Không cần, khinh công Bách Hợp cao hơn chúng ta, chỉ sợ muội ấy hiện tại đã sớm xuất cốc, muội làm sao tìm muội ấy? Có lẽ thừa dịp lần này có một cơ hội giáo dục, muội ấy sẽ hiểu biết phụ thân vì cái gì muốn dẫn chúng ta đến nơi đây ẩn cư."

Hai mươi năm trước, Hoa Thiên Dật dắt thê tử đi vào ngoại đảo nguyên Bách Hoa U Cốc giống như thế này, liền yêu nơi này hết thảy, tiến tới quyết định rời khỏi giang hồ, nổi lên quá ngày cùng thế vô tranh. Các tỷ muội nàng từng nghe phụ thân nhắc tới nguyên nhân rời khỏi giang hồ. Nguyên nhân chủ yếu là vì thê tử Bạch Lăng. Năm đó Bạch Lăng là người trong người giang hồ quý mến, là mỹ nhân mà mỗi người thêm nhỏ dãi, nhưng nàng lại chỉ một mình và lọt mắt xanh nàng lại là Hoa Thiên Dật không danh môn phái, mà khiến cho người ái mộ ghen ghét nảy ra hạ sách, nghĩ sau đó muốn trừ đi người đó cho mau. Sau khi hai người nhiều lần trải qua thiên tân vạn khổ mới kết làm phu phụ, liền quyết định rời khỏi đây là phi giới, làm một đôi phu phụ bình thường không cầu danh lợi. Mười sáu năm trước, Bạch Lăng sinh hạ tiểu nữ Bách Hợp sau không lâu, bất hạnh nhiễm bệnh nặng mà chết, Hoa Thiên Dật đối thế gian cũng không còn lưu luyến, khi tiểu nữ mười tuổi rồi năm ấy cũng tạ thế. Hoa Thiên Dật không yên lòng nhất chính là ba vị nữ nhân như hoa như ngọc, các nàng kế tục mỹ mạo của thê tử, nếu làm cho người trong giang hồ phát hiện, chắc chắn khiến cho một phen tranh đoạt, cho nên trước khi chết đặc biệt căn dặn, chính xác ba người không được rời đi Bách Hoa U Cốc một bước, chính là phải bảo vệ an toàn nữ nhân. Ngày một ngày, trời một

năm tuổi đi qua, Bách Hợp vừa mới滿 mười sáu tuổi đáng yêu hỏi hai vị tỷ tỷ chuyện ngoài cốc, chính là các nàng đều đáp không được, lúc này mới tạo thành việc trốn đi đêm nay.

"Đại tỷ, như vậy thỏa đáng không? Nếu muội ấy đụng phải người xấu... nha đầu kia thực sẽ tìm phiền toái, khó trách muội ấy buổi sáng vẫn hỏi muội nhận ra người tốt lẫn người tốt như thế nào, nguyên lai là có chuyện như vậy. Chờ muội ấy trở lại sau, muội không tốt để nàng xin bớt giận một chút mới được." Hải Đường mắt phượng nhiên cháy, đậm chân mắng.

Tường Vi tò mò hỏi: "Sao? Vậy muội trả lời muội ấy như thế nào đây?"

"Đại tỷ, tỷ đã quên phụ thân từng nói qua, ánh mắt một người bất chính liền có thể nhìn ra được tâm địa người này được không, phụ thân đương nhiên sẽ không gạt chúng ta. Chính là lời tuy nói như vậy, tiểu muội trừ bỏ chúng ta ra, lại xem qua ánh mắt bao nhiêu người, muội thực hoài nghi muội ấy sẽ chẳng phân biệt ra được." Nàng cho rằng chỉ số thông minh của tiểu muội tính điểm rất thấp. Làm tỷ muội mười mấy năm, Bách Hợp có bao nhiêu trọng lượng nàng lại không biết hay sao?

"Hiện tại chỉ có thể cầu nguyện lão thiên gia hỗ trợ, cùng phụ mẫu phù hộ, hy vọng Bách Hợp có thể trở về." nàng hai tay tạo thành chữ thập cầu xin nói.

"Đúng vậy! Hy vọng nàng có thể gặp gỡ một người tốt, A di đà phật."

Hai người nhìn bầu trời sao hứa nguyện.

Rất đói a! Đã chạy một quãng đường, cũng không biết rằng chạy rất xa mà cứ tiến thẳng đến, nàng thật sự đói nhìn trước ngực rồi phía sau lưng, lúc này mới bắt đầu dừng lại.

Dạ dày lại kêu.

Kêu cầu nhậu! Kêu cầu nhậu! Bách hợp đề lại bụng, có một chút tái xanh, "Ta lập tức tìm cái ăn"- nàng nói trấn an với cái bụng. Trước ngày hôm qua, lấy việc ở cùng với Đại tỷ cùng Nhị tỷ, nàng căn bản không cần phải lo đến vấn đề ăn cơm. Chính là từ hôm nay trở đi, hết thảy đều phải chính mình chuẩn bị, không có ai giúp nàng. Không được rồi, nàng thật sự đói bụng lắm, chân cũng như nhũn ra đi không đứng. Nhìn hoàn cảnh mọi nơi một lần, một mảnh vùng hoang vu dã ngoại, ngay cả cái phòng ở đều không có, làm sao bây giờ? Nàng có điểm hối hận lúc trước cứ tưởng chu toàn bỏ chạy xuất môn, ít nhất lương khô nên mang nhiều một chút, miễn cho đói bụng cũng có gì đó để ăn. Bách Hợp ngồi xồm xướng, vô lực dựa vào ven đường. Hảo rất muốn ăn gì đó! Nướn bợt từ miệng dừng mảnh tiến ra, nàng mảnh nuốt mấy cái cho đỡ đói.

"Tiểu cô nương, cô nương làm sao vậy? Có phải cảm thấy không thoải mái?" một vị lão sai phu mới vừa trở về đến gần nàng, quan tâm hạ hồng giết nàng.

Nàng đói đặc đầu cháng váng, não trường trường, vừa nhìn thấy một người trước mắt mình, mọi tinh thần đều đến đây.

"Lão gia gia, bụng ta thật sự rất đói!" nàng tuổi nhỏ hơn nữa lại có gương mặt mang tính trẻ con khờ dại, lập tức khiến cho lòng của Lão sai phu đồng tình.

"Đã đói bụng a! Tiểu cô nương, nhà của ta là ở tại đây, nhưng mà cơm rau dưa, ngươi nếu không ngại liền theo ta trở về, đói bụng lắm thân mình cũng không hảo." lão sai phu khiêng sai hướng nàng ngoắc. Bách Hợp cơ hồ hi cực mà khóc. Thật tốt quá, có cái gì ăn rồi.

"Cảm ơn ngài, lão gia gia." lão nhân này thật sự là người tốt, nàng thực may mắn, vừa ra cốc liền gặp được người tốt giúp nàng, trên giang hồ cũng là có người tốt.

Lão sai phu dẫn nàng trở lại nhà gỗ, trong phòng mặc dù đơn sơ cũng rất sạch sẽ.

Lão mang sang một ít đồ ăn, bánh nỳ cùng một hồ trà cho nàng, làm hại Bách Hợp nhìn thẳng bản khoản. Xem tình hình đây chính là đồ ăn đạm bạc, chính mình ăn hẳn là tám phần không ăn đủ, như vậy không phải làm cho lão đói bụng hay sao?

"Lão gia gia, vẫn là ngài ăn được, ta không đói bụng."

"Tiểu cô nương, có phải không thích ăn hay không? Ta phía sau còn dưỡng một con gà, ta đi giết nó cho cô nương." lão sai phu nhiệt tâm nói.

"Không... không phải, lão gia gia, nhiều đó là đủ rồi, ngài không cần phải giết gà đâu, chính là ta đem nhiều đó thức ăn mà ăn sạch, ngài sẽ không ăn đủ, ta đây nuốt trôi chúng thế nào?" phòng ở của người này cũng hiểu được người ta cuộc sống quá không tốt, tuổi lại cao, trái lại chính mình tuổi trẻ thân thể hảo, đoạt đi đồ vật của người ta sẽ khiến ông trời cho thiên lôi đánh xuống.

"Tiểu cô nương, ngươi tâm địa thật tốt, không có gì đâu, ngươi cứ ăn hết mình, nhiều đó đồ ăn đều là ta cho cô nương, thích ăn bao nhiêu thì cứ ăn, không cần bản khoản." lão sai phu vuốt râu bạc nói.

Bách Hợp vừa nghe lão nói, ác cảm lúc này mới đánh tan.

"Là thật phải không? Lão gia gia, ta thật sự có thể ăn?" nàng nhìn thức ăn trên bàn, con ngươi tỏa sáng.

"Nhanh ăn đi! Kéo một chút liền nguội lạnh."

Nàng không khách khí đĩa rau, lang thôn hồ yết mà ăn, một chút cũng không bận tâm hình tượng thực nữ.

"Lão gia gia, ngài... chỉ có một người liệu có sao không? Ngài không có thân nhân khác hay sao?" miệng nàng toàn là chứa đồ ăn, mồm miệng không rõ hỏi han.

Lão sai phu kéo trương ghế ở bên cạnh bàn ngồi xuống, thờ dài nói: "Ai, vốn là có, nhưng vì kiếm ít bạc, bọn họ liền bàn đi đến thị trấn phía trước, chỗ công tác cũng có điều, so sánh hào tìm, cho nên ta chỉ hảo một người ở tại chỗ này, không có việc gì ngoài đồn củi, đủ loại đồ ăn, ngày thật còn quá tốt."

"Nguyên lai là như vậy, chính là ngài lão nhân gia một người ở tại bên này không cảm thấy tịch tịch sao? Vì cái gì không cùng đi theo người nhà mà cùng nhau sống, có thể cùng người nhà ở cùng một chỗ mới là hạnh phúc." nàng thực có thể cảm thụ được loại cảm giác này. Giống hiện tại nàng mới đi ra một đêm mà thôi, cũng đã hảo nghĩ đến hai vị tỷ tỷ, huống chi vị lão gia gia này.

"Ai! Ta ở nơi này đã quen, giờ đến trấn trên sông ngược lại không biết nên làm cái gì. Tiểu cô nương, ngươi muốn đi lên chỗ nào? Người nhà của ngươi chưa cùng một chỗ với ngươi sao" lão quan tâm hỏi.

Bách Hợp buông bát, sắc mặt âm đạm xuống: "Phụ mẫu ta rất sớm liền đã qua đời, trong nhà chỉ có hai tỷ tỷ chiếu cố ta. Hiện giờ ta cũng lớn thành người, cho nên muốn đến vào giang hồ vừa đi vừa tôi luyện chính mình, đừng cho các tỷ tỷ luôn lo lắng cho ta."

"Tiểu cô nương, suy nghĩ của ngươi tuy rằng tốt lắm, chính là bên ngoài không thể so trong nhà, có rất nhiều nhìn không thấy nguy hiểm, nhất là ngươi lại bộ dạng tiêu trí như vậy, vạn nhất gặp gỡ người xấu, đối với ngươi nổi lên ngại niệm, thật là làm sao bây giờ? Vẫn là sớm làm về nhà đi, không cần xông loạn."

Nàng đưa bốn thùy mái tóc dài trên vai, lắc đầu: "Không được, ta nếu đã muốn đi ra, không đi xem đủ đáng đáp giang hồ là gì tuyệt không trở về. Lão gia gia, cảm ơn ngài quan tâm, bản thân ta sẽ cẩn thận, phụ thân ta từng dạy ta một ít công phu phòng thân, cho nên không sợ bị người khi dễ." Lão sai phu cũng không biết nên hướng nàng giải thích như thế nào. Trên giang hồ nguy cơ rất lớn, giống nàng như vậy một vị Tiểu cô nương nhỏ tuổi, sớm hay muộn bị người khác nuốt ăn nhập phúc, thậm chí còn có thể lưu lạc kỹ viện, kia có thể sánh với cái chết còn thống khổ hơn.

"Lão gia gia, không cần lo lắng, ta đáp ứng các tỷ tỷ một tháng sau trở về nhà, tuyệt không sẽ ở bên ngoài quá lâu. Hơn nữa ta tin tưởng trên giang hồ nhất định cũng có người tốt, chỉ cần cùng người tốt làm bằng hữu ta liền an toàn, đây là tỷ tỷ nói cho ta biết, tuyệt không sẽ có vấn đề gì." nàng khờ dại đem sự tình nghĩ trong đầu rất đơn giản.

"Vậy bản thân cô nương phải cẩn thận một chút, nếu phát giác có gì không ổn, hãy mau bỏ trốn, biết không?" lão sai phu căn dặn.

"Vâng, đây là đương nhiên, ta không ngờ như vậy." nàng đối với năng lực chính mình rất có tin tưởng.

Chờ ăn no nê một chút, đã muốn là chín ngọc trôi qua. Bách Hợp theo bên hông lấy ra chiếc túi, bên trong chỉ có mười đồng tiền, đó là thứ nàng thật vất vả bảo toàn.

"Lão gia gia, hai đồng tiền này ngài nhận lấy, xem như là tiền cơm cho ngài."

"Không cần, tiểu cô nương, cũng không phải là đồ ăn ngon gì, lấy cái gì, chính cô nương giữ lại đi, bên ngoài khó lúc đầu đều phải dùng đến bạc, nhưng mà đừng có đánh mất đấy."

Nàng đành phải lại đem bỏ vào túi thu hồi: "Lão gia gia, đến trấn phía trước phải đi bao lâu, có xa hay không?"

"Không xa, nhưng đi bộ cũng phải đi nửa canh giờ, như vậy tốt lắm, chờ một chút ta cũng muốn đến trấn trên một chuyến, ta thuận đường giúp cô nương."

"Thật tốt quá, lão gia gia, có thể gặp ngài thật tốt." nàng lòng mang cảm tạ nói.

Lão sai phu thấy nàng vừa nói cũng cười: "Có thể gặp cô nương coi như là chúng ta hữu duyên, tiểu cô nương, cô nương chuẩn bị ở trấn trên bao lâu? Trấn trên có chút việc, thường trông gà hoá cuốc, thần hồn nát thần tính, cô nương nếu phải ở trấn trên, trong lời nói nên cẩn thận một chút, để khỏi phải gặp tai họa."

"Sao? Có chuyện gì hay sao?" lòng hiếu kỳ của nàng bị gọi lên.

Lão tiếp tục nói: "Nửa tháng trước, thủ phủ thứ nhất của trấn trong nhà bị trộm, cộng lại hình như là bị lấy đi ba trăm lượng bạc, kẻ trộm kia chính là cả gan làm loạn, còn lưu lại tờ giấy, tự xưng 'Đan Phi hiệp đạo'; ngày hôm sau, một số người nghèo khổ ở trấn trên người ta đều thu được bạc hán đưa tới, việc này càng chọc tức vị thủ phủ kia, báo quan muốn bắt hán xử lý nghiêm khắc, chính là dân chúng nhóm lại che chở hán, cho nên cả trấn vì chuyện này mà gà chó không yên.""Như vậy hiệp đạo kia là người tốt!" có thể có thiện tâm như vậy nhất định là người tốt, nàng nếu có thể tìm được hán, cùng hán làm bằng hữu, bởi hán cùng nhau lưu lạc giang hồ thì tốt rồi.

"Mặc kệ là hiệp khách thế vẫn là trộm, tóm lại một câu, hán đích thật là lấy đi không ít bạc của kẻ đó. Đầu mục quan phủ sai người muốn bắt hán, thủ phủ cũng mời đến vài vị là người trong giang hồ, không bắt được hán cũng không thể đưa hán bằm thây vạn đoạn. Mấy ngày nay không khí trấn trên thật phần khẩn trương, ngươi nếu ở tại trấn trên, vào buổi tối cũng đừng chạy loạn."

"Ta sẽ chú ý đích, bắt quá ta thật muốn gặp mặt vị hiệp đạo kia có bộ dáng ra sao." nàng tự nhủ nói. Liền như vậy, chỉ cần đi theo Đan Phi hiệp đạo, sẽ không sợ bị người khác khi dễ.

Lão sai phu lấy xe đưa nàng đến trấn trên, Bách Hợp liền hướng lão cáo từ.

Tiếp cận thị trấn này thường thực, vì cư giao thông trọng yếu, bởi vậy thập phần phồn hoa. Bách Hợp lần đầu nhìn thấy người nhiều như vậy, nhất thời trợn mắt há hốc mồm, cười toe toét nửa ngày. Tựa như bà già tiến đến khuôn viên lồng lầy, đối với cái gì đều mới mẻ. Bán hàng rong giữa ngã tư đường, có đồng ngoạn, có lê miệng, có vải vóc, cái gì cần có đều có. Đám người lui tới, nam nữ già trẻ, muôn hình muôn vẻ, thấy nàng mắt không rảnh cấp.

"Khách quan, mời vào, uống một ngụm trà nghỉ chân một chút." tiểu nhị của một trà điểm nhỏ đứng ở cửa vội tiếp đón khách.

Bách Hợp thật sự là rất khát, đứng ở cửa trà điểm do dự.

"Cô nương, vào bên trong ngồi, bốn điểm có Thái Hồ trà xanh tốt nhất, hương thơm cam thuần, cam đoan người sẽ thích, mau mời tiến vào." tiểu nhị thiện làm hết phận sự trách cô xúy.

"Chính là ta..." trên người nàng không nhiều bạc, nếu chưa tìm được Đan Phi hiệp đạo mà bạc tiêu hết làm sao bây giờ?

"Tiến vào rồi nói sau! Cô nương, thời tiết nóng như vậy, uống ngụm trà cũng mát mẻ chút."

Bách Hợp mặc tuy là vải thô xiêm y, đã có cổ cùng sinh câu tới khí chất, không giống cô nương nhà bình thường, bởi vậy cho dù tiểu nhị tái con buôn, cũng ngoại lệ nhiệt tình tiếp đón.

"Một hồ trà bao nhiêu bạc? Ta sợ bạc không đủ." nàng cân nhắc tiền trên người, nên dùng tiết kiệm

"Không nhiều lắm, không nhiều lắm, tiện nghi thấp nhất chỉ cần một đồng tiền, tiểu cô nương, cô nương sẽ không ngay cả một cái tiền đồng cũng không có?" tiểu nhị không tin hỏi han.

Việc này là khinh thường nàng! Bách Hợp ngạnh quyết tâm nói: "Vậy cho ta một hồ trà một đồng đi!"

Tiểu nhị dẫn nàng vào trong, trong lòng không khỏi hoài nghi: hay là mắt hấn đã nhìn lầm, tiểu cô nương này thật sự là nữ nhân gia đình nghèo?

Tiểu trà trong điểm mặc tấm áo con xiêm đứng ở cái bàn ngồi có năm người khách. Có người đứng lên căn hạt dưa uống trà nói chuyện phiếm, nàng bên tai lại nghe đến bốn chữ "Đan Phi hiệp đạo".

"Thật sự là trong lòng sáng khoái! Ai, cái lão Liễu Đại Nguyên kia làm người mà khí khái quá nhỏ nhen, bảo hấn ra cái bán mao tiền làm kẹo đường hồ lô cũng không chịu. Thế này hay lắm, bị lấy ba trăm hai, lấy thật là khéo."

"Nói chuyện với người cẩn thận một chút, nếu như bị người của Liễu Đại Nguyên nghe được liền thâm."

"Sợ cái gì? Ta lại không làm việc cho hấn, hấn có thể đối ta thế nào? Cái này gọi là làm báo ứng, ông trời có mắt."

Người cách một cái bàn cũng gia nhập, chỉ thấy bốn năm người vây quanh với nhau.

"Đúng vậy, thật sự là ông trời có mắt, sẽ không biết nói người gọi là "Đan Phi hiệp đạo" là người thế nào. Hay là hấn cùng Liễu Đại Nguyên có thù oán?"

"Ta thấy không giống vậy. Ta có một biểu ca vừa trở về, hấn nói tên hiệp đạo kia không ngừng phạm án ở chỗ chúng ta, hợp với mấy trấn phát sinh chuyện. Hấn chuyên lấy tiền tài của gian thương, sau đó đem mọi tiền bạc thu được đem cho những người cùng bản như chúng ta."

"Trên đời này lại có người tốt như vậy, phù hộ hấn đừng bị người của quan phủ bắt, cẩu, cáo."

"Đúng vậy! người tốt như hấn mà bị bắt, còn có thiên lý nữa hay sao?"

"Không hiểu được hấn có bộ dáng ra sao?"

"Không biết, quan phủ như thế nào có thể đến bây giờ còn bắt không được? Nghe nói hấn xuất quỷ nhập thần, đến vô ảnh đi vô tung, người mang tuyệt đỉnh khinh công, không phải cao thủ căn bản bắt không được hấn."

"Tốt nhất vĩnh viễn bắt không được hấn."

Bách Hợp càng nghe càng muốn gặp vị hiệp đạo "thần long kiến thủ bất kiến" kia. Mọi người đều khen ngợi hấn, cho nên hấn tuyệt đối đúng là người tốt. Chính là không hiểu được nên bắt đầu tìm như thế nào. Ngay cả người trong quan phủ tìm không thấy hấn, nàng nên dùng biện pháp gì đây? Tiểu nhị đưa trà lên. Đương nhiên tiền nào của nấy, trà có giá một đồng tiền có thể tốt hay sao? Chính là tâm tư của Bách Hợp hiện tại đều dồn cả vào Đan Phi hiệp đạo, hồn nhiên chưa nghĩ đến loại trà đang uống. Uống xong trà, thanh toán sổ sách, nàng lại đi đến ngã tư đường, cúi đầu suy tư về biện pháp tìm người. Nhiều người địa phương khó tránh khỏi sẽ có chút không cười nàng, nhất là Bách Hợp một bộ dáng đơn thuần, vừa thấy cũng biết là người địa phương khác đến, đúng là đầu dê béo. Một người trung niên điệu bộ dáo dác đi mấy bước hướng tới gần nàng có ý định lấy tiền của nàng. Người trung niên này nếu biết nàng toàn bộ tài sản chỉ còn chín đồng tiền, chắc chắn tức chết. Bách Hợp không hề mục đích cứ đi thẳng phía trước, thỉnh thoảng có người theo bên phải phía sau đụng phải nàng một chút.

"Á!" nàng sợ tới mức la lên một tiếng.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, cô nương có để ý đến ta hay không?" tên móc túi trung niên tiếp cận nàng, trong nháy mắt ngón tay linh hoạt đã lấy đi túi tiền của nàng ở thắt lưng.

"Không có, không quan hệ." nàng một chút cũng chưa phát hiện túi tiền bị bới, lột.

"Thật xin lỗi, ta mất thời gian." tên móc túi trung niên mắt thấy thực hiện được, chạy nhanh mở đường.

Tên móc túi trung niên chạy lên phía trước vài bước, trong lòng hứng chí vô cùng, quả muốn tìm một nơi bí ẩn nhìn một lần bên trong có bao nhiêu bạc, tuy rằng rất nhẹ, nhưng là nên có một vài lượng đi! Hẳn là đủ sống tốt hai ba ngày.

"Đứng lại, đừng chạy!" người đứng ở bên cạnh Bách Hợp lớn giọng hô vang lên. Bách Hợp bị thanh âm bất thình lình vang lên dọa, thân mình rùng mình, quay đầu trông hướng người nói.

"Đứng lại, còn dám chạy!" người đó lại rống to.

Tên móc túi trung niên bản năng quay đầu lại, vừa thấy người ta là hướng về phía hắn, sắc mặt biến đổi lớn, vội bỏ chạy.

"Không cần trốn, ý định khinh thường ta!" người đó thấy thế, sợ nói ra thành "bản" nên mắng.

Bách Hợp còn không có điều rõ ràng về người đó, chỉ thấy bóng người chột lóe, liền nhéo sau cổ tên móc túi trung niên quay trở về.

"Tha mạng a! Đại hiệp, ta lần sau không dám" tên móc túi trung niên biết bản thân đã gặp gỡ cao nhân rồi, vội xin khoan dung.

"Hừ! Đem vật người lấy giao ra đây, trả lại cho người ta, nếu không có người sẽ ném mùi đầu khở." thấy việc nghĩa hăng hái làm đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc mà nói lớn.

Bách Hợp nhìn hai người đứng che trước mặt. Một vị chính là người mới vừa rồi không cần thận đụng vào nàng, mặt khác một vị còn lại là thiếu niên nói lớn giọng, đại khái cũng chỉ lớn hơn nàng hai ba tuổi, bộ dáng và nhất là gương mặt tựa búp bê. Giờ phút này chàng là một người mây rậm, không khách khí thoả mạ người trung niên.

"Còn không lấy ra nữa, ta sẽ phải ra tay đánh người!" chàng giờ nắm tay lên.

"Ta giao, ta giao, ngàn vạn lần đừng đánh ta." tên móc túi trung niên chạy nhanh dâng túi tiền đánh cắp bị chàng thấy được.

Thiếu niên một phen đoạt lấy, đối gã tròn mắt nhìn: "Lần sau còn làm cho ta gặp được, ta xác định vững chắc đánh cho ngươi nằm ở trên giường một tháng không xuống giường được, biến!" Thiếu niên nhẹ buông tay cổ áo gã, gã té nhào rồi mà chạy không xác định hướng. Bách Hợp nháy mắt mấy cái, khó hiểu hỏi han: "Ngươi tại sao lại hung dữ đối với gã như vậy? Gã cũng đụng vào người ngươi hay sao?"

Thiếu niên suy nghĩ và vọng nhìn nàng liếc mắt một cái, cầm túi tiền đưa cho nàng: "Này, cầm lấy đi, ngươi không có cảm thấy gì sao? Vật của mình mà mất cũng không biết."

Nàng nhìn túi tiền nhỏ kia, kinh hi hỏi han: "Túi tiền của ngươi sao lại giống của ta như đúc? Mặt trên còn có đóa bách hợp, thật quá giống."

"Ngươi có tật xấu a! Đây là túi tiền của ngươi, chính bản thân vẫn còn không nhận thức được ư?" chàng xoa xoa ngang cằm, dùng lỗ mũi hửi khí.

Bách Hợp hồ nghi sờ sờ thắt lưng: "Túi tiền của ta? Túi tiền của ta ở đây... Á! Túi tiền của ta không thấy, tại sao lại không thấy?" nàng gấp đến độ muốn khóc.

"Nữ nhân như ngươi đầu có vấn đề a! Ta không phải nói đây là của ngươi hay sao? Cầm nhanh lên, ta không rảnh dây dưa với ngươi." chàng đem túi tiền đặt trên tay nàng.

Nàng lại không hiểu: "Túi tiền của ta lại biến thế nào lại đến tay ngươi? Ngươi biến như thế nào? Có thể dạy cho ta được không?" chiêu này thật sự rất thần kỳ.

Thiếu niên dùng ánh mắt nhìn quái vật mà nhìn nàng: "Ngươi là khờ thật hay là giả ngu? Túi tiền này vừa mới bị tên móc túi kia trộm đi, nếu không có ta nhân rồi không có chuyện gì, quản việc nhân này, đêm nay ngươi chỉ có ăn ngủ đầu đường."

"Thật vậy chăng? Ta như thế nào không biết?" nàng ngờ ngác hỏi.

"Người ta hành nghề móc túi, liền chuyên môn lừa loại ngu ngốc như các người, nếu cho các người biết, bọn họ còn có thể kiếm com ăn hay sao? Nói người ngốc còn không thừa nhận, mau nhìn xem bên trong có ít tiền hay không."

Bách Hợp đồ tiền đồng bên trong ra, chín đồng, không nhiều cũng không ít lắm.

"Cái gì?! Có chín đồng thôi sao, ha ha ha, cười muốn rớt quai hàm, ta nghĩ tên móc túi kia nên đổi nghề, còn nhìn ngươi là một kẻ nghèo hèn mà xem"

như dê béo, cười chết ta." chàng ôm bụng cười cuồng tiếu, nhếch miệng cười đến nỗi nước mắt đều chảy ra.

Mặt nàng ửng đỏ: " Có cái gì buồn cười? Tiền tuy rằng không nhiều lắm, cũng là tất cả tài sản của ta, đủ ta sống vài ngày."

" Ha Ha Ha, sống vài ngày? Ngươi đừng làm ta cười, ta hỏi ngươi, đêm nay ngươi tính toán ngủ thế nào? Miếu đồ nát hay sao? Tiền của ngươi căn bản không đủ trọ khách điểm, còn muốn sống vài ngày, nha đầu ngốc như ngươi rốt cuộc từ nơi nào chạy đến đây? Sao... " thiếu niên cười càn khoa trương, còn ôm bụng loan hạ thất lưng.

Nàng vừa nghe, nét mặt nhất thời suy sụp xuống: " Ngươi nói ta không có biện pháp trọ ở khách điểm, vậy ta đây nên làm cái gì bây giờ mới tốt?"

" Đừng hỏi ta, ta với ngươi một chút quan hệ đều không có, túi tiền cũng trả lại ngươi, ta đi rồi, tạm biệt!"

Chàng dễ dàng khoát tay. Mới vừa rồi thấy việc nghĩa mà hăng hái lắm chính là nhất thời hứng khởi, hiện tại chàng có thể hoàn toàn không có hưng trí rút dao tương trợ. Thiếu niên xoay chân bước dài tới trước, Bách Hợp phiền não suy nghĩ cả buổi, gật đầu một cái tự đều không có. Mắt thấy thiếu niên càng đi càng xa, nàng đành đi theo đuôi chàng phía sau. Chàng phát hiện có người đi theo chàng, mẫn cảm quay đầu lại xem, vừa thấy là nàng, mặt thoáng chốc tái đi một nửa.

" Uy! Ngươi đi theo ta làm gì chứ? Ta cảnh cáo ngươi, còn bước cùng nữa, ta liền đối với ngươi không khách khí."

Chàng một lần nữa đi lên phía trước, Bách Hợp đứng tại chỗ suy nghĩ vài giây, lại cùng đi lên.

Thiếu niên sát trụ chân, hung tợn quay đầu lại.

" Uy! Ngươi thực đem lời nói của ta vào tai này ra tai kia a! Ta cảnh cáo ngươi một lần cuối cùng, còn đi theo nữa sẽ ăn nắm đấm của ta." chàng lần này đưa nắm tay lên trước, mắt nàng chớp lên vài cái.

Chàng kêu rên, lại bước đi tới, Bách Hợp không sợ chết lại cùng đi lên.

Cái này thật sự chọc giận chàng, chàng trừng mắt, dựng thẳng mắt sải bước đến đứng trước mặt nàng.

" Uy, nha đầu ngốc, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì? Ta với ngươi một... không... quan hệ, hai không dính líu, gì chứ lẻo đẹo đi theo ta?" chàng rống lên khẩu khí vô lễ.

Bách Hợp nhìn hấn tức giận mà nao núng: " Ta... bởi vì ta không biết phải làm sao bây giờ?"

" Đến hỏi người khác, đừng đến phiền ta, có nghe hay không?" lòng chàng không có một tia thương hại mà cự tuyệt.

" Chính là... chính vì ngươi là người tốt a!" nàng ấp a ấp úng nói.

" Người tốt?! Ngươi dựa vào điểm nào mà nhìn ra ta là người tốt? Trên mặt có ghi bốn chữ ‘ ta là người tốt’ hay sao? Nha đầu ngốc, ngươi rời ta xa một chút, đừng chọc ta phát hỏa."

" Ánh mắt của ngươi."

" Cái gì?!" chàng rống không kiên nhẫn.

" Ánh mắt của ngươi chân thật, cho nên là người tốt. Nhị tỷ ta dạy ta vậy."

Thiếu niên dương cao mi: " Ta hỏi ngươi, trên đời này có mấy người mà ánh mắt họ dài oai? Ngươi tìm ra cho ta xem "

" Ta... chính là nhị tỷ ta nói..."

" Ta không cần quan nhị tỷ ngươi nói cái gì, nói ngắn lại một câu, không cần để cho ta nhìn thấy ngươi lần nữa, nếu không tự gánh lấy hậu quả." chàng thẳng thắn thất lưng, khinh thường lại đi tiền rảo bước tiến lên.

Bách Hợp cũng không hiểu được chính mình vì cái gì nghĩ muốn đi theo chàng, có lẽ là hai người tuổi xấp xỉ, có lẽ là chàng giúp nàng cầm lại bao tiền, dù sao nàng đã nhận định chàng là người tốt.

Thật tốt quá, lại nhận thức một người tốt.

Đi theo chàng nhất định là đúng.

Bạn đang đọc truyện *Bách Hợp Lại Thương Đan Phi Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Thân ảnh màu lam xa xa theo sát nàng trước mười bước, Bách Hợp rất sợ sẽ đánh mất.

Gi? Không thấy đâu. Nàng lo lắng tìm kiếm. Làm sao chỉ chớp mắt người đã không thấy tăm hơi?

Tìm đến một con đường khác. Tìm được rồi, hoàn hảo, nàng lại tìm được chàng. Một tia bất an trong lòng lại hạ xuống.

Bỗng nhiên, thiếu niên phát hỏa, từ đầu tới cuối chàng đều biết nàng đi theo chàng. Chàng trở lại bước thẳng hướng đến chỗ nàng.

"Người đến tốt cùng không để ta yên?! Không để ta chạy người mới cam tâm hay sao?" chàng rống đắc thanh âm đều khàn khàn.

Nàng điệu bộ đáng thương gục đầu xuống không nói.

"Đừng dùng vẻ mặt đáng thương, khó trách sự phụ thường hay nói nữ tử cùng hạ đẳng tiểu nhân khó dưỡng, một chút cũng chẳng sai! Đừng cho là ta sẽ giải quyết chuyện của người." chàng chỉ vào nàng kiêu kiêu mũi nhỏ nói.

Bách Hợp ủy khuất hỏi han: "Vì cái gì người chán ghét ta? Ta làm chuyện gì chọc giận người hay sao?"

"Không có, người có thể đi! Người có thể hay không đừng đi theo ta? Ta sẽ thực sự cảm kích người." hôm nay là một ngày đáng chết, bằng không như thế nào lại tệ hại như vậy?

"Vì cái gì ta không thể đi theo người? Ta có thể cùng người lưu lạc giang hồ." nếu nàng không trêu chọc chàng tức giận, hai người kết bằng hữu đồng hành cũng không sai.

Thiếu niên cảm rớt xuống dưới: "Cùng với người lưu lạc giang hồ? Ta điên rồi hay sao?"

"Vì cái gì không thể nào? Có ta đi cùng người, dọc theo đường đi có bằng hữu cũng sẽ không nhàm chán, như vậy không tốt hay sao?" đôi lại là nàng, cao hứng còn không kịp.

"Ta không cần bằng hữu, người muốn tìm bằng hữu thì đi tìm người khác, không cần đến tìm ta." chàng khinh bỉ dùng hai mắt khi dễ nàng. Đầu óc chàng lại không có bệnh, tìm nàng làm bằng hữu, còn không bằng tìm con chó nhỏ, so ra còn có điều đáng yêu hơn.

Chàng lần này quyết định không để ý tới nàng nữa, chờ nàng đi một tự nhiên sẽ không theo nữa.

Bách Hợp chưa từ bỏ ý định, cho rằng bản thân không lầm, không thấy được đáp án hợp lý tuyệt nhiên không buông tha.

Lần này nàng rõ ràng theo sát ở phía sau, chàng hướng phải nàng cũng hướng phải, chàng đi phía trái nàng cũng đi phía trái, thiếu niên tức giận đến nắm chặt hai nắm tay thành quả đấm, nghiêng răng nghiêng lợi quay đầu lại.

"Người là cái đuôi chuyển thế a! Nói người đừng theo, người còn liều mạng theo, có phiền hay không?"

"Không phiền." nàng cười ngọt ngào, nhẹ lay động trán.

Chàng một phen phát hỏa, rít gào lên với nàng: "Người có bệnh phải hay không? Nam nữ thụ thụ bất thân đã nghe qua chưa? Người là nữ nhân, ta là nam nhân, người không sợ bị người khác cười hay sao?" chàng phát điên.

Nàng buồn bực hỏi han: "Người có nghĩ muốn thân thiết với ta không?"

"Không nghĩ." Chàng buồn bực thốt ra.

"Vậy là tốt rồi, người đã không nghĩ thân thiết với ta, ta có cái gì phải sợ? Về phần người khác nghĩ như thế nào ta lại quản không được." trong lòng nàng chỉ có một ý tưởng như vậy.

Gương mặt nghiêm nghị của thiếu niên đen lại, suýt nữa hộc máu bỏ mạng.

"Người..." chàng bình thường có thể nói thiện cảm, nhưng cũng bị nàng làm cho nói không ra lời.

Bách Hợp cười giống như đóa bách hợp nhỏ thanh thuần: "Như vậy, ta có thể đi cùng với người được không? Ta thề ta sẽ ngoan ngoãn, tuyệt đối sẽ không để người thấy phiền toái."

"Không!" chàng lớn tiếng bác bỏ, "Nha đầu ngốc, ta lặp lại lần nữa, ta sẽ không cho người cùng đi theo ta, người sớm làm đánh mất đi tính toán của người. Nữ nhân các người là trên đời này thứ quái quỷ nhất, rất ích kỷ, lòng tham, là động vật hay cố tình gây sự, Đan Phi ta đời này hận nhất chính là nữ nhân."

"Gi?" con người nàng mở thành vòng tròn.

"Ngươi ngu ngốc a! Ngay cả nói đều nghe tất cả đều không hiểu? Đối với ta già bộ ít đi, ta thật sự sẽ đánh ngươi." chàng thở sâu, dùng thân cao áp bách nàng.

Nàng khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, ngây người nửa ngày mới xác định chính mình không có nghe sai.

"Ngươi... Ngươi là Đan Phi?" nàng vui vẻ hỏi han.

"Đừng, ta gọi là..." câu nói kể tiếp vì kinh ngạc nên tự động biến mất, "ngươi... ngươi như thế nào biết?"

Bách Hợp bộ dạng vui vẻ kêu lên: "Nguyên lai ngươi chính là hiệp đạo Đan... ư..." miệng của nàng bị bịt kín.

Thiếu niên cảnh giác hết nhìn đông tới nhìn tây. May mắn đây là ngã tư đường không có người, bằng không chàng sớm bị quan binh vây quanh.

Tay chàng vẫn bịt miệng nàng, thanh âm ác nói: "Ngươi dám lớn tiếng ồn ào trong lời nói, ta một chưởng đánh ngươi, nghe rõ rồi chứ?"

Nàng nặng nề mà điểm nhẹ một cái, chàng mới chậm rãi buông tay ra.

"Ta một mực tìm ngươi đó! Cuối cùng ta cũng tìm được rồi." chàng thủ một phống, nàng nhanh đưa lòng của nàng vừa nói ra.

Thiếu niên mặt búp bê trước mắt, cũng chính là "hiệp đạo" Đan Phi bị truy nã, tức giận khẽ gọi: "Ngươi tìm ta làm cái gì? Cũng muốn phải được chia một phần hay sao? Thật sự đáng tiếc, ba trăm lượng bạc kia đều tặng hết. Ta chỉ biết nữ nhân thấy tiền sáng mắt, vì tiền, việc gì đều nguyện ý làm."

"Ta không cần tiền, ta nghĩ cùng với ngươi hành hiệp trượng nghĩa, trợ giúp người cùng bản." nàng ôm tràn ngập ý tưởng nói.

"Ngươi dùng cái gì hành hiệp trượng nghĩa? Dùng sắc đẹp hay sao? Một thân gầy nhom, tặng cho ta ta cũng không cần, ngươi vẫn là nhanh tìm một người gả cho mau đi." chàng phát tay cứ như đang đuổi ruồi bọ.

Chàng lại muốn bỏ đi! Bách Hợp lại vội vã đuổi theo.

Kinh công của chàng nàng hiển nhiên là đuổi theo không kịp, chính là chỉ mới đó, đã không thấy bóng dáng của Đan Phi đâu.

Bách Hợp liều mạng tìm. Có thể đã chạy đến đường phố náo nhiệt như vừa rồi hay không đây? Nàng không suy nghĩ nhiều chạy tới mong gặp chàng ở ngã tư đường. Làm sao bây giờ? Chàng thật sự rời khỏi.

Lòng nàng hoảng hốt, bất chấp mọi việc, liền hai tay làm loa, hô lớn: "Đan Phi, Đan Phi, ngươi ở nơi nào? Đan Phi..."

Mấy lời của nàng ngay lập tức tạo ra phản ứng dây chuyền.

"Đan Phi ở nơi nào? Đan Phi ở nơi nào?"

"Đan Phi xuất hiện, nhanh đi báo quan."

"n nhân ở nơi nào? Ta muốn đích thân hướng hấn nói lời cảm tạ."

"Đan Phi đâu? Có ai thấy được không?"

"Nhanh đi thông báo cho Liễu lão gia tới bắt ngươi."

Cả khu phố nhất thời tê liệt, tất cả mọi người đều tìm Đan Phi, loạn thành một đoàn người.

Bách Hợp che miệng vọt đến một góc. Không xong, sao nàng lại quên rất nhiều người muốn bắt Đan Phi, việc này nên làm sao bây giờ?

Vạn nhất Đan Phi còn ở nơi này, bị người quan phủ bắt đi, chẳng phải là lỗi sai của nàng hay sao? Không được, nàng nhất định phải chạy nhanh tìm được chàng.

"Đan Phi! Đan Phi, ngươi ở nơi nào? Trốn nhanh lên đi, ngươi ngàn vạn lần đừng đi ra nha!"

Tránh ở một chỗ kín đáo, Đan Phi tức giận đến nghiến răng. Cầu trời giết chết nha đầu ngốc đó cho rồi, cô ta ước gì mọi người khắp thiên hạ biết chàng hay sao mà còn gọi! Cô ta phải hại chết chàng mới cam tâm hay sao?

"Đan Phi, ngươi có bỏ chạy không? Người ta muốn tới bắt ngươi." đều là nàng làm hại, là cái sai của nàng.

Bách Hợp hàm chứa nước mắt, trong lòng sốt ruột, nước mắt nơi hốc mắt rơi càng lúc càng nhiều.

"Đan Phi, Đan... ai nha!" nàng bị người kéo vào trong ngõ nhỏ, mới phải thét chói tai, lại bị người đó che miệng lại.

"Câm miệng, ngươi lên tiếng nữa, ta nói trước sẽ hôn ngươi." chàng cắn răng cửa, nói ra thanh âm (ca ca cứ hôn đi ạ ^ ^)

Nàng tập trung nhìn, là chàng, không khỏi cực vui mừng mà khóc, cao hứng bỏ nhào vào người chàng.

"Người không bị bắt, thật tốt quá, ta hạo lo lắng người! Oa..." đột nhiên, nàng khắc chế không được mà khóc lớn.

Đan Phi giống bị nước ắm tạt, dường như đẩy nàng ra, gương mặt ngăm đen ửng đỏ: "Người làm gì? Đừng có thừa cơ ôm loạn, muốn ôm thì đi mà ôm phu quân của người."

"Ta không có phu quân." nàng nghẹn ngào hấp khí.

"Ta quản người nhiều như vậy, tóm lại không chính xác đừng tùy tiện bám ta! Ý định của người chính là muốn hại chết ta phải không? Ta với người có thù oán phải hay không?" chàng không khách khí chất vấn nàng.

Nàng lắc đầu mạnh, trong con người đen lóe lệ quang.

"Nếu không có, người ở trên đường lớn tiếng nói ra tên ta có dụng ý ra sao? Ta đã biết, người là muốn trả thù ta đúng hay không? Bởi vì ta không cho người theo cùng, người liền lấy oán trả ơn. Ta liền hiểu được lòng phụ nữ của các người rất nhỏ hẹp, không thể đối với các người thật tốt, những điều sư phụ nói một chút cũng chẳng sai."

Hôm nay rốt cục đã xác minh được lời nói của sư phụ, trên đời này người nào đều có thể giúp, chính là nữ nhân không được giúp, bằng không nhất định cả đời sẽ tệ hại.

"Không phải như thế, ta chỉ là rất lo lắng, thực xin lỗi, mong người tha thứ cho ta, ta lần sau sẽ không thế nữa."

"Còn có lần sau? Người sớm làm mất đi sự tốt đẹp đang yên lành của ta, nếu không ta sớm muộn gì sẽ bị người hại chết." chàng ngấm tình huống bên ngoài, dường như đã bình ổn phần nào, "Đừng có mà đi theo nữa, nha đầu ngốc."

Đỉnh đầu chàng có chất khí mạo hiểm, không hề để ý tới nàng, thẳng rời đi.

Nửa tháng trước tới nơi của Liễu Đại Nguyên "thỏ" ba trăm lượng bạc, thuận đường giúp hắn làm việc thiện, tên quỷ hẹp hòi kia cứ nhiên ghi hận đến bây giờ. Cũng không ngăn lại hắn kiếm nhiều tiền như vậy, lòng dạ hiểm độc, sau khi chết chắc xuống mười tám tầng địa ngục. Chàng là giúp hắn làm việc tốt, hắn còn không cảm kích, lại còn thỉnh mấy tên bại hoại trên giang hồ muốn giết chàng, thật sự là không biết tự lượng sức mình. Sớm biết thế thì liền trộm của hắn một ngàn hai, hắn tức chết mới xứng đáng.

Chàng là tính chuẩn chắc chắn không ai nhìn thấy qua bộ mặt thật của Đan Phi "hiệp đạo", mới dám nghênh ngang ở trên đường, nhưng mà lão thiên gia cố ý cùng chàng đối nghịch, khiến cho chàng gặp gỡ một nha đầu ngốc, mặt dày mày dạn bám theo chàng. Chàng cũng không phải bảo mẫu, bảo chàng chiếu cố một nha đầu, chàng cũng không phải chán sống.

Từ khi bắt đầu được sư phụ thu về làm đồ đệ, sư phụ luôn báo cho chàng một sự kiện, chính là về sau khi hành tẩu giang hồ, ngàn vạn lần đừng bị nữ nhân lừa, nữ nhân trên đời là người không đáng tin, mặc kệ các nàng dùng thủ đoạn gì, tuyệt đối không cần tin tưởng họ, bằng không sẽ thiệt thòi lớn.

Mười lăm năm qua, chàng "mưa dầm thấm đất", liền đã nhận định bỏ qua mẫu thân đã qua đời, không có một nữ nhân nào trong lời nói có thể tin tưởng. Các nàng so với hồ ly còn狡 hoạt hơn, không cần thận một cái sẽ trúng phải mưu kế của các nàng.

Đan Phi không ngừng mà nói với chính mình, ngàn vạn lần không cần tin nhiệm nữ nhân, nhất là nữ nhân xinh đẹp. Thiếu chút nữa đã quên hai chữ: "xinh đẹp".

Hừ! Chàng nghĩ đến đích diện mạo của nha đầu ngốc kia, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn của sư phụ. Chàng không thể bị lừa, tuyệt đối không thể bị nữ nhân lừa, bằng không sẽ khiến sư phụ... thất vọng ra sao?

Đan Phi quay đầu đi, dùng khoeo mắt dư quang ngấm theo hướng của bóng dáng đi phía sau.

Đáng giận, hoàn toàn không có để yên đó! Bất quá, nàng thật là có việc ngốc nghếch, đi hai canh giờ rồi, đều nhanh chân đi khắp cả thị trấn nhỏ, nàng không thấy phiền, chàng cũng chết đói.

Thái dương mau xuống núi, rặng mây đỏ nơi chân trời giống nhiễm thượng đồ ửng, mĩ lệ mà say lòng người.

Mặc kệ, đầy bụng trước đã rồi nói sau.

Đan Phi chọn một khách điểm đi vào, tiểu nhị lớn tiếng tiếp đón.

"Khách quan, vào trong ngồi, vào trong ngồi... ần, cô nương, vào trong ngồi a!" tiểu nhị thấy nàng đi theo sau thiếu niên, nghĩ thầm rằng cả hai đi cùng nhau mới đúng.

Bách Hợp rình xem sắc mặt của Đan Phi, thật cẩn thận di chuyển về phía trước, vượt qua cánh cửa.

"Tiểu nhị, cho ta đồ ăn đơn giản, một hồ trà." chàng tìm vị trí trống đặt mông ngồi xuống, nhìn không chớp mắt gọi đồ ăn, xem khối kẹo cao su dính hình

người kia như ản, lờ đi.

" Vâng, lập tức đến. Cô nương, sao người lại đứng thế? Mau ngồi xuống a!" tiểu nhị muốn làm rõ tình huống không rõ ràng lắm này mà nói, vội chỉ vào ghế dựa đối diện Đan Phi ý bảo nàng ngồi.

" Không... không cần, ta đứng là tốt rồi." nàng sớm nhìn ra sắc mặt không thích của Đan Phi, không dám được một tắc lại muốn tiến một thước hướng trước mặt chàng ngồi xuống. Đã cầu đến chàng, vẫn là chớ chọc chàng sinh khí sẽ tốt hơn.

Đan Phi mặt lạnh nghiêm nói: " Tiểu nhị, ánh mắt ấy của người là nói nàng đi theo ta? Chẳng lẽ chỉ cần cùng nhau đến điểm này của người là cùng một cặp hay sao?"

Tiểu nhị mặt choáng váng, nói lúng ta lúng túng: " Không... không phải, khách quan, các người thật sự không phải một cặp hay sao? Ta còn nghĩ đến..." xem bọn họ là một cặp vợ chồng son rất xứng đôi, không chỉ tuổi, ngoại hình cũng thật xứng đôi.

" Tiểu nhị, ta phải đợi bao lâu thức ăn mới được mang lên đây? Hay là muốn ta đến nơi khác ăn?" cơn tức của chàng đã muốn nghẹn thật lâu, đã đạt nhanh đến cực hạn.

" Ta lập tức đi xuống phân phó, người chờ một chút." tiểu nhị mang theo mồ hôi lạnh mà rời khỏi.

Bách Hợp khắc chế động tác của chân. Chân của nàng hào mòi! Đi đường lâu như vậy, hai cái đùi đều muốn nhanh chắt đứt đi.

Chính là nàng sợ vừa động, Đan Phi lại có ý nói nàng. Rốt cuộc phải nhẫn nại, rất nhanh thôi chàng sẽ biết nàng là thành tâm thành ý, không có ý đồ khác, chính là đơn thuần nghĩ muốn cùng chàng kết giao bằng hữu, sau đó cùng nhau bước chân vào giang hồ mà thôi.

Bản thân nàng âm thầm cố gắng, đối với chính mình tin tưởng. Đan Phi là người tốt, chàng chính là lo lắng nàng sẽ liên lụy chàng, gây trở ngại công việc cứu người tế thế của chàng. Chỉ cần nàng kiên trì, cuối cùng chung quy chàng sẽ tin tưởng của nàng.

Chỉ trong chốc lát, đồ ăn được đưa lên đến đây. Tiểu nhị liếc mắt Bách Hợp một cái đồng tình. Tuy rằng không hiểu được tình hình thật sự, nhưng làm cho Tiểu cô nương nũng nịu đứng chịu phạt, tuyệt đối là nam nhân đáng si nục. Tiểu huynh đệ này tuổi còn trẻ, liền hiểu được ngược đãi tiểu nương tử của mình, hấn phi nhỏ chàng.

Bỏ qua việc hai người là phu thê, tiểu cô nương kia như thế nào lại nén giận không một câu oán hận? Nhất định là do tuổi trẻ, không hiểu được phu quân của nàng là một người khắt khe. Đến ngay cả cơm cũng không cho nàng cùng ăn, rất cực kỳ tàn ác. (hiểu lắm trầm trọng rồi ="=)

" Khách quan, đồ ăn đều đưa tới." hấn chờ chàng mở miệng kêu tiểu cô nương cùng nhau ăn, kết quả Đan Phi chẳng buồn đứng lên, ngay cả gọi cũng chưa gọi nàng chỉ liếc mắt một cái.

" Tiểu cô nương, có muốn đến chiếc bàn kia ngồi không? Ta tặng cho cô nương một suất ăn?"

Con người Bách Hợp nhìn chằm chằm Đan Phi, chàng nuốt đồ ăn vào, nàng cũng làm theo động tác nuốt đồ ăn.

Nàng liếm liếm thần, thật vất vả mới đưa tầm mắt quay lại trên người của tiểu nhị.

" Nơi này người có bán bánh mì hay không? Có thể bọc hai cái cho ta không?" nàng giơ hai cái ngón tay nói.

Đây là phu quân kiểu gì? Chỉ để thê tử gặm đồ cái bánh mì.

Tiểu nhị trở lại khuôn mặt tươi cười: " Có, người chờ một chút, ta lập tức đi lấy giúp người." hấn không có làm nhiều, ngậm đi chuẩn bị.

Đan Phi cứ việc không chú ý nàng, bên tai vẫn là đem lời của nàng không nghe lọt được.

Chàng dùng lực bóp com. Nàng đói chết không liên quan tới chàng, nàng không có tiền chỉ có thể ăn bánh mì cũng không phải chuyện của chàng, hừ! Nàng nghĩ đến bên ngoài tốt như vậy hay sao?

Một cái nha đầu học người ta vào giang hồ? Giang hồ là nói vào có thể vào a!

Thật sự là cái ý nghĩ kỳ lạ của nha đầu ngốc!

" Đến đây, đến đây, tiểu cô nương, hai cái bánh này mới vừa chưng, người mau thừa dịp còn nóng ăn đi! Đừng bị đói." tiểu nhị đáng thương nàng nhìn sai người rồi, với tư sắc của nàng, còn sợ không có gặp người trong sạch? Cô tình duyên thượng Xú tiểu tử này, Nguyệt lão cũng hay nói giỡn quá đi.

Bách Hợp tiếp nhận bánh mì nóng hằm hạp: " Cảm ơn người, bánh mì này bao nhiêu tiền?"

" Không cần, chẳng qua là bánh mì mà thôi, không đáng giá tiền gì, người cầm ăn đi!" dù sao cũng là làm được người tốt, ít nhất chứng minh tâm địa của hấn tốt hơn hấn so với tiểu tử kia.

" Sao lại không biết xấu hổ thế kia, tiểu nhị ca, đây là việc buôn bán... "

" Không liên quan, hai cái bánh mà thôi, trường quỳ cũng sẽ hiểu được. Mau ăn, ta đi tiếp đón khách nhân."

Lại là một người tốt!

Về sau nàng trở về nhất định phải nói cho đại tỷ cùng Nhị tỷ, kỳ thật trên giang hồ vẫn là có rất nhiều người tốt, giống lão gia gia, còn có Đan Phi, cùng vị tiểu nhị ca này, tất cả đều là người tốt.

Nàng đang cầm bánh mỳ, lúm đồng tiền xinh đẹp thật lâu không mất.

Đan Phi hướng nàng trừng mắt. Tuổi cười ngu xuẩn, không có việc gì đối với người khác cười loạn, mê trai a! (là ý gì ca ca ="=) Thực chướng mắt!
Nàng ăn bên cạnh chàng, làm cho cả người chàng không thoải mái.

" Người không cần đứng ở bên cạnh ta, hại ta ăn không ngon." chàng thô thanh oán giận.

Gi? Chàng không phải mới vừa ăn rất ngon miệng hay sao? Sao còn nói ăn không ngon?

" Vậy ta phải đứng ở chỗ nào?" nàng sợ chàng thừa dịp nàng khi không chú ý bỏ chạy, cho nên phải canh giữ bên người chàng.

" Người có thể có điểm chủ kiến hay không? Phải trạm sẽ không tới đi cửa trạm? Nữ nhân chính là nữ nhân, không giống nam nhân rõ ràng như vậy, chuyện gì đều chỉ biết phiền toái người ta, nữ nhân chính là trời buộc... gi? Người đâu rồi? Tốt nhất là đi cho rồi, ta đỡ phải lãng phí vô mồm đuổi người."

Tập niệm trong đầu chàng một đồng lộn xộn, vừa nhắc đầu mới phát hiện người không thấy. Mặc danh kỳ diệu thôi, phải đi cũng không nói một tiếng, hại chàng một mình lâm bầm lâu bầu.

Rất nhanh, chàng giải quyết bữa tối, sờ sờ cái bụng đã trướng, khẩu khí hô nhỏ.

Nên tìm nơi đặt chân đêm nay. Chàng thanh toán sổ sách, bước ra khỏi cửa lớn khách điểm.

Bỗng nhiên, chàng thoáng nhìn một cái một thân ảnh có điểm rất quen thuộc, giống như gặp qua ở đâu. Chàng lơ đãng cúi đầu, vừa thấy thiếu chút nữa đã té xỉu.

" Người không phải đi rồi hay sao? Ngồi xồm nơi này làm cái gì?" đôi lông mi của chàng chọn lão Cao mà giương. Nha đầu ngốc này lại đang làm xiếc gì đây?

Rất giống một con chó nhỏ bị vứt bỏ, Bách Hợp ôm bánh mỳ, ngồi xồm cửa ăn, một đôi con người vô tội mờ thật lớn.

" Người không phải bảo ta tới cửa đứng hay sao? Chính là chân của ta thật sự tốt, cho nên ngồi chồm hồm một chút, người ăn no phải đi có phải hay không?" nàng đem bánh mỳ cẩn thận bọc lại, bỏ vào bọc nhỏ bên trong, nhảy dựng lên chạy đến trước mặt chàng.

" Ta là phải đi, chính là không tính toán ngay mang cả người đi cùng. Nha đầu ngốc, ta cảnh cáo người, không cần lại quẩn quít lấy ta, mau cút về nhà đi thôi!" Chàng đã muốn ngoại lệ làm cho nàng theo một chút thời gian, lại để cho nàng theo cùng, chẳng phải muốn tới ngày mai? Điều kia trăm triệu lần không được.

" Ta không gọi nha đầu ngốc, ta gọi là Bách Hợp." nàng nổi danh tự có thể kêu, hơn nữa nàng cũng không ngốc.

Đan Phi bĩu môi: " Nữ nhân chính là nữ nhân, liền thích dùng tên của hoa làm tên mình, Bách Hợp, đủ điều khó nghe." chàng khủng hoảng phê bình. (ca ca có cần xúc động thế không ="=)

" Không cho người người phê bình tên của ta, đó là phụ thân ta giúp ta đặt." nàng mở miệng, có chút động khí.

Trong cảm nhận của nàng, ai cũng kém hơn phụ mẫu đã qua đời. Nàng có thể chịu được việc gì, duy độc không được để người ta đối với bọn họ không tôn trọng.

Chàng kinh ngạc nàng cũng có lúc tức giận: " Được, như vậy hãy mau trở về tìm phụ thân người, làm cục cưng ngoan của phụ thân người a!" bản năng chàng trả lời lại một cách mỉa mai. Ở trước mặt chàng nhắc tới chữ phụ thân này tương đương phạm vào tối kỵ của chàng.

Bách Hợp ngăn người, thùy hạ mí mắt: " Phụ thân đã sớm đã chết, ta hảo tưởng niệm y, hảo nghĩ muốn hảo nghĩ muốn! Nếu có thể lại làm cho ta thấy y một lần nữa, ta nhất định ôm lấy phụ thân không bao giờ... nữa thả y đi."

Nói đến đó, nàng đã xuất hiện tiếng khóc, đầu nàng cúi xuống càng thấp, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất.

Đan Phi nhìn cổ họng có chút tắc nghẹn, chàng khụ khụ lấy lại tinh thần. Sao lại thế này, chàng lấy điều gì để kính trọng, thương tâm?

Nàng còn nhớ rõ bộ dáng của phụ thân như thế nào, không giống như chàng đáng vẻ ngay cả gặp cũng chưa gặp qua, nên khóc chính là chàng mới đúng.

" Người khóc cái gì mà khóc? Nữ nhân chính là yếu đuối, ta phải đi, gặp lại sau." chàng đi vài bước thật nhanh, không ngừng một lần nói cho chính mình, không cần quay đầu lại, không cần lo cho nàng, nàng là nữ nhân, là thứ chàng ghét nhất, sự phụ ngàn lần chỉ dạy, vạn lần chỉ dạy đó là dạng người không thể tới gần, tuyệt đối không cần để ý nàng.

Nàng bất quá là muốn được sự đồng tình của chàng, mới cố ý nói những lời này, đó, kia, đừng bị lừa.

Lặng nghe tiếng bước chân phía sau, nàng chưa cùng đi lên.

Thật là! Đan Phi nguyên rủa một câu. Hôm nào phải tới miếu đi cúi chào, xem có thể xóa bỏ âm khí hay không.

Chàng không biết là cố ý hay là vô tình mà thả chậm cước bộ, trong lòng lão Đại cứ việc không muốn, nhưng hai chân đã có ý thức chính mình, tựa hồ đang đợi nàng theo kịp.

Đáng giận! Chàng cũng là vật của nàng hay sao?

Tiếp theo chàng nghe thấy phía sau một trận tiếng vang nhỏ bước đến chậm. Nàng theo kịp. Không có chuyện gì nữa, chàng nhẹ nhàng thở ra.

Thật sự là không hay ho!

Ngàn nguyên rủa, vạn nguyên rủa cũng thay đổi không được sự thật, chàng thật sự bị này nha đầu giữ chặt.

Đan Phi liếc người phía sau một cái. Nàng đang ôm bọc nhỏ, nhu thuận theo đuôi ở phía sau, người khác không rõ ràng lắm còn tưởng rằng nàng là cô vợ nhỏ của chàng. Tựa như tên tiểu nhị vừa rồi, không ngừng một lần trừng chàng, giống như chàng làm chuyện gì tội lớn ngập trời, thực là...

Không được, nhất định phải thoát khỏi nàng. Đứng trước đèn đuốc sáng trưng, náo nhiệt phi phàm, đúng là một phố hoa.(1)

" Hồng Y Lâu", liền chọn một gian này đi!

" Công tử, có biết đến cô nương nào không a?" Tú bà chào đón nịnh nọt hỏi han.

" Không có, giúp ta giới thiệu một vị đi!" chàng ngang phía trước tiến, chân nâng lên đang muốn vượt qua cánh cửa.

" Tiểu cô nương, cô nương không thể vào!" mặt sau có người kêu lên.

Đan Phi không cần quay đầu lại cũng biết đang nói ai. Nàng sẽ không ngay cả nơi này cũng muốn cùng đi!

Quả nhiên, Bách Hợp không rõ đây là nơi thế nào, dù sao chàng cũng đến ra sao, nàng liền theo tới làm sao cho chuẩn như vậy.

Nàng bị cửa mấy kỹ nữ vây chúc mỗi người thấy nàng bộ dạng xinh đẹp động lòng người, tiếp qua hai năm chuẩn là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, nhìn không khỏi đỏ mắt.

" Thực xin lỗi, xin cho ta qua." Bách Hợp có lễ nói.

Chàng nghĩ muốn đá người: " Nha đầu ngốc, ngươi có biết đây là nơi ra sao hay không? Nữ nhân không được vào." ngay cả việc thế này cũng không hiểu, còn muốn lưu lạc giang hồ.

Nàng mở to con ngươi tròn hoang mang, tay nhỏ bé chìa hướng đám kỹ nữ kia: " Vì cái gì các nàng có thể đi vào, mà ta lại không thể?"

Đan Phi xanh mặt quát: " Bởi vì các nàng là cô nương nơi này, đã hiểu hay không? Ngươi có nghe qua các cô nương ở kỹ viện chuyên môn bồi nam nhân tìm hoan mua vui?"

Bách Hợp nghe hiểu. Từ trước phụ thân thường nói chút chuyện xưa cho các tỷ tỷ nghe, sau lại các tỷ tỷ nói cho nàng nghe, trong đó còn có nhắc tới chuyện xưa một vài cô nương bị bắt bán nhập nghề nghiệp thanh lâu, nguyên lai chính là nơi thế này.

Nàng nhìn các cô nương ý đồng tình: " Hảo đáng thương! Các nàng nhất định không phải cam tâm tình nguyện làm việc ở trong này, ngươi giúp các nàng được không?" nàng giật nhẹ tay áo chàng, cầu xin chàng.

" Ngươi điên rồi, ta vì cái gì phải giúp bọn họ chứ?" đối tượng chàng cũng không giúp chính là kỹ nữ, " Ta muốn vào, ngươi phải liền tiếp tục đợi chờ, ta không đếm xỉa tới ngươi."

Dứt lời, chàng tiến vào trong kỹ viện. Tú bà đưa tới một vị cô nương đến hầu hạ chàng.

" Công tử, ta gọi là Thiên Thiên, thỉnh nhiều chỉ giáo." nàng vừa nói vừa hướng trên người chàng mà thiếp đi.

" Ngươi bị chứng sụn xương a! Không cần thiếp tại đây." chàng dùng khuỷu tay đẩy nàng ra. Nếu không nghĩ muốn vứt bỏ kẹo cao su dính chặt kia, chàng nhất định sẽ không đến cái nơi quái quỷ này.

" Công tử, ngươi thật thú vị." Thiên Thiên che miệng cười duyên. Khách nhân thượng nơi này, đều là giống quý đống chết dường như đầu thai, lần đầu nhìn thấy khách nhân như vậy, tám phần là trai "to" (2), mới e lệ như vậy.

Tú bà lại đây hỏi: " Công tử, tiểu cô nương kia làm sao bây giờ?"

" Nàng không liên quan gì tới ta." chàng ngạnh khởi tâm nói.

Đan Phi bị kỹ nữ gọi là Thiên Thiên dẫn dắt lên lầu. Bách Hợp bị ngăn ở cửa chỉ có trơ mắt nhìn chàng tránh ra. Nàng có chút chói mắt, tròng mắt cái đầu thượng trên tay của chàng, lại không biết vì cái gì không thích.

" Tiểu cô nương, chúng ta còn có việc buồn bán, ngươi vẫn là đi thôi!" Tú bà coi như hảo tâm khuyên nàng.

" Ta có thể ở tại chỗ này chờ hán hay không? Ta sẽ không e ngại các ngươi." nàng một bộ không vừa liên đường như cầu xin.

" Ail không phải ta không muốn, tiểu cô nương, sợ là sợ vạn nhất làm cho người ta nghĩ đến ngươi là cô nương ‘ Hồng Y Lâu ’ như chúng ta liền nguy rồi, ngươi vẫn là đi nhanh đi!"

Tú bà bắn khoăn chu toàn. Dựa vào dung mạo của tiểu cô nương này, sợ là " Hồng Y Lâu" không một vị cô nương nào so được với nàng, nếu làm cho nàng ở tại chỗ này, không phải thua tỷ kém muội, đưa tay hạ toàn bộ kỹ nữ so với nàng đi xuống? Sinh ý kia còn làm được đi xuống hay sao?

Chỉ có mau mau đem nàng đuổi đi mới là thượng sách: " Tiểu cô nương, đi nhanh đi!" ả phụ giúp nàng bước khỏi cửa.

Bách Hợp há mồm muốn nói, nhưng người ta cũng không cho nàng cơ hội. Ngay khi nàng xoay người hết sức bước ra cửa, thỉnh linh bị vừa khách nhân mới đến cửa đụng phải.

Tú bà thấy thân phận người vừa tới, thay đổi trước trung khuôn mặt tươi cười đón nhận.

" Liễu đại gia, thật sự là khách hiếm thấy, vài ngày không thấy ngài, thật sự là chờ ngài muốn chết."

Người nọ ước chừng hơn năm mươi tuổi, một đôi mắt màu đục huân tâm(3) một chút liền chăm chú vào trên mặt Bách Hợp, rồi cuộc dịch chuyển không ra.

" Cô nương cười rất đẹp! Tú bà, cô nương này mới có phải hay không? Trước kia cũng chưa gặp qua, chân tướng chính là một đóa hoa bách hợp tươi mát." một con lộc son chi trảo (4) đã thân hướng nàng, nghĩ muốn kiểm tra thân thủ, cảm giác một chút.

Nét mặt của Hoa Bách Hợp biến đổi, eo nhỏ nhún nhún, hiện lên cái đầu bần của hán.

Tú bà chạy nhanh giữ chặt hán: " Liễu đại gia, nàng không phải cô nương ở nơ này như chúng ta, chính là... chính là tới hỏi đường thôi, ta giới thiệu cho ngài các cô nương khác, ngài sẽ vừa lòng."

Liễu Đại Nguyên kia căn bản nghe không vào. Thiên hạ tái mĩ cũng so ra kém tiểu cô nương mới mẻ trước mắt này.

Hán che ở trước mặt Bách Hợp, trơ mắt ra nói: " Tiểu cô nương, ngươi họ gì gọi là gì? Cùng đại gia ta trở về, sẽ cho ngươi ăn sung mặc sướng cả đời. Đến, mau tới đây."

" Ngươi muốn làm cái gì?!" nàng cong cong mày liễu, không hờn giận tròng mắt hán. Nguyên lai người xấu chính là bộ dạng phò đức hạnh như thế này.

" Làm cái gì? Theo ta trở về sẽ biết." hán được một tác lại muốn tiến một thước, trương cánh tay như sẽ giữ được nàng.

Bách Hợp nhẹ nhàng tránh thoát, chỉ bằng hán mà muốn bắt giữ nàng e không dễ dàng.

" Liễu đại gia, chúng ta còn có cô nương mới so với nàng đẹp hơn mấy trăm lần, ta kêu các nàng đi ra để cho ngài nhìn một cái." Tú bà vừa thấy không ổn, gấp đến độ giống con kiến trong chảo nóng.

" Tránh ra, bọn đại gia cũng chỉ định nàng." Hán đẩy Tú bà ra. Không chiếm được gì đó liền cũng dự đoán được.

Hán cũng không tin không làm gì được một tiểu cô nương. Hán hét lớn: " Còn không biết xéo, tiến vào giúp ta bắt lấy nha đầu kia, nuôi những người như các ngươi dùng làm cái gì hả?"

Ba vị gia đình chờ ở ngoài cửa vội vàng tiến vào, vây quanh Bách Hợp cô đơn thế nhọc (5).

Tú bà vỗ tay cầu nguyện. Lão thiên gia phù hộ, cũng, nhưng đừng gặp chuyện không may. Hôm nay ả chiêu an cầu an, tại sao lại chạy tới một đại sát tinh (6)?

Bách Hợp đánh giá đám người trước mặt. Kinh công của chính mình trong ba tỷ muội là tốt nhất, chính là luận võ công, bình thường nàng rất ham chơi rất sợ luyện tập, chỉ học đến chút da lông (7), tự bảo vệ mình là không thành vấn đề, chỉ sợ đối phương người đông thể mạnh, cuối cùng vẫn là chính mình bị hại.

Lo lắng của phụ thân quả nhiên trở thành sự thật. Nàng từ trước đến nay đối với dung mạo bản thân không có cảm giác gì, thường nhìn cũng quen rồi, cũng không cho rằng đẹp bao nhiêu, chính là đêm nay nàng mới cảm nhận được những lời "mỹ mạo sẽ thay bản thân mang đến nguy hiểm".

"Ta không phải cô nương nơi này, để cho ta đi." nàng lặng lẽ vọng liếc mắt trên lầu một cái, kỳ vọng Đan Phi có thể xuống dưới giúp nàng.

"Cho người đi? Hắc hắc, có đạo lý nào nói miếng thịt béo đến miệng nên buông tay? Ngoan ngoan theo sát ta đi, ta sẽ hảo hảo đối xử tử tế với người. Bắt lấy nàng!" Liễu Đại Nguyên ra lệnh một tiếng, ba gã gia đình cùng một lúc mà lên.

"A!!!!!!!!!!!"

Vài tiếng kêu thảm thiết, tiếp theo giấy, ba gã gia đình kia toàn bộ ngã chổng vó.

Chỉ thấy Đan Phi sử dụng song chưởng hung bạo, phần nộ liếc mắt bọn họ một cái, sau đó đem tầm mắt dừng ở trên người Liễu Đại Nguyên.

"Uy! Người xấu hổ hay không xấu hổ? Còn muốn trâu già gặm cỏ non, răng nanh người còn cắn được hay sao?" chàng không lưu tình mà phê bình.

Bách Hợp điềm đậm đáng yêu tránh ở sau lưng chàng, tay nhỏ bé lôi kéo vạt áo chàng, ai nhìn cũng đoán được ra quan hệ của hai người ra sao.

Chàng vẫn là đi ra cứu nàng, chỉ có chàng đối nàng tốt nhất.

"Người là ai, dám quản nhân sự của bốn đại gia ta?" Liễu Đại nguyên vừa thấy chỉ là một tên tiểu tử, càng phát hỏa. Người khác hai ba lượt liền ngã sấp xuống nhà của hắn, mặt của hắn toàn bộ quét rác.

Đan Phi hừ cả giận: "Ta là vô danh tiểu tốt, còn người? Người lại là cái gì vậy?"

"Xú tiểu tử, tại đây trăn trên ai không nhận thức Liễu Đại Nguyên ta đây, người dám đối nghịch với ta?" hắn vênh vào tự đắc nói.

"Liễu Đại Nguyên? Nguyên lai người chính là Liễu Đại Nguyên." Thời điểm lần trước chàng thăm nhà hắn, nghe nói hắn vừa vận xuất ngoại thu sổ sách, không nhìn thấy bộ mặt đích thực của hắn, hiện giờ lại ở trong này gặp lại, thật đúng là hữu duyên, "Nửa tháng trước trong nhà bị trộm ba trăm hai, tên thương nhân lòng dạ hiểm độc chính là người nha! Hạnh ngộ! Hạnh ngộ!"

Nhìn chàng kinh ngạc một chút, trên mặt Liễu Đại Nguyên một trận xanh một trận đỏ: "Xú tiểu tử, người muốn chết a! Các người tất cả đều là thùng com, còn không mau bắt lấy hắn đi!"

"Vâng, lão gia." bọn gia đình đem toàn bộ lực yếu ớt mà xông lên.

Một đám xuân đàn! Đan Phi cười lạnh suy nghĩ nói.

Chàng ngay cả khí lực cũng không phải dùng nhiều lắm, chân một cái, thủ một cái, ba người kia lại giống như lần đầu tiên ngã đến mặt mũi bầm dập, không đứng dậy nổi.

"Về sau phải nhớ kỹ, trước tiên đem ánh mắt tẩy vụ tịnh (8), không cần thấy nữ nhân liền loạn trào." Chàng thối khẩu nước miếng, cực độ khó chịu, nhưng cũng không đi suy tư nguyên nhân, "Nha đầu ngốc, còn không đi! Nữ nhân chính là rất phiền toái."

Bách Hợp ngấm Liễu Đại Nguyên tức giận đến cả người run lên, nghịch ngợm phun thè lưỡi ra. Có Đan Phi cho nàng chỗ dựa, nàng còn không sợ gì nữa.

Liễu Đại Nguyên giống như ăn phải thuốc nổ, giận dữ hét: "Còn không truy bắt cho ta! Không đuổi bắt được người sẽ không được trở về cho ta."

Bọn gia đình cho nhau đến đỡ đuổi theo ra cửa, lại sớm mất đi tung tích của hai người.

Chú thích:

- (1) phổ hoa: giống như là phổ có nhiều người đẹp
- (2) bản gốc là khai nam nghĩa là nam nhân còn nhỏ, ta đổi lại tí ^ ^
- (3) màu dục huân tâm: ánh mắt cũng có hàm ý ham muốn sắc dục như lòng
- (4) lộc son chi trào: móng vuốt của con lộc son
- (5) cô đơn thể nhục: chỉ có một mình yếu đuối trợ trợ
- (6) sát tinh: chòm sao mang theo rủi ro
- (7) da lông: chỉ học cho có, phiến diện
- (8) tẩy vụ tịnh: tẩy cho sạch, ý chỉ bỏ toà

Bạn đang đọc truyện *Bách Hợp Lại Thương Đan Phi Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Chờ sau khi gió êm sóng lặng, hai bóng người hiện thân ra tại một chỗ âm u.

Bách Hợp nhìn tay của mình được chàng cầm trong bàn tay to của chàng, bất giác nóng lên, cũng không nghĩ muốn tránh khỏi nó.

Ở bên cạnh Đan Phi, nàng cảm thấy được rất an toàn, thật giống như lúc ở bên cạnh phụ thân.

"Chỉ bằng ba thứ công phu mèo quào kia mà đã nghĩ sẽ bắt được ta, quả thực là ý nghĩ kỳ lạ." chàng nói với khẩu khí không tốt.

Chàng tốt xấu gì cũng là "thần trộm", là truyền nhân duy nhất của Đinh Vô Ba, kinh công nhất lưu, trên giang hồ có thể thắng chàng kì thực không có mấy, nếu ngay cả đám ngu ngốc kia cũng có thể quơ được chàng, thì trước đó chàng nhất định là một đầu đâm chết, tránh để khỏi bôi nhọ thanh danh một đời của sư phụ.

"Bọn họ rời khỏi rồi phải không?" Bách Hợp theo chàng sau lưng ló ra hỏi.

Nghe thấy thanh âm của nàng, chàng lúc này mới hoàn hồn, lần nữa nhìn vào trong bàn tay chính mình đang nắm tay nhỏ bé mềm mại đúng là của nàng, tâm mãnh của chàng nhảy dựng, dùng sức sực giật mình.

"Nha đầu ngốc, ai cho ngươi nắm tay của ta?" chàng rống lên giọng vô vùng lớn.

Bách Hợp bị chàng nắn thật sự vô tội: "Là... là chính ngươi nắm tay của ta."

"Ta việc gì lại nắm tay ngươi? Ngươi ít vênh váo đắc ý, ta không phải là cứu ngươi, ta là nhìn không vừa mắt, đổi lại người khác ta cũng sẽ làm giống như vậy, cho nên ngươi đừng nghĩ là bản thân rất đặc biệt." nếu không phải sắc trời hắc ám, lập tức có thể nhìn trên mặt chàng biểu hiện không được tự nhiên.

Đáng giận! Chàng làm gì lại đột nhiên nhảy dựng lên thế chứ? Nắm tay nàng thì sao chứ? Nam tử hán đại trượng phu, đi phải chính, ngồi phải thẳng, chàng cũng không xem hạnh kiểm của nàng xấu.

"Thật xin lỗi."

"Nếu cảm thấy thật sự muốn xin lỗi ta, liền rời xa ta một chút, không có ngươi ta sẽ cảm thấy khoái hoạt hơn một chút."

"Chính là sắc trời chậm như vậy, ta không biết nên làm cái gì bây giờ." Mân thân nàng ủy khuất, hốc mắt lấp lánh hơi nước.

Đan Phi hận không thể bóp chết nàng. Lão thiên gia ý định cùng chàng đối nghịch có phải hay không? Thấy chàng rất nhân nhã, nên mang theo một gánh nặng lớn tặng cho chàng.

Nhưng là trong lòng có lương tâm nói cho chàng biết, người ta bắt quả là tiểu cô nương mười lăm, mười sáu tuổi, không quen nhân sinh, cứ như vậy ném nàng mặc kệ, khó bảo toàn sẽ không rơi vào trên tay tên sắc lang giống Liễu Đại Nguyên như vậy, bản thân thật sự có thể an tâm hay sao?

Đương nhiên sẽ không, nếu không vừa rồi chàng vì cái gì phải ra tay? Khi kỹ nữ kia xin còi y phục chàng ra còn chính mình tháo thắt lưng ra câu dẫn chàng, tất cả tâm tư của chàng đều đặt trên người nha đầu ngốc này, kết quả nghe thấy dưới lầu có tiếng xô xao truyền đến, chàng đã phá cửa mà ra, trong lòng như lửa đốt lập tức tiến đến cứu nàng. Từ khi nào mà chính bản thân trở nên không bình thường thế này? Nhưng lại tổn hại sự dạy bảo của sư phụ, nguyên nhân chính là một nha đầu luôn rối loạn tay chân.

Đan Phi khẳng định, lòng của phụ nữ đều là đen tối, khi ngươi còn có giá trị lợi dụng, nàng sẽ lời ngon tiếng ngọt, đem ngươi tôn sùng là thần thánh; chờ ngươi mất đi hết thấy, nàng sẽ một cước đem ngươi đá văng ra, đầu nhập vào lòng ngực người nam nhân khác. Nhớ lấy, ngàn vạn lần không nên mắc mưu.

Trong đầu chàng lại vang lên di ngôn trước phút lâm chung của sư phụ, không ngừng nhắc nhở chàng.

Đáng chết! Chàng nên làm như thế nào mới đúng?

"Nha đầu ngốc, ngươi..." tiếng chàng đình chỉ, vọng đến trong con ngươi đen ngầy thơ không biết phân rõ trắng đen kia, điều uy hiếp hung ác nào đều không rõ.

Bách Hợp chớp dài lại cuốn lông mi, mềm mại nhìn thấy chàng, chờ lại đem thanh âm hạ xuống.

"Chết tiệt!" chàng một bụng hỏa không chỗ phát, đá mạnh hòn đá ven đường để hết giận.

Chàng cảm thấy chính mình rơi vào trong vũng lầy, thật khó thở. Trong lời nói của sư phụ, lương tâm của chàng, hai tương giao thay nhau chỉ trích chàng. Đều là này nha đầu ngốc này làm hại.

"Đan Phi, ngươi giận ta phải không?" nàng dừng cảm táo bạo tiếp cận sự phẫn nộ.

"Câm miệng!" chàng rống to.

"Thật xin lỗi, ta sẽ đi ổn thôi, ngươi không cần sinh khí." thấy chàng tức giận đến đỏ mặt tía tai, Bách Hợp chỉ có nhin đau rồi chàng. Còn tưởng rằng thái độ của chàng đối với chính mình tốt hơn nhiều, kết quả là nàng nghĩ rất khờ dại.

Các tỷ tỷ thường thường giáo nàng một ít đạo lý, trong đó có câu chính là người không đủ tháo vác việc khó, chuyện người khác không thể làm được, tuyệt đối không thể bởi vì tư lợi bản thân mà bắt buộc đối phương. Mà nàng chính là một mực bắt buộc Đan Phi làm chuyện chàng không muốn, đây là cái sai của nàng.

Cho nên vì không để chàng khó xử, nàng chỉ có tránh ra một đường.

"Đứng lại! Ngươi muốn đi đâu?" Đan Phi neho lại mắt, trừng hướng bóng dáng gầy yếu của nàng.

Bách Hợp suy nghĩ, ôm sát gánh nặng thân nghiêng đi một nửa: "Tìm gian miếu đồ nát qua đêm, ngươi không phải nói tiền trên người ta trụ không được một khách điểm hay sao?"

"Ngươi biết làm sao có miếu đồ nát hay không?" nha đầu ngốc chính là nha đầu ngốc, trán này lớn như vậy, chờ nàng tìm được chắc ngày đã sáng.

Nàng nhẹ lay động trán, đầu buông xuống vùi vào trong bao quần áo.

"Nửa đêm ngươi muốn tìm tới khi nào? Còn mặc một y phục trắng, không đem người ta hù chết mới là lạ. Còn không đi? Ngươi ra sao thì cứ tiếp tục như vậy, ta phải đi."

Chàng hướng đi đến con đường đầu tiên, đi vài bước rồi quay đầu lại, thấy nàng còn ngốc đứng ở tại chỗ. Chẳng lẽ còn chờ chàng thỉnh nàng ra sao ư?

"Nha đầu ngốc, còn không theo kịp? Chân của ngươi bị giữ chặt ư!" chàng cả tiếng kêu lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ưu sầu của Bách Hợp thoáng chốc hóa thành khuôn mặt tươi cười sáng loá, khóe môi gọi lên độ cong xinh đẹp, giống như một con bướm trắng hướng chàng chạy vội mà đến.

"Ta chỉ biết ngươi rất tốt với ta, Đan Phi, Đan Phi... cảm ơn ngươi..." cánh tay mảnh khảnh của nàng bắt tại trên cổ chàng, miệng nói năng lộn xộn.

(cảnh này tương tượng thấy khoái a >_<

"Ngươi... mau buông tay! Ngươi mê trai a! Tùy tiện ôm nam nhân." chàng hít vào hương khí trên người nàng, cả người căng thẳng, luống cuống tay chân.

"Không, sẽ không, ta không bao giờ... nữa thả, nếu thả ngươi sẽ cùng phụ thân như nhau mà không thấy nữa." nàng càng nhanh, thân mình không tự chủ được kê hấn.

"Ngươi... nếu không buông, ta đánh người." cả thân hình đằng trước của chàng giật giật. Đây là tình hình chưa từng có bao giờ, trước kia chàng cũng không để cho nữ nhân tiếp cận chàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn khóc của nàng theo chàng mà dần mất, tinh thần có ý cười tràn đầy tự tin.

"Ngươi sẽ không đánh ta, bởi vì ngươi là người tốt, tuyệt đối sẽ không khi dễ nhược giáo"

Mặt của chàng càng khó nhìn. Ở cạnh chàng mà phô trương thanh thế?

Không tồi, chàng tuy rằng chán ghét nữ nhân, nhưng quả nhiên chưa từng ra tay đánh các nàng, nói phải đánh nàng, bất quá là hù dọa nàng thôi.

"Ngươi có dễ yên hay không? Ta không phải người tốt gì, nghĩ muốn đi theo ta thì đứng cho ta thấy bộ dạng thể này lần nữa." chàng lui ra phía sau rồi bỏ sự ôm ấp của nàng. Thật sự là một nha đầu ngốc.

Bách Hợp sờ trường lấy khăn lau nước mắt, gạt đầu như đồng ý.

"Hào, ta không nói, ta không bao giờ... nữa nói."

"Đi nào! Cứ chậm chạp thể này trời sẽ sáng." chàng thấp thỏm bước thong thả khai bước chân dẫn đầu đi.

Sao đầy trời lấp lánh ra ánh sáng ngọc quang, ngay cả Nguyệt nhi (mặt trăng) cũng cong lên khoe miệng, khen ngợi quyết định của chàng, may mắn chàng không phải là không có thuốc nào cứu được.

Hai người thật sự tìm được một gian miếu đồ nát ở gần đây, đó là gian miếu của thổ địa công vút đi đã lâu.

Đan Phi thanh lược sơ bụi bậm bên dưới. Đêm nay chấp nhận một chút, vì chậm trễ quá, khách điểm sớm đóng cửa.

"Này! Ngươi ngủ nơi này." chàng làm cho ra một nơi có thể tạm gọi là sạch sẽ.

Bách Hợp đối chàng cười cười, phồng cúi người ngồi xuống: "Cám ơn."

Chàng dừng việc chải tóc, tim đập nhanh nửa nhịp, thẳm mắng chính mình thất thường.

Chàng đi đến bên tường đối diện, cũng không sửa sang lại liền đặt mông ngồi xuống, ngồi xếp bằng trên mặt đất, chuẩn bị ngủ.

Chẳng được bao lâu, bên tai chàng truyền đến tiếng bước chân nhỏ vun, Đan Phi vẫn từ từ nhắm hai mắt, song chuông vẫy quanh, không nghĩ phản ứng nằng.

Nha đầu ngốc kia không ngủ được, đi tới đi lui nhiều đi vào giấc ngủ, chàng chỉ biết giữ lại nằng là sai lầm.

Rất nhanh, âm thanh hỗn tạp dần mất, mơ hồ nghe thấy tiếng hít thở đều đều bên cạnh.

Đan Phi mở to mắt vừa thấy...

Chàng dờ khóc dờ cười xem xét trạng thái như ngủ ngon nhất thiên hạ vậy. Thật là... cho nằng nơi sạch sẽ nằng không cần, cư nhiên tình nguyện ngủ ở bên người chàng, mặt đất nơi đây tràn đầy tro bụi.

Nha đầu ngốc này... là cái cân không chuẩn, ngay cả ngủ cũng phải ở sát cạnh chàng mới ngủ được?

Nhìn nằng nằm ở bên người, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ mặt an tường, giống như chỉ cần ở bên người chàng, sẽ không sợ nguy hiểm gì.

Không được! Chàng cảnh cáo chính mình, không thể mềm lòng, lòng động một chút liền xong rồi. Đan Phi làm bộ di động vị trí, phải cách xa nằng một chút.

Chàng vừa động, lúc này mới phát hiện ngay cả đang ngủ tay nằng vẫn nhanh giữ chặt góc áo chàng. Chàng thoáng dùng sức khẽ động, tay nằng càng nhanh, thân còn không an mà ni non, làm hại chàng lại chạy nhanh quay về vị trí.

Chàng rốt cục hiểu được một sự việc, chàng bị nhốt rồi, bị nữ nhân chàng luôn chán ghét vây khốn.

"Phụ thân..." nằng nói mê nhỏ nhẹ. (ca ca đầu có già thế a ='=)

Chàng có chút ngốc vỗ vỗ nằng: "Ngoan ngoan ngủ, ồn nữa sẽ không để ý ngươi."

Bách Hợp thờ dài trong giấc ngủ, đang ngủ nặng nề.

Hai chữ "ỷ lại" đột nhiên tiến đến vọng vào đầu chàng. Nha đầu ngốc này như thế nào sẽ "ỷ lại" một người xa lạ như vậy? Trừ bỏ việc chàng là "hiệp đạo" Đan Phi, nằng đối chàng mà nói hoàn toàn không biết gì cả, lại như thế nào mà tin tưởng chàng? Vấn đề này làm cho chàng nghĩ muốn phá đầu óc cũng không thông.

Người bên cạnh thân trở mình, thân mình cuộn lại, có thể là cảm giác có điểm lạnh. Chàng không cần (phải) nghĩ ngợi cỏi áo khoác, khoác ở trên người nằng, nhưng lại nhìn nằng khỏi xướng ngốc.

Làn da của nằng rất trắng, hảo mịn màng, hàng mi cong cong lá liễu rũ xuống, tú mũi khéo léo, cùng hai phiến môi giống như anh đào, chàng vừa nhìn vừa nhập thần, kim lòng không đậu cúi đầu xuống, (e hèm, ca ca định ăn lên nha ><

Oa! Trong lòng chàng giật mình, oanh một tiếng, mặt đỏ lên cứ như là một bức tượng đang cháy. (suýt chút nữa là... hic tiếc quá ; ; ca ca cứ ăn lên đi ai cản đầu a ><

Chàng nhảy người lên, lại là gối đầu, lại là đệm chân, nhận ra hành động bản thân suýt nữa là làm mà ảo não không ngừng.

Đan Phi, thần kinh ngươi hóa rõ rồi hay sao? Lời nói của sư phụ ngươi đã quên hay sao? Nữ nhân tuyệt đối không thể đụng vào, bằng không sẽ không hay ho đâu.

Sống hơn hai mươi năm, lần đầu tiên khổng chế không được hành vi chính mình, dạy chàng như thế nào không hoảng hốt?

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Chàng đưa chân ngồi vào nơi ban đầu tặng cho nằng, vận khí điều tức, chậm rãi đem thứ cảm giác không biết tên kia áp chế.

Từ bảy tuổi tang mẫu thân, được sư phụ Đinh Vô Ba thu làm đồ đệ, hai người liền sống nương tựa lẫn nhau. Tuy là thầy trò, lại giống như phụ tử, ít nhiều bù lại sự tiếc nuối không có phụ thân.

Mười mấy năm qua, sư phụ đem tất cả tuyệt sống truyền thụ cho chàng. Tuy rằng người trong giang hồ đánh giá không cao "thần trộm" của sư phụ, nhưng với chàng mà nói, sư phụ là người chàng rất tôn kính, mặc kệ người khác phê bình người ra sao, trên đời này lại không ai so với được với người.

Hai năm nay, chàng cô đơn một mình hành tẩu giang hồ. Mới đầu chính là bởi vì bên vực kẻ yếu, bất mãn một vị gian thương bóc lột tiền mồ hôi nước mắt của người ờ, bởi vậy liền thăm viếng nhà tên thương nhân bại hoại kia, cầm hai trăm lượng bạc gửi công nhân này. Nhìn bọn họ không cần lại lo lắng trong nhà nghèo khó có thể có cơm ăn, sinh bệnh không bạc xem thầy thuốc, biểu tình mừng rỡ như điên, loại cảm giác có thành tựu này thật sự là văn chương khó có thể hình dung.

Từ đó, chàng quyết định dựa vào những gì chàng học được trợ giúp người nghèo, muốn cho người trong chốn giang hồ biết đồ đệ của thần trộm "Đinh Vô Ba" đối tượng trộm đều là gian thương vô lại, những tên có lòng dạ keo kiệt hiểm độc, mà tiền ăn trộm cũng không phải để bản thân dùng đến nó, tất cả đều là đưa cho dân chúng bị áp bức.

Chàng bắt đầu được người khác cảm kích, chính là hy vọng sư phụ chết đi cũng có thể được người khác tôn trọng một chút, càng kỳ vọng chính mình có thể không làm cho sư phụ thất vọng, điều này đã đủ rồi.

Ánh mắt của Đan Phi lại quay về trên người Bách Hợp, vừa khổ não mà xoa loạn tóc. Chàng luôn luôn một mình cô độc, nên làm sao lại chiếu cố một tiểu nha đầu?

Đối với người chưa từng chiếu cố ai như chàng mà nói, Bách Hợp ý lại chàng vô hình lại gây ra cho chàng áp lực lớn.

Ai! Chàng thay bản thân tìm thứ đại phiền toái. Chàng nên đối xử với nàng mới tốt đây?

Sư phụ nói thật đúng, một khi đối tốt với nữ nhân một chút, kết quả nhất định hậu hoạn vô cùng.

"Chúng ta phải ở trong này lâu hay sao? Buổi tối hôm nay cũng trụ lại ngôi miếu đồ nát này như vậy? Bánh mì của ta cũng ăn xong rồi, mà cũng không thể lại chạy đi mua? Ta..."

"Người có thể im lặng một chút hay không? Ôn chết người." Đan Phi rít gào không thể nhịn được nữa.

Nữ nhân chính là không thể đối nàng thật tốt, nếu không sẽ được một tác lại muốn tiến một thước, đi lên đầu của người.

Bách Hợp ổn định lại thần sắc, tay nhỏ bé che khuất song nhĩ, để tránh bị thanh lượng của chàng làm bị thương.

"Người ta chính là... chính là..." nàng run run, thần sắc ủy khuất, dễ dàng tha thứ hết sức.

Hai mắt của Đan Phi trừng lên mà so với chuông đồng còn lớn hơn: "Người dám khóc liền cho ta xem thử xem. Luôn chỉ dùng mỗi chiêu này, còn có chiêu nào khác hay không?" ngày hôm qua chàng chính là bởi vì nước mắt của nàng mới không cần thận mà trúng kế, nàng dám giờ trò cũ ra xem, chàng thể lập tức đánh nàng bất tỉnh, dùng bao tải dựng đứng lên rồi ném trôi sông. (ca ca cần gì phải xúc động thế ko a > <

Nàng mở miệng thu khí, ngừng nước mắt: "Ta không khóc, là hạt cát chạy vào."

"Người cho ta là người mù a! Phụ thân người không cho người biết nói dối là xấu hay sao?" một trong những khuyết điểm của nữ nhân chính là yêu nói dối, cảm tạ sư phụ nhắc nhở. ="

"Có... thực xin lỗi." nàng quả thực không biết theo ai. Tại sao tính tình của chàng lại tệ vậy, động hay không liền sinh khí? Nàng nói cái gì cũng không được.

"Ta hận nhất người ta gạt ta, nhớ kỹ điểm này." đi theo chàng điều đầu tiên phải biết chính là kiêng kị của chàng.

Nàng cắn môi dưới gật gật đầu. Đan Phi tuy rằng là người tốt, chính là rất khó ở chung, vẫn là tạm thời nhẫn nại trước, có lẽ chờ chàng quen thuộc đã, khẩu khí của chàng đối với mình sẽ giảm, sẽ không luôn rống to kêu to.

Đan Phi vừa lòng phối hợp của nàng, ngay lúc vừa nhắc đầu liền thoáng nhìn có một nhà thước điểm thiếp ra hồng chỉ, trưng cầu công nhân khuôn vác ngay giờ.

"Ta muốn vào hưởng ứng lệnh triệu tập công tác, người đến chờ nghỉ mát phía trước chờ ta." chàng chỉ vào tiểu đình cách đó không xa dành cho công nhân nghỉ ngơi, "Bạc trên người đã mau dùng hết rồi, nếu không tìm việc làm, sẽ chờ ăn không khí!"

Đan Phi luôn luôn đem bạc trộm được toàn bộ tặng người khác, bình thường tìm vài công tác lâm thời để kiếm tiền.

"Ta cũng không thể được ở chỗ này chờ người?" nàng vẫn là không quá yên tâm.

"Ngươi sợ ta chạy hay sao? Ta nói sẽ đi tìm ngươi thì ắt sẽ đi tìm ngươi, không cần dong dài như vậy được không?" chàng chính là chịu không nổi từ nhân lễ mễ.

"Đan Phi, ta chỉ là muốn..."

"Ngươi lại muốn hãm hại ta sao? Ai bảo ngươi trực tiếp gọi tên của ta?" chàng đề thấp giọng, bám vào nàng cảm tức quất bên tai.

Bách Hợp nuốt xuống nói, ngập ngừng hỏi han: "Vậy phải gọi ngươi là gì?"

"Tùy tiện." chàng sao biết đề nàng gọi chàng là gì chứ.

"Kia... như vậy ta gọi ngươi là Đại Phi ca ca được không?" chính nàng nghĩ rằng tên rất hay mà nhảy nhót.

Đan Phi đánh cái run run khoa trương: "Cái gì ca ca, ghê tởm muốn chết, ta nghe xong da đầu đều run lên, không được kêu tên này." Chàng nói với mệnh lệnh bá đạo.

Mới nói tùy tiện đều có thể, lại lập tức phản đối, thật sự là khó hiểu.

"Vậy Đại Phi là tốt rồi, có thể chứ?" nàng giảm đi hai chữ phía sau.

"Tùy tiện ngươi, ta đi vào." chàng bước vào trong tim ông chủ.

Bách Hợp đành phải theo phân phó của chàng đến chòi nghỉ mát chờ chàng, bằng không chờ chàng đi ra, vừa muốn bị chàng rống lên. Người này nói chuyện đều là găm rú, yết hầu không bị liên quan hay sao?

"Tiểu cô nương! Ngươi không phải là tiểu cô nương ngày hôm qua ở "Hồng Y lâu" hay sao? Hắc... Thật sự là muốn đập phá thiết hài, toàn bộ không uống công phu."

Nàng một nhận ra người đến là Liễu Đại Nguyên tối hôm qua ý đồ đùa giỡn nàng, thân mình lập tức lui ra sau, con ngươi tròn dường như hướng thước điểm mà cầu cứu. Đan Phi còn chưa đi ra, xem ra chỉ có dựa vào chính mình.

"Ban ngày ban mặt, ngươi muốn làm cái gì?" nàng cố gắng biểu tình giả bộ không sợ hãi.

Theo phía sau Liễu Đại Nguyên là năm sáu gia đình, mỗi người con ngựa cao to, trên tay đều cầm tên, hiển nhiên là không cam lòng, đi ra ngoài tìm hận.

"Hôm nay không ai giúp ngươi, ngoan ngoãn theo ta trở về đi! Ta sẽ hảo hảo thương ngươi, tiểu bảo bối." hắn không thay đổi sắc tâm, đầu óc cũng chỉ nghĩ muốn độc chiếm tiểu mỹ nhân khó gặp này.

Bách Hợp lui về phía sau mấy bước, cân nhắc một hơi chạy vội tới thước điểm rút ngắn khoảng cách.

Bọn gia đình của Liễu Đại Nguyên chia làm bốn phương vây quanh nàng, mà Liễu Đại Nguyên đặc ý dào dạt, ha hả cười to.

"Tiểu bảo bối, không cần từ chối nữa, ngươi trốn không thoát đâu. Lên!" hắn kêu bọn gia đình đang thủ thế chuyển sang giương tay lên vồ đến.

So với khí lực, nàng đương nhiên không phải đối thủ, nhưng so với thân thủ, nàng chính là so với các nam nhân kia linh hoạt lưu loát hơn.

Chỉ thấy nàng thân hình nhanh nhẹn, nhất nhất đều tránh được những cánh tay đang tiến đến gần mình. May mà nàng đã từng cùng các tỷ tỷ chơi mấy trò tương tự thế này, Nhị tỷ nói khi gặp phải nguy hiểm, nên dùng những bộ cước này, chỉ tiếc nàng học không được chuyên, không thể phát huy toàn bộ ra ngoài.

Xem mấy tên nam nhân to con cứ ngã trái ngã phải, Liễu Đại Nguyên liên tiếp dậm chân, người qua đường vây xem đều vỗ tay cao hứng, thấy hắn càng xấu mặt mọi người lại càng vui mừng.

"Tức chết ta, các ngươi đều là thùng com phí phạm, còn không mau bắt lấy nàng." khí hắn đè nén trong ngực.

Đan Phi ghi danh ở thước điểm vừa ra tới, liền nhìn thấy xa xa cảnh tượng này, hoả tốc tiến đến.

"Lại là ngươi, lão không tu này, tối hôm qua buông tha ngươi, ngươi còn dám đến nữa?" chàng mang theo lửa giận lôi đình, trên mặt ngăm đen búp bê có đường cong căng thẳng.

"Đại Phi, cứu ta." Bách Hợp bay nhanh trốn vào sau cánh tay chàng, tìm kiếm sự bảo hộ.

"Mới không lâu mà ngươi lập tức liền để ta đi gây chuyện, cũng thật có bản lĩnh." chàng tránh không được chuyện này nên trước đó châm chọc nàng một chút.

Liễu Đại Nguyên vừa thấy lại là tên Xú tiểu tử chưa dứt sữa này, người đáng hận gặp lại đỏ mắt hết sức.

"Tiểu tử, hôm nay ngươi không đem tiểu mỹ nhân giao ra đây, ta khiến cho ngươi ăn không xong đâu, toàn bộ cùng tiến lên a! Còn sững sờ ở nơi đó làm

cái gì?",

"Từ lão nhân, đây là người tự tìm, chớ có trách ta không hiểu việc kính lão tôn hiền. Hôm nay nếu giáo huấn người không tốt, khó tiêu hết oán khí trong đầu ta." Đan Phi giương hai mắt, chỉ nhìn sơ qua, có thể thấy được chàng có rất nhiều quyền cước công phu đang luyện.

Bách Hợp ở phía sau giật nhẹ vạt áo chàng: "Đại phi, chúng ta vẫn là đi thôi! không cần để ý đến bọn người hèn, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện."

Đan Phi cảm giận trừng nàng bất bình: "Gì chứ? Người sợ ta đánh không lại bọn họ hay sao? Chỉ bằng bọn họ mơ tưởng đụng đến một sợi lông tơ của ta ư, sợ trong lời nói cũng bỏ một bên đi."

"Ý tứ của ta không phải là vậy đâu. Ta nghe nói Liễu Đại Nguyên cùng nha môn có giao tình, vạn nhất chọc giận hắn, người nha môn nhất định sẽ tìm đến người gây phiền toái, nếu để cho bọn họ tra được người chính là Đan Phi, đến lúc đó phải ra rất nhiều bộ khoái, người đối phó được không?" nàng ở bên người chàng nhỏ giọng nói. Ít nhất nàng so với chàng lý trí hơn.

"Cho dù là như vậy ta cũng không sợ, nói ta đã đi xuống, nếu hiện tại chạy, ta chẳng phải biến thành loại thảm hại?" chàng từ trước đến nay không sợ cường quyền, cho dù đối mặt từ vong cũng không sợ.

Bách Hợp hồi hộp hô: "Ta không cần người bị nắm, Đại Phi, người không cần chết, ta không cần người chết." nàng mạnh mẽ nắm tay từ sau ôm lấy thắt lưng chàng.

"Uy! Người lại loạn với ta, mau buông tay! Trước mọi người, người xấu hổ hay không xấu hổ?" chàng mặt đỏ tai hồng nhượng. Một bên phải ứng phó địch nhân, một mặt phải kháng cự cái ôm của nàng, thực muốn đem chàng cấp ra một thân nữa.

"Đại Phi, vạn cầu người, chúng ta đi nhanh đi!" nàng vội vàng hãm.

"Ta thật sự là té ngã tám đời mới phải đụng tới người." chàng lớn tiếng mắng, nhưng tâm lại lại một lần nữa mềm hoá.

Liễu Đại Nguyên không thể để hai người ở trước mặt hắn thân thiết như thế, lần thứ hai hạ lệnh bọn gia đình vây công.

Đan Phi che chở nàng, chỉ dùng tay phải liền một đám đem giải quyết hết.

"Liễu Đại Nguyên, sổ sách của chúng ta còn chưa thanh toán vội, ta còn sẽ tìm đến người." chàng bỏ lại những lời này, hai người liền trốn tiến trong đám người, bọn gia đình đã đuổi theo không kịp.

Rất xa, vẫn có thể nghe được tiếng rống giận của Liễu Đại Nguyên cùng âm thanh kêu gào, người ở trên trần trên cúi đầu lộ ra âm thanh cười trộm.

Màn đêm buông xuống,

Một bóng người màu đen mạnh mẽ tiến vào một tòa trang viện. Không cần biết bao lâu, ở nơi đó bóng đen lại xuất hiện mà tiếng vào, treo tường lệ mà qua, khinh công cao, không người có thể sánh bằng.

Khi bóng đen nhanh đến cửa thành, trong trang viện mới truyền đến một tiếng rống lên, bọn gia đình dẫn theo đèn lồng hướng chủ ốc mà đi.

Liễu Đại Nguyên khí cấp bại hoại theo trong phòng chạy đến, mặt xám như tro tàn, hai chân như nhũn ra ngồi phịch ở trên mặt đất.

"Một ngàn lượng bạc của ta, một ngàn lượng bạc của ta... Đan Phi! Đan Phi! Vì cái gì lại chọn chơi ta?! Vì cái gì?! Liễu Đại Nguyên ta với người thế bất lưỡng lập, chân trời góc biển cũng muốn tìm người, ăn thịt người, ăn xương cốt của người, hấp máu của người, A..."

Mà ở cửa thành, Đan Phi làm càn cười to.

"Cáp... ta giống như nghe thấy tiếng kêu của Liễu Đại Nguyên, thực đáng tiếc nhìn không được biểu tình trên mặt hắn, nhất định rất thú vị, rất đáng tiếc."

Bách Hợp không đành lòng hỏi han: "Trộm một ngàn lượng bạc phải là nhiều quá hay không?"

"Đây là cái giá phải trả của hắn. Một ngàn còn ngại ít, hừ! Vốn định lần trước trộm ba trăm đã đem công chuộc tội, chỉ cần hắn hào hào làm người sẽ không có việc gì. Ai dạy hắn cư nhiên cảm động cái cân não của người, hắn là tự làm bậy không thể sống, không phải mạng của hắn, ta nên cười trộm."

Nghe được hàm ý trong lời của chàng, nàng nhất thời tâm hoa phát ra. Đan Phi tuy rằng thường rống nàng, hung nàng. Trên thực tế vẫn là quan tâm nàng.

Nàng chạy đến bên cạnh người chàng, lúm đồng tiền như hoa: "Đại phi, cảm ơn người, người vẫn là thực quan tâm ta."

"Cái gì?" chàng tựa như nghe không hiểu, trên mặt đen lại nổi lên đỏ ửng. "Ta làm như vậy cũng không phải là vì người, người ít hướng việc thiếp vàng trên mặt mình, ta đây là vì dân trừ hại."

Bách Hợp tuy cười nhưng không nói, chàng vội dùng tức giận đến che dấu tâm ý của chàng.

"Cười cái gì cười, răng nanh trắng nha! Nhanh lên đi thôi! Đến lúc đó người ta đuổi tới, ta cũng không cứu người."

"Chúng ta đi đâu bây giờ?" con mắt của nàng vui sướng mà tỏa sáng.

"Ta ở đâu người ở đó, hỏi nhiều như vậy làm cái gì? Để cho lỗ tai ta thanh tịnh một chút được không?" nữ nhân chính là tiếng huyền não, giống con Ma Tước.

Nàng dừng một chút: "Ta... ta có thể nói thêm một câu nữa hay không?"

"Nói cái gì, nói mau."

"Đợi khi đến trấn kế tiếp, để ta đến nhà tắm tắm rửa một chút được không? Ta đã lâu rồi chưa...không tắm rửa, cho nên muốn hảo hảo tẩy trừ một chút." nàng tò mò hướng chàng ngắm liếc mắt một cái. Chàng cư nhiên mặt đỏ, hại lời của nàng cũng kém điểm thất.

Đan Phi cứng người, không nói một câu tiến về phía trước, khí trong đầu đột nhiên sinh ra ảo tưởng kỳ quái nào đó.

Dáng người nữ nhân chẳng qua so với nam nhân có đường cong thôi, có cái gì đẹp? Chàng suy nghĩ mà đổi.

"Đại Phi, cũng không thể được?" nàng không rõ chàng lại vì điều gì mà sinh khí.

"Tùy tiện người, ngay cả loại sự tình này cũng muốn hỏi ta, nhầm chán."

Hai người đối với việc nam nữ là một điều khinh thường khó giải, một là không hiểu, đến tốt cùng sẽ sinh ra loại hoa lửa gì đây?

Mà ở sâu trong đáy lòng của Đan Phi, chậm rãi tiếp nhận sự tồn tại của Bách Hợp. Cho dù chàng chết không thừa nhận, nhưng cũng đã muốn mang nàng trở thành trách nhiệm của chính mình. Bài xích của chàng đã dần dần hòa tan ở trong nụ cười tươi của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bách Hợp Lại Thương Đan Phi Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Bách Hợp sau khi tắm rửa xong mang theo một thân hương thơm đi ra khỏi nhà tắm, màu trắng thân nhiên điểm hồng phấn, rất là mê người.

"Ta tẩy tốt lắm, để người đợi lâu." nàng cũng thay đổi xiêm y sạch sẽ, không dám nán nà lâu mà đi ra cùng chàng hội họp.

Đan Phi nguyên bản thần sắc không kiên nhẫn nhưng khi nhìn thấy nàng, tâm thần rung động. Sớm biết rằng nha đầu ngốc này bộ dạng cũng không tệ lắm, chính là hiện tại nàng xinh đẹp rất hợp với từ búp bê! Một động tác nhỏ dường như cũng làm ra dáng điệu, hại chàng nghĩ muốn đổi nàng rỗng vài câu đều rỗng không ra lời.

"Làm sao vậy? Người mắt hừng có phải hay không? Ta đã muốn tận lực mau giặt sạch." nàng nhẹ giọng lời nói giải thích.

Chàng ho khan hai tiếng, dừng lại việc xoa đầu: "Ta lại chưa nói cái gì, có thể đi rồi!"

"n, chúng ta đêm nay ở nơi này sao?" nàng đuổi kịp bước của chàng.

"Phải" thanh âm của chàng đột nhiên nhỏ đi.

Bách Hợp quan sát chàng, lại sinh khí rồi! Trong bụng có nhiều khí như vậy hay sao?? Luôn khí cứ không dễ yên. Vì tính lực chính mình suy nghĩ, vẫn là bảo trì sự trầm mặc nhưng có điều, hình như so sánh thỏa đáng.

Bởi vì chạy vài ngày đường mới đến trấn này, Đan Phi cũng nhìn ra được nha đầu ngốc này một muốn chết rồi, trơ mắt đều xuất hiện đôi mắt đen, đêm nay nếu không tìm gian khách điểm hảo hảo ngủ một giấc, chỉ sợ nàng sẽ tái xanh, phát sinh bệnh là chuyện tất nhiên.

Đương nhiên chàng không phải là quan tâm nàng, Đan Phi biện giải với chính mình. Nếu đáp ứng để cho nàng đi theo, vạn nhất nàng sinh bệnh đối chính mình cũng không ưu đãi, cái người bệnh càng phiền toái, cho nên chủ yếu là suy nghĩ vì chính mình.

"Đêm nay chúng ta qua đêm ở khách điểm" chàng làm điều thừa nói.

"Thật vậy chẳng?" nàng nghĩ đến có thể ngủ ở trên giường mềm liên vui vẻ vô cùng, nhưng lại nghĩ đến chàng nói qua trên người không có nhiều bạc, "Kỳ thật ngủ miếu đồ nát cũng không sao, ta sẽ không để ý."

Rõ ràng cao hứng muốn chết, lập tức còn nói không ngại ngủ miếu đồ nát, nữ nhân chính là mọi việc không đồng nhất.

"Ta nói ngủ khách điểm liền ngủ khách điểm, nhất định chính xác là như vậy." bản tính chàng lại lộ ra.

"Ách! Hảo." chàng lại rống lên rồi. Nàng chính là thay chàng suy nghĩ thôi.

Chàng bấu môi. Nha đầu ngốc, để cho nàng ngủ khách điểm còn không nguyện ý, nghĩ đến chàng bạc nhiều hay sao? Trừ bỏ Liễu Đại Nguyên một ngàn hai kia không thể động đến, chàng đích xác đã không có nhiều bạc, nhiều lắm chỉ đủ ngủ một đêm, đặc nghĩ muốn biện pháp tìm xem công tác, bằng không chờ miệng ăn núi lở.

Chàng ở trên đường trong chốc lát, cũng không nhìn thấy thiếp hồng chỉ chinh lâm thời công, chẳng lẽ lão thiên gia vừa muốn cùng chàng đối nghịch hay chăng? Chàng lại không cần công tác, cu li cũng có thể, dù sao thứ nào có khinh không cũng ổn.

Ai! Từ ngày đó tặng chính mình tìm đại phiền toái, tất cả chuyện phiền toái tựa hồ toàn bộ tới cửa.

Bang! Bang! Bang!

Gì? Gì chứ? Phía trước có náo nhiệt có thể xem hay không? Dù sao cũng là tám tính thiếu niên, có sự hảo chơi đùa đương nhiên cũng muốn thẩu một chút.

"Huyện thái gia đi tuần, người qua đường lảng tránh, Huyện thái gia đi tuần, người qua đường lảng tránh." một đám người chậm rãi, ít nhất cũng có mười người tới theo phố kia tiến lại đây.

Đội ngũ mở đường tiên phong là hai con tuấn mã, hai gã bộ khoái thần khí ngang khỏi cảm, không coi ai ra gì bề ngễ người qua đường hai bên, tiếp theo là đỉnh đầu bốn người quan kiệu, phía sau lại cùng nước cờ danh nha dịch hộ tống, quả thực có thể nghĩ là sánh bằng hoàng đế đi tuần.

Chẳng qua là chỉ là một tiểu quan, cứ kiêu ngạo như vậy, thật sự làm cho người ta xem bực bội quá.

Bách Hợp nghi vấn nói: "Gã là quan rất lớn hay sao? Bộ đáng thật là uy phong."

"Bất quá là tiểu quan như chi ma đậu xanh (1), thần khí cái gì kính? Ta chỉ nghe sơ qua cũng nghe được ra Huyện thái gia kia chẳng tốt lành gì." Đan Phi khinh thường khịt mũi cười.

"Huyện thái gia muốn lên chỗ nào?" có người hỏi.

"Nghe nói hôm nay là Trương viên ngoại thỉnh Huyện thái gia ăn cơm, ở 'Tiếp Khách lâu' mở ra yến hội lớn, Huyện thái gia vẫn là chủ khách lý!"

"Thật sự là rất giận, vì cái gì sẽ không chế phục được bọn họ, tùy ý bọn họ tiếp tục cấu kết với nhau làm việc xấu?"

"Chúng ta chính là dân chúng bình thường, làm thế nào sẽ có biện pháp chứ? Chỉ có nén giận."

"Ông trời vì cái gì đui mù, sao không phái người tới cứu chúng ta, giáo huấn tham quan này một chút?"

Mọi người thờ dài thờ ngắn, rồi lại không thể nề hà.

Đội ngũ cũng sắp trải qua trước mặt bọn họ Đan Phi hai người, bỗng nhiên, trong đám người lòi ra nhân ảnh.

"Oan uổng a! Đại nhân, oan uổng a!" là một bà lão tóc bạc, tiến lên quỳ xuống.

Hai con ngựa đằng trước bị ngăn đứng lại, trong đó một gã hộ vệ xuống ngựa, chỉ vào bà mắng: "Lớn mật! Dám ngăn đón kiệu kêu oan, phải cáo trạng đến nha môn."

Bà lão nước mắt tràn lan nói: "Dân phụ là Ngô thị, cầu xin đại nhân phúc thẩm án kiện con ta, con ta bị chết hảo oan a! Đại nhân."

Trong kiệu đi ra Huyện thái gia đầu đội mũ cánh chuồn, vuốt râu tiến lên.

"Ngô thị, bản huyện đã muốn đem án kiện thẩm tra xử lý xong, Vương Minh Sơn quả thật là vô ý ngã xuống lầu mà chết, không phải là mưu sát, ngươi còn muốn bản huyện điều tra cái gì?"

"Đại nhân, rõ ràng là ngươi làm việc thiên tư không rõ, bao che Trương Hữu Tài, lấy việc công làm việc tư, đối xung con ta là bỏ mạng ngoài ý muốn, bảo dân phụ tâm phục như thế nào đây?" bà lệ ngôn lên án.

"Điều phụ lớn mật, dám nói xấu bản quan, nếu không rời đi, đừng trách bản quan không buông tha ngươi." Huyện thái gia quē quá hóa khủng phẩy tay áo bỏ đi, một lần nữa trở lại trong kiệu.

"Khởi kiệu." kiệu phu lại nâng cỗ kiệu lên.

Bà lão kia vẫn đang quỳ không dậy nổi, bộ khoái cùng ngựa không thể đi tới.

"Ngô thị, còn không đứng lên, nếu làm cho ngựa đá bị thương, oán không được người khác."

Mọi người gấp ngay cả Huyện thái gia cùng bộ khoái đều ương ngạnh như thế, chỉ có thể ở một bên lo lắng suông, một chút vội đều không thể giúp.

"Đại nhân nếu không nặng thăm, dân phụ sẽ không đứng lên." Bà lão quyết tâm nói.

Hai gã bộ khoái thấy đuôi không có hiệu quả, ý vào thanh thế Huyện thái gia, liền tính toán bước qua trên người bà. (>< ta chém chết bọn này).

Tất cả mọi người khẩu khí hồi hộp, có mấy người nắm chặt tóc không đành lòng thấy.

Bách Hợp bắt lấy tay áo Đan Phi, sợ hãi nhìn người kia lập tức. mấy ngày qua gặp qua, lần đầu nhìn người xấu đến ác liệt như thế, thực làm nàng sợ hãi.

Đan Phi bị nàng nắm lấy, cúi đầu nhìn thấy nàng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trong lòng dâng lên tình tự khác thường.

Đều là những người này dọa được nàng rồi, xem ra, chẳng mặc kệ là không được. Nếu là lúc trước, hẳn là sẽ không biểu hiện trước mặt mọi người, miễn cho mọi người hoài nghi, nhưng hôm nay bất đồng, chính mình cũng không có biện pháp khoan tay đứng nhìn.

Hai con ngựa hí nâng lên vó ngựa, đang chuẩn bị bước qua thân thể của bà.

Đan Phi hai tay đẩy ra đám người đang muốn chạy vội cứu giúp, lại ở chỉ mình treo chuông hết sức sát trụ chân. Bóng trắng dài bay vút xuống, mọi người ánh mắt còn không kịp nháy mắt, lão bà đã được bóng trắng cứu đi rồi. (sáo ngọc công tử của ta xuất hiện rồi ><, *tung hoa*)

Hừ! Có người xung phong nhận việc, vậy biểu hiện cho người ta xem đi! Chẳng lui về không vui.

Đội ngũ dần dần rời đi, có người qua đường còn lưu lại xem là vị nào anh hùng cứu lão bà.

Người đó quả thật phù hợp hình ảnh anh hùng trong tưởng tượng của mọi người. Một vị bạch sam nam tử đem lão bà đặt ở bên đường ngồi xuống, chỉ thấy y mặt như mũi ngọc, ngọc thụ lâm phong, là thứ chỉ có ở công tử.

"Lão bà, có ổn không? Có bị thương gì hay không?" bạch sam nam tử thân mình ngồi xổm xuống dò hỏi.

Lão bà lắc đầu, lau nước mắt thương tâm khổ sở.

Bách Hợp đứng ở chỗ đối diện đi theo Đan Phi hai bước, lại quay đầu quan tâm.

"Lão bà kia hảo đáng thương, chúng ta cũng qua đó nhìn xem được không?" nàng dùng ánh mắt cầu xin thương xót mà xem xét chàng, coi như chàng nếu cự tuyệt, sẽ lập tức khóc ra.

"Người cho ta rất nhân có phải hay không?" cũng không giấu lại công việc không tin tức, bọn họ chuẩn bị phải ăn ngủ đầu đường, nàng còn có thời gian chờ mớm vào.

Bách Hợp nhíu lại mi, hàm răng trong suốt cắn môi dưới, con ngươi đen thui nhanh chóng nổi lên hơi nước. (>< chiều của tỷ thâm quá)

"Người... hảo... tùy tiện người, tùy tiện người." nói vừa ra, chàng hận không thể cắn đứt đầu lưỡi. Nàng lại cầu xin hạ thỏa hiệp.

"Ta rất nhanh sẽ trở lại." nàng thoáng chốc cười như hoa, ngay cả Hoa nhi cũng thất sắc.

Nàng ở ngã tư đường, chạy vội tới trước mặt lão bà, mang theo khăn mặt sạch sẽ đưa cho bà.

"Lão bà bà, thứ này cho bà dùng, có bị thương gì hay không?" nàng nhẹ giọng lời nói hỏi han.

"Phúc của người, tiểu cô nương, ta không sao, cảm ơn người, ít nhiều vị công tử này cứu, bằng không ta mạng già này cũng không còn." lão bà tiếp nhận khăn mặt nói lời cảm tạ.

"Vậy là tốt rồi, công tử thật sự là người tốt, trên giang hồ vẫn là có rất nhiều người tốt." nàng lại thu hồi chút tin tưởng.

Bạch sam nam tử ôn hòa cười: "Cô nương quá khiêm nhượng, chẳng qua là nhắc tay chỉ lao (2) thôi, người có tấm lòng tốt như cô nương vậy cũng không nhiều, tại hạ họ Kép họ Tây Môn hay họ Tây Môn Vân, không biết cô nương phương danh ra sao?"

Thái độ của y cứ chỉ có lẽ khiêm tốn, khiến người như mộc xuân phong bàn(2).

"Ta họ Hoa, tên gọi..."

"Nha đầu ngọc, không cần tùy tiện đem tên chính mình nói ra." thấy nàng lâu như vậy còn không đi, Đan Phi chỉ có chính mình lại đây bắt người, gần nhất liền nghe nha đầu ngọc một chút phòng bị đều không có, sẽ đem tên nói cùng người xa lạ, một phen lửa lại theo trong bụng dấy lên. (ghen rồi a ca ca

cười gian)

Bách Hợp chạy nhanh giới thiệu hai người: "Đại Phi, vị này chính là công tử họ Tây Môn, chính là y cứu lão bà, y cũng là người tốt, vì cái gì không thể đem tên nói cho y?" nàng nghĩ muốn nhận thứ nhiều người làm bằng hữu.

Bách sam nam tử nhìn ra địch ý trong mắt chàng, chấp tay nói: "Tại hạ Tây Môn Vân, đôi Hoa cô nương tuyệt không ý đồ, chẳng hay tiểu huynh đệ xưng hô như thế nào?"

Đan Phi đánh giá y: "Người chính là ‘sáo ngọc công tử’ nhân nghĩa họ Tây Môn vân?" chàng hướng tay phải y nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy một cây sáo màu bạch ngọc. Trong chón giang hồ nghe đồn y từ trước đến nay sáo không rời thân.

Người trong giang hồ mọi người nói Tây Môn Vân thái độ làm người chính phái, xử sự quang minh lỗi lạc, hôm nay vừa thấy quả thực danh bất hư truyền. Chính là chàng nhìn y không vừa mắt, một nam nhân lớn lên giống nữ nhân có cái gì háo khích lệ? Nhìn khuôn mặt của y, tuấn tú đến kỳ cục, ngay cả chàng đều thay y cảm thấy thẹn.

Tây Môn Vân hơi hơi ngần ra: "Đúng là tại hạ, ‘sáo ngọc công tử’ bất quá là trên bằng hữu trên giang hồ phong hào cho ta thôi, không đáng nhắc tới."

Đan Phi dùng lỗ mũi cười nhạo. Cho y ba phần nhan sắc, y liền rời khỏi phòng mình mà đến đây.

Rất vui vẻ nên Bách Hợp, vừa nghe họ Tây Môn Vân ở trên giang hồ rất có danh, hơn nữa lại là người tốt, nếu có thể kết bạn đồng hành không phải rất tốt hay sao?

"Đại Phi, chúng ta có thể cùng Tây Môn công tử giao bằng hữu, lưu lạc giang hồ nhiều bạn rất hay nha!" nàng khờ dại đề nghị nói.

Đan Phi một đôi mắt đỏ giận hờn hỏi sát hướng nàng: "Người nói cái gì? Nói lại... một lần nữa cho ta!"

Gi? Nàng ngạc nhiên sùng sốt, nhìn thấy chàng ngơ ngác.

"Nữ nhân chính là như vậy không đáng tin, có con mồi mới, là có thể để cũ vắng đến một nơi mát mẻ khác, ta sớm biết rằng sẽ biến thành như vậy! Nha đầu ngốc, người cứ việc đi theo y, không cần lại đến phiền ta, hừ!"

Toàn thân chàng con tức chừng như có thể lấy đốt quang một tòa trấn, mỗi một cái dấu chân đều hăm sâu ở trong, những người khác nhìn theo rồi đi.

Bách Hợp cuối cùng hồi phục thần trí, xoay người hướng Tây Môn Vân khom người nói lời xin lỗi, vội đuổi theo không ngừng.

"Đại Phi, từ từ đã, Đại Phi..."

"Đại Phi, người không cần sinh khí đâu! Nếu ta chọc giận người sinh khí, ta hướng người giải thích là được, được không? Còn giữ khí hay sao? Hội khí thật lâu hay sao? Người muốn ta giải thích như thế nào mới bằng lòng tha thứ ta? Bằng không người đánh ta đi, ra khí liền tha thứ ta được không?"

Bách Hợp không hiểu lại là phạm vào kiêng kỵ nào của chàng, cầu chàng cầu một canh giờ, khí chàng còn không có tiêu.

Đan Phi đặt quyết tâm, lần này tuyệt đối không thể mềm lòng, không đuổi nàng đi không ổn.

Chàng tuyệt đối phải thoát khỏi điệu dây dưa của nàng, tìm kiếm lại những ngày độc thân khoái hoạt như trước.

"Tiểu nhị, cho ta một gian phòng." chàng tiến khách điểm liền nói.

"Vâng, ân, vị cô nương này thì sao?" tiểu nhị này lại dùng ánh mắt giống như tiểu nhị lần trước mà nhìn chàng. Hai người đứng chung một chỗ thật sự rất xứng đôi, chớ trách sẽ làm cho người khác hiểu lầm.

"Ta không biết nàng." chàng nganh thanh nói, thật sự tính toán mặc kệ sống chết của nàng.

"Đại Phi, người thật sự không cần ta hay sao?" Bách Hợp hai mắt đầm lệ lưng tròn nghẹn ngào nói.

Đan Phi liêu mạng nói với chính mình, tuyệt không được quay đầu lại, không thể bị nước mắt của nàng đã động.

"Không tội, người trở về tìm cái họ Tây Môn kia thật là tốt, ta không hấn lợi hại, cũng không hấn nổi danh, người rõ ràng gọi y cùng người bước chân vào giang hồ luôn đi." theo trong giọng nói chàng nhưng lại ra một tia ghen tuông, nhưng đương sự căn bản không đi suy nghĩ sâu xa hàm ý sâu xa đó. (ca ca ăn dấm chua à nha, bất quá ta thích ^^)

"Ta... ta không phải ý tứ đó, người hiểu lầm..." nàng xoa ánh mắt, muốn nhìn rõ ràng động tác của chàng.

"Ta cái lỗ tai thật sự tốt, chẳng lẽ nghe không ra ý tứ của người? Nữ nhân hiển nhiên kiến dị tư thiên (4), ta nhận rõ người, chúng ta như vậy nhất đao lưỡng đoạn (5), tạm biệt!" chàng tiêu sái khoát tay, cũng không quay đầu lại đi rồi.

Tiểu nhị xem tình hình cho rằng vợ chồng son tám phần là cãi nhau, để trượng phu phải hưu (6) tiểu thê tử. Xem tiểu cô nương kia khóc ánh mắt so với cây hạnh đào còn lớn hơn, thật là khiến kẻ khác thương tiếc.

"Khách quan, ta xem như vậy không tốt!" tiểu nhị vọng tưởng chen vào khuyên can chàng.

Đan Phi dùng một đôi mắt to trừng hấn: "Ngươi muốn chuyện gì? Ngươi không cần quản nhiều lắm đâu! Rốt cuộc có đưa ta đi không? Còn có làm hay không nói trước?"

"Ai, thỉnh đi theo tiểu nhân." Xem ra thanh quan khó mà giải quyết việc nhà.

"Đại Phi..." Bách Hợp vẫn làm cuối cùng cố gắng.

Không phản ứng.

"Đại Phi..." nàng cho chàng một lần cơ hội nữa.

Cũng không phản ứng.

Hào, tốt lắm, nàng đã chịu đủ. (để xem nàng làm gì a > <

"Oa..." một tiếng khóc rống kinh thiên địa quỷ thần khiếp. Mọi người ở đây lập tức ngã ghế xuống đất, bát bàn đầy đất.

Không khóc dứt, Bách Hợp vừa khóc kinh người cứ như vậy ngồi xồm trên mặt đất, không để ý mặt tùy ý nước mắt tung hoành.

"Oa... Ô..."

Đan Phi bị người té ngã nứ, suýt nữa không đứng vững.

"Ngươi khóc cái quỷ gì? Đừng tưởng rằng như vậy ta sẽ tha thứ ngươi." chàng kiên quyết không chịu cúi đầu. Như vậy thật rất mất mặt a!

Bách Hợp ngang khỏi cảm, cái miệng nhỏ nhắn khóc được yêu thích đều đỏ lên.

"Ô... Đại... Phi" nàng ai ai nhất thiết kêu gọi tên của chàng.

Chàng thật là gặp được sát tinh thiên hạ đệ nhất, trong bụng nước nhiều lắm nha! Khóc cái không để yên!

"Ngươi có biết sai lầm rồi hay sao? Lần sau còn có thể sẽ không tái phạm?" cho dù phải tha thứ nàng, ít nhất tự tôn cũng muốn giữ gìn. (ca thật là ba chấm)

"n... ta đã biết... oa..." nàng phi thường dùng sức điểm đầu.

"Biết sai là tốt rồi, lần sau tái phạm, ta liền một cước đem ngươi đá ra, hiểu hay không?" chàng trịnh trọng cảnh cáo thêm đe dọa.

"n." nàng vẫn là gạt đầu, nước mắt đã rõ ràng thu lại.

"Ngươi đã tỉnh lại, đứng lên đi! tiểu nhị, cho... chúng ta một gian phòng nữa." chàng nghiêm nhiên là thắng, vẻ mặt đắc ý.

Tiểu nhị ngậy người hai giây: "khách quan, ngài việc gì phân phòng ngủ? Tiểu nương tử với ngài ngủ một gian thì tốt rồi."

Đan Phi cùng Bách Hợp mặt hai người đồng thời đỏ lên, cho nhau nhìn đối phương liếc mắt một cái.

"Tiểu nhị, ta có nói cùng nàng là phu thê hay sao? Ta như thế nào có thể chấp nhận nha đầu ngốc nàng, ngươi đâu có vấn đề a!" chàng một lòng phản bác thật nhanh, miệng lại liêu chết không thừa nhận.

Bách Hợp ngươi đen tuyền buồn bã, cúi hạ hai phiến lông mi.

Vì cái gì tại sao lại chê nàng như thế? Nàng như vậy có làm sao hay sao? Một tâm bị ngôn ngữ chàng chế giễu làm bị thương.

"Nguyên lai các ngươi không phải vợ chồng" tiểu nhị ngộ đạo nói. Làm gì đối người ta hung dữ như vậy, người ta cũng không phải nương tử của ngươi, hấn trong lòng nói thầm, "Tiểu nhân mang bọn ngươi lên lầu, xin theo ta."

Một hồi trò hay cứ như vậy tuyên cáo chấm dứt, ở một góc, đã có người thấy lý do chưa hết, cũng chính là đầu sỏ trận này diễn gây nên.

Tây Môn Vân không biết đến khách điểm khi nào, vừa vặn nhìn thấy mới vừa rồi kia vui vẻ với trò khôi hài của tiểu oan gia.

Y nhăm nháp trà, trên môi lộ vẻ cười yếu ớt, hứng khởi xúc động nghĩ muốn kết bằng hữu với thiếu niên kia.

Lý do chính là gì đây? Vì cái gì bỗng nhiên cảm thấy được thiếu niên kia cùng với mình rất hợp duyên?

Y cũng không nói lên được. Có lẽ là hấn thật mạnh quạt ngao, cá tính ngay thẳng không chế tạo, làm cho y cảm thấy được rất quen thuộc đi!

" Duyên" tự thật sao rất khó giải thích.

Ban đêm mọi âm thanh yên tĩnh, tiếng sáo càng có vẻ thanh thúy du dương.

Sân lý nho nhỏ, Tây Môn Vân cầm trong tay sáo ngọc, chính chìm đắm trong khúc nhạc tự phổ.

Một khúc phương nghi ngại, liền thuận miệng ngâm nói: " Độc tọa u hoàng lý, đánh đàn phục thết dài. Thân lâm nhân không biết, nguyệt quang đến cùng tỏ." (7)

Y linh hoạt đem sáo ngọc ở không gian chuyển động, về mặt thanh thần mà tao nhã, cực kỳ hưởng thụ thời gian yên tĩnh này.

" Ta còn suy nghĩ là người nào nhầm chán nhân nửa đêm không ngủ được, làm ồn an bình, nguyên lai là người nha!" tiếng người nói đúng là Đan Phi. Chàng ở trong phòng nhìn thật lâu, nghe y thổi toàn các khúc đoạn vị, rốt cuộc không nín được đi ra, bực đến tột cùng.

Thật sự là oan gia ngõ hẹp, nam nhân eo là này cũng ở tại gian khách điểm này, có đủ điều không hay ho.

" Rất đúng, làm ồn đến tiểu huynh đệ." họ Tây Môn Vân trôi định thần nhân chấp tay.

" Đừng theo ta xưng huynh gọi đệ! Ta chỉ là nhân vật nhỏ, trào cao không hơn các hạ." Đan Phi tự biết không đọc được nhiều sách, cũng không biết lấy người sang làm thân mạng tiếng thơm

Tây Môn Vân không nghĩ đến bản thân, y thương thức chính là thẳng thẳng của chàng.

" Không biết tôn tính đại danh của tiểu huynh đệ ra sao?" y vừa lúc thừa dịp này cơ hội hiểu biết chàng.

" Vô danh tiểu tốt, không đáng nhắc đến." y hỏi nhiều như vậy muốn làm gì đây?

" Nếu là tại hạ muốn cùng tiểu huynh đệ kết giao thì sao? Chẳng biết có thể cho tại hạ một cơ hội hay không?" y không lạnh không nóng mà hỏi han, mang theo một ít dung túng.

Đan Phi có chút kinh ngạc nhìn y liếc mắt một cái. Eo là này muốn kết giao bằng hữu với chàng? Bằng y Họ Tây Môn Vân bốn chữ, trên giang hồ có bao nhiêu người muốn cùng y kết giao, vì cái gì nhắm tới chàng?

Chàng lại cẩn thận xem xét y, trừ bỏ diện mạo y bề ngoài rất giống nữ nhân, kỳ thật cũng không khuyết điểm gì, nhưng lòng người không thể dễ dàng mà bước vào, vẫn là đề phòng cho tốt.

" Không được." Đan Phi đầu óc nghĩ, miệng cũng dễ nói ra.

" Vì cái gì không được?"

" Không được chính là không được, bởi vì chúng ta là bất đồng trên đường đi, người chưa từng nghe qua ‘nói bất đồng không phân vi mưu’(8) những lời này hay sao?" Tây Môn Vân là bạch đạo, mà chàng là hắc đạo. Sự phụ khi còn sống sẽ không thích danh môn chính phái trên giang hồ, nói bọn họ rất cứng nhắc không thú vị, lại dối trá đến cực điểm, ở mặt ngoài khen ngợi ta thần kỳ kinh người, nhưng bên trong lại mắng ta là hạng người trộm cướp, một mạch dưới, liền tự cho là ta là hắc đạo, không hề cùng bạch đạo là người nên lui tới.

Tây Môn Vân lẳng mi giương lên, cười vài tiếng: " Trên giang hồ không nên bạch đạo, hắc đạo chi phân. Chẳng lẽ người bạch đạo liền tất cả đều là người tốt, hắc đạo lại tất cả đều là người xấu, tốt như vậy nhất định phá hỏng giới tuyến ở đâu? Tiểu huynh đệ, người bắt quá là bị người khác đặt ra quan niệm hạn chế, nếu có thể thoát ra, có thể hiểu được đạo lý này."

Đan Phi biết là không thể khuyên y, cũng lười chẳng muốn tranh luận: " Dù sao ta nói người, nói ngắn lại một câu, ta thích như thế nào liền như thế đó, bất luận kẻ nào cũng bắt buộc không được ta, ta không nghĩ với người kết giao bằng hữu, miễn cưỡng ta cũng vô dụng."

" Người thật sự thực cố chấp." Tây Môn Vân bất đắc dĩ cười khổ.

" Không có biện pháp, tính tình ta giống mẫu thân ta, không đổi được." chàng từ trước đến nay không thường nói chuyện tào lao, đêm nay lại cùng y tán gẫu nhiều như vậy.

" Nếu vậy bằng hữu có thể đem tính danh nói cho tại hạ đi! Ít nhất để cho tại hạ biết như thế nào xưng hô với người." Tây Môn Vân cũng không buông tha cho đáp án y muốn.

" Người cũng thực cố chấp." chàng không cam lòng nguyên nói.

" Đầu có." Tây Môn Vân cười to.

"Quên đi, nói thì nói, đồ phải nghe người dong dài, ta gọi là..."

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, trên mái hiên nhảy xuống vài tên Hắc y nhân, tác động không khí xung quanh.

"Tây Môn Vân, nạp mạng đi!" hợp với vài tiếng xích tiếng quát theo Hắc y nhân trong miệng phun ra.

Hai người trong viện dù bận vẫn ung dung tìm theo tiếng nhìn lại, cũng không có ý sợ hãi.

"Còn có người nhiều như vậy buổi tối không ngủ được, cừu hận của người?" Đan Phi không kiên nhẫn hỏi han.

"Không rõ ràng lắm, đại khái là vậy!" Tây Môn Vân không quan hệ đau khổ nói, giống như người ta không phải tới giết y.

"Cái gì đại khái? Người ta đều chỉ tên nói họ, các hạ tự mình giải quyết, không liên quan gì tới ta." phiến toái của chàng quá nhiều, không nghĩ đến chen vào việc người khác nữa.

"Ai, người không thể thấy chết mà không cứu được a?" Tây Môn Vân hết lòng tin theo tiểu nhân động thủ, quân tử dùng tài hùng biện nguyên tắc, bị bắt đắc dĩ tuyệt không ra tay.

Đan Phi đối y chấp tay: "Người là đại hiệp, ta bắt quá là dân chúng bình thường, lại không hiểu võ công, như thế nào cứu người đây? Các hạ chính mình bảo trọng." nghĩ muốn cuống chàng, chàng cũng không tin mấy nhảy nhót vô hại kịch này giết được y.

"Tây Môn Vân, đem giao Bảo Khố Đồ ra đây, nếu không cho người chết không toàn thây." Hắc y nhân một tiếng quát.

"Các vị nhất định nghĩ sai rồi, tại hạ trên người cũng không có giấu Bảo Khố Đồ gì." y bị vây ở giữa, vẫn là bộ dáng tao nhã có lễ.

Một trong số hắc y nhân sát khí chết người: "Chờ giết người, sẽ tìm ra Bảo Khố Đồ giấu trong người cũng không muộn, mọi người lên!"

Bốn gã Hắc y nhân vây công một mình chiến đấu hăng hái Tây Môn Vân, chợt xem thấy cực kỳ nguy hiểm, chỉ có một bên đơn độc xem náo nhiệt nhìn ra mạnh mẽ, y căn bản chính là chơi đùa bọn họ mà thôi, xuất liên tục một nửa công lực cũng không có.

Chàng dù xem cũng cảm thấy được thù tốt, sự phụ giáo quyền cước này công phu vẫn không cơ hội vận dụng đến, nhưng lại không nghĩ chọc người chú ý, hại chàng nhìn tâm dương khó nhìn.

"Đại Phi, phát sinh chuyện gì? Bọn họ là ai?" nghe thấy tiếng đánh nhau Bách Hợp khoác áo đi ra đuổi tới đến bên cạnh chàng.

"Người đi ra làm cái gì? Nam nhân đánh nhau với nữ nhân các người không liên quan."

"Ta... chính là lo lắng người." nàng tóc mai loạn, trên mặt còn mang theo nỗi khiếp sợ vẫn còn, có thể thấy được là bị làm tỉnh lại, "Ta nằm mộng thấy, mộng thấy người bị bắt, ta rất sợ hãi."

Đan Phi thấy trong con người nàng nước gợn nhộn nhạo, khí lại phát không được.

"Vào nhà ngủ giấc đi, tìm bạc cho người có giường ngủ, liền cho ta hảo hảo nghỉ ngơi, mặt khác đừng động."

"Những người đó là cừu (9) nhân của Tây Môn công tử hay sao? Y là người tốt, người đi giúp giúp y được không?" nàng ôn nhu yêu cầu nói.

Chàng khó chịu rống: "Nha đầu ngốc, người lập tức vào ngủ cho ta, dong dài một câu nữa ta liền tự mình bắt người đi vào." nha đầu ngốc này tâm còn hướng trên người kẻ khác, cũng không ngần ngại là dựa vào ai ăn cơm.

"Hảo... hảo thôi!" nàng không dám nói thêm nữa.

Hắc y nhân đánh không lâu liền biết đánh không lại Tây Môn Vân, liền muốn lợi dụng đôi nam nữ kia đến uy hiếp y, lấy thái độ làm người của Tây Môn Vân, tuyệt sẽ không ngồi yên mặc kệ.

"Mau bắt lấy một nam một nữ kia." Hắc y nhân đứng đầu hạ lệnh nói.

Trong đó một gã Hắc y nhân lập tức khinh thân một cái, hướng Đan Phi cùng Bách Hợp tới. (dám khinh thường soái ca của ta sao, chém > <

Đan Phi bản năng đem Bách Hợp trốn hảo sau lưng trụ (10) chàng, chùng một chút, bật khỏi vài thước, cùng người tới ở giữa không trung giao nhau, không đến hai chiêu, Hắc y nhân liền ăn một cái thiết quyền của chàng, rơi xuống dưới.

"A..." Hắc y nhân nôn ra máu tươi, được đồng bọn nâng đứng lên.

"Lui!" bốn gã Hắc y nhân nhảy lên mái hiên, chạy trốn chết.

Bách Hợp sau lưng trụ nhảy ra, chăm chú nhìn chàng sùng bái: "Đại Phi, người hảo lợi hại! Ta hiện tại mới biết được người công phu tốt như vậy."

Đấy mắt chàng có chút đắc ý, rồi lại làm bộ không thèm để ý. (bày đặt làm bộ nữa, ca thật là T T)

"Hừ! Nguyên lai ngươi vẫn xem thường ta, đã chỉ cho ta biết trộm đồ mà thôi."

"Không... không phải, ta..."

"Quên đi, không cần giải thích, ta mới không thấy lạ." chàng về mặt cự người, bộ dáng vu ngàn dặm ở ngoài, rõ ràng để ý đắc muốn chết, rồi lại ư sĩ diện.

Tây Môn Vân thành thói đi tới, nhìn không ra dấu vết vừa rồi cùng người đánh nhau.

"Tiểu huynh đệ, xin hỏi lệnh sư chính là 'thần trộm' nhân nghĩa Đinh Vô Ba tiền bối?" y đã theo võ công chàng nhìn ra sư phụ chàng.

"Phải thì sao? Không phải thì sao?"

"Mới vừa rồi kia chiêu 'nhất cước tiến vân' (11) xác nhận tuyệt sống sở trường của Vô Ba tiền bối, còn nhỏ như vậy huynh đệ không phải là đệ tử duy nhất của ngài, gần hai năm nay phạm hạ vài món thiết đạo án Đan Phi 'hiệp đạo'?"

"Ngươi hỏi rõ ràng như vậy làm cái gì? Khó có thể nào nghĩ đến trong nhà môn thông gió báo tấn, gọi người tới bắt ta à!" chàng rất không cao hứng bị y nhận ra chi tiết.

"Đương nhiên không phải, tại hạ đều không phải là người trong quan môn, không lý do làm như vậy, chỉ là cùng Gia sư có một đoạn giao tình, nghĩ đến quan hệ chúng ta lại bất đồng."

Đan Phi đầu cho y một cái! Ngươi rất nhảm chán có phải hay không" ánh mắt, nói: "Ngươi liệu mạng muốn cùng ta đặt lên quan hệ làm cái gì? Đối với ngươi lại không ưu đãi. Sư phụ ta đã sớm đến nửa Tô Châu đi áp đàn (12), ngươi phải quan hệ trong lời nói phải đi tìm ngài, ta không có thời gian rồi."

"Gia sư cũng đã đi về cõi tiên, nếu chúng ta đồng bệnh tương liên, sao không kết làm bạn tốt?" Tây Môn Vân thủy chung vẻ mặt ôn hoà đối chàng nói chuyện.

Bách Hợp cũng muốn sáp một miếng: "Ta nghĩ..."

"Cầm miếng, trở về ngủ, chuyện nam nhân nữ nhân không cần lo cho." Đan Phi hướng nàng rồng lên vài câu.

Nàng tựa như tiểu nương tử ngoan ngoãn quay lại phòng ngủ, "Phanh" một tiếng đóng cửa lại lược biếu kháng nghị.

"Đan huynh đệ, Hoa cô nương này cùng ngươi quan hệ tựa hồ không tầm thường." Tây Môn Vân hứng thú nhìn thấy phương thức ở chung đặc thù của hai người.

Đan Phi hận nhất người ta nghĩ như vậy, rất giống nhận định nàng cũng chính là nương tử của chàng.

Chàng nói với y: "Ngươi không cần phải quản nhiều làm gì! Ta cùng nha đầu ngọc quan hệ gì không nhọc Tây Môn đại hiệp lo lắng, sắc trời đã tối, ta không rảnh cùng ngươi tiếp tục nói chuyện phiếm."

Gót hài vừa chuyển, chàng đã hướng chỗ ngủ của mình mà đến.

Tây Môn Vân hai tay bỏ sau thắt lưng, có chút dăm chiêu. Không biết vì sao đối chàng hợp ý như thế. Người ta chính là không cảm kích, còn nói thẳng từ nay về sau nước giếng không phạm nước sông, cần bản khinh thường cùng y kết bạn, nhưng chính mình lại vẫn không chịu hết hy vọng, lại là cái gì nguyên nhân đây?

Chú thích:

(1): quan như chi ma đậu xanh: quan quyền, chức vị rất nhỏ, chẳng đáng để nhắc tới

(2) nhắc tay chi lao: thuận tiện mà đưa tay làm thôi

(3) mộc xuân phong bàn: ý chỉ tâm tình khoáng đạt như gió xuân thoảng qua cây

(4) kiến dị tư thiên: thuận theo tự nhiên

(5) nhất đao lưỡng đoạn: một đao cắt đứt

(6) hư: bỏ

(7) Một mình cô độc đánh đàn ngân dài trong đêm, bản thân lại không biết ánh trăng đã chiếu soi khi nào.

(8) Nói bất đồng không phân vì mưu: đã là bất đồng thì không cần phân rõ gì cả

(9) cừu: hận

(10) lưng trụ: cái cột

(11) nhát cước tiến vân: một bước lên mây

(12) ý chí đã mất lâu rồi

Bạn đang đọc truyện *Bách Hợp Lại Thượng Đan Phi Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Bách Hợp ăn chúc (1) trên tay, cổ ý vô tình liếc về phía người đối diện.

Sáng sớm liền mặt băng bó, con tức lớn như vậy, may mắn mặt chàng một bộ búp bê, bằng không quá vài năm chuẩn thành lão nhân, chưa già đã yếu thôi!

Nàng đem ăn một nửa vát bột mì được làm tinh ăn không xong đến đĩa của chàng.

"Một nửa này cho ngươi ăn, ta ăn không xong."

Đan Phi theo trong bát ngừng đầu, dừng một chút, lại đem chúng nó trở về cho nàng.

"Ăn nó luôn đi, ăn chúc có dinh dưỡng sao? Ta cũng không muốn mang người bệnh hành tẩu giang hồ." chàng mặc dù khẩu khí không tốt, miệng lại khó nén quan tâm (ca ca sao lúc nà cũng si diện cả vậy T T)

Nàng nghe ra ý nghĩa lời nói của chàng, buông xuống mí mắt, trên hai gò má nổi lên đỏ ửng, khóe môi cũng cong gợn lên.

"n, ta cố gắng ăn xong nó." Bách Hợp thanh nhẹ nhàng nói.

Thấy nàng đỏ bừng mặt, chàng cũng không tự nhiên hoạt động cái mũi, ngồi không yên.

Chàng phát điên cái gì? Nói cái loại này trong lời ghê tởm, ngay cả chàng nghe xong đều muốn phun, thực một chính mình còn có thể nói ra được.

"Ta... ta không có ý tứ khác, ngươi không cần hiểu lầm" chàng giấu đầu hở đuôi nói. (quan tâm người ta mà còn không nhận ><

"Ừ!" mặt nàng đỏ ửng lui đi chút.

Hai người bọn họ lập tức trở nên xấu hổ, hai người đồng loạt thất thanh.

"Hai vị đã muốn dùng bữa." tịch gian đột nhiên toát ra thanh âm đến của Tây Môn Vân.

"Ngươi thực âm hồn không tiêu tan, cái bàn nhiều như vậy không chọn, vì cái gì cùng chúng ta?" Đan Phi đem một ngụm chúc cuối cùng nuốt vào, mới bắt đầu pháo oanh người không nhìn được.

"Dùng bữa có bằng hữu, ăn cũng có điều, vẫn là tốt hơn, không phải sao? Đan huynh đệ." y đưa tới tiểu nhị điểm mấy thứ đồ ăn, vẫn là không thể nào tiện nghi cái loại này.

"Uy! Họ Tây Môn, ngươi cũng đâu liên quan gì đến chúng ta, nhưng đừng nghĩ muốn đục nước béo cò, nhân cơ hội muốn ta đãi thọ, điểm đồ ăn đắt tiền như vậy ta có thể không chi trả nổi." không biết nguyên nhân rõ ràng gì mà tên này cứ quẩn quít lấy chàng, vẫn là cẩn thận một chút tốt hơn. Sự phụ nói qua người bạch đạo ở mặt ngoài là một dạng, sau lưng lại là dạng khác, ai ngờ đặc chuẩn này chính phải đại hiệp trong khung có phải hay không người dạ thú chuyên làm chuyện xấu. (ca đừng nói xấu sáo ngọc công tử của ta à nha ><

"Ngươi yên tâm, hôm nay một bữa cơm này từ tại hạ mời khách." y sáng khoái nói.

"Không cần, vô công không nhận lộc." ai ngờ chàng an cái gì tâm.

"Gặp nhau chính là hữu duyên, hướng về phía những lời này, thỉnh này một bữa cũng không đủ."

"Không, tính tình của ta chính là như vậy." Đan Phi không lùi lại.

" Ai! Ngươi vừa cố chấp lại vừa nhiều nghi ngờ, nhìn ngươi tuổi so với ta còn nhỏ, như thế nào đầu óc như thế chuyển không ra?" y thực ăn xong hẳn.

Tiểu nhị đưa lên năm sáu món ăn sáng tinh xảo, thấy Bách Hợp hoa cả mắt, mãnh nuốt nước miếng.

Họ Tây Môn Vân tiếp đón nhiệt tình: " Hoa cô nương, không cần khách khí, cùng nhau dùng đi! Ta một người cũng dùng không xong, đừng lãng phí."

" Sợ lãng phí còn điểm nhiều như vậy." Đan Phi thì thầm trong miệng. Thật là, rộng rãi cái gì, bạc nhiều lắm đây mà.

" Không cần, ta... ăn no." nghĩ đến kiêng kỵ của Đan Phi, nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ, ngay cả là muốn ăn vô cùng.

" Hoa cô nương, đừng khách khí, sắc mặt cô nương không tốt, hẳn là ăn nhiều thực vật chút có trợ giúp thân thể, bằng không dễ dàng sinh bệnh, ta nghĩ Đan huynh đệ cũng sẽ không ngăn cản mới đúng."

Đan Phi không tự kìm hãm được nhìn phía mặt của nàng, phát hiện thật sự so với khi mới vừa nhận thức nàng gầy rất nhiều, nội tâm nhưng lại cảm thấy được có tí ác cảm tội lỗi. Dọc theo đường đi nàng ăn không ngon, cũng ngủ không tốt, nếu như thật sự bị bệnh, có thể làm thế nào mới tốt?

" Người ta chọn nhiều đồ ăn lắm, ngươi có lòng tốt giúp hắn ăn một ít đi! Dù sao không cần chúng ta bỏ tiền, không cần khách khí." chàng nói được ngay cả mang sự trào phúng.

Bách Hợp nghe vậy, lập tức giống tiểu oa nhi bắt được món đồ chơi, hưng phấn làm cho chàng cảm thấy được chính mình khát khe, khe khát nàng.

" Ta thật sự có thể ăn sao? Ngươi sẽ không sinh khí?" chỉ cần hắn nói "sẽ", nàng có thể không ăn.

Chàng nhẫn tâm nói "sẽ" hay sao? Đương nhiên không.

" Ăn đi!" chàng âm âm trùng Tây Môn Vân liếc mắt một cái.

" Hoa cô nương, ngươi cứ việc mà dùng, Đan huynh đệ sẽ chờ ngươi."

" Cảm ơn ngươi, Tây Môn đại ca, ngươi gọi ta Bách Hợp là được rồi, chúng ta đã muốn là bằng hữu không phải sao?"

" Đúng vậy!" y dễ dàng tiến thêm một bước, thoáng nhìn Đan Phi thoáng chốc đen mặt.

Nha đầu ngọc chết tiệt! Mới một chút com liền như vậy thân thiết gọi người nhà, còn muốn người ta thẳng hô tên của nàng, bút sổ sách này nhớ kỹ trước, có rãnh sẽ tính.

" Hừ!"

" Đại Phi, làm sao vậy?" nàng cắn miếng thịt gà hỏi.

" Không có việc gì." chàng không nghĩ nhìn khuôn mặt tươi cười của người đó, đến cái mắt không thấy tâm không phiền.

Tây Môn vân dùng bát ngăn trở ý cười. Chàng rõ ràng thần tình ghen tị, lại che dấu không được đành giận dữ, làm cho người ta cảm thấy được buồn cười, hi giận một tia không sót hiện ra ở trên mặt. (ca ca của ta dễ thương quá trời ^^)

Ngoài cửa tiến vào hai vị khách nhân, cao giọng đàm luận sự tình. Mỗi người nói ở khách điểm có thể nghe được các loại tin tức, có thể một chút cũng không sai.

" Ta hôm nay sáng sớm rời giường liền nghe được một tin tức, nhà Vương lão thái thái Ngô thị lại ra nha môn cáo trạng, kết quả bị nha dịch oanh đi ra."

" Có việc thế này hay sao? Huyện thái gia càng lúc càng quá phận, cũng không biết thu Trương gia bao nhiêu bạc, quả thực là vô pháp vô thiên."

" Nhỏ giọng chút, lời này đừng nói lung tung, nếu làm cho quan gia nghe thấy, chúng ta liền chịu không nổi."

" Chính là mỗi người đều sợ gây chuyện, mới có thể diễn biến đến nước này. Hiện tại lại cùng Trương gia gắn bó một mạch, càng thêm mất không vương pháp, này còn có thiên lý hay sao?"

" Ai! chúng ta có thể làm sao bây giờ đây? Đáng thương nhà Vương lão thái thái, con trai độc nhất đã chết, một người giữ một phòng, không ai dưỡng bà, về sau ngày như thế nào đây!"

Trong lời nói của hắn khiến cho người ở đây một trận thổ thức cùng dậm chân bất lực.

Bách Hợp buông chiếc đũa, trong lòng khổ sở thực không nuốt xuống, nàng hàm chứa ánh mắt đồng tình nhìn phía Đan Phi, muốn nói lại thôi.

" Đại Phi, ta... ta nghĩ chúng ta..." nàng chỉ chính là bên người có một ngàn lượng bạc, có thể dùng để cứu tế lão bà bà kia, rồi lại sợ chàng mắng.

Chàng có thể nhìn thấu lòng của nàng, hiểu biết đến nàng muốn nói cái gì.

"Ta nghe được, không cần người nói ta cũng sẽ đi làm." chàng thống hận loại tham quan này, so với gian thương càng đáng chết hơn một ngàn lần một vạn lần.

Tây Môn Vân buồn bã tình cảnh của lão bà bà, lòng hiệp nghĩa cùng nhau, cũng vô pháp ngồi yên.

Y theo chỗ ngồi đứng dậy, đi hướng hai người nói chuyện, hỏi: "Hai vị đại ca này, đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì? Vì cái gì Huyện thái gia không để ý án tử?"

Vị nam tử kia trong lòng đầy ngập oán khí bất bình nói: "Các người đại khái là từ bên ngoài tới, có điều không biết. Chúng ta huyền lý vị này Huyện thái gia tiền nhiệm mau hai năm, chưa hảo hảo làm qua án tử nào cả, chỉ biết là cùng một ít thân sĩ cự cổ (2) giao tế, cũng liền thôi. Lần này đưa con nhà Vương lão thái thái ở trà lâu lý chính là không cẩn thận nói chuyện đắc tội con Trương viên ngoại, thế nhưng bị người trên lầu thôi xuống lầu, đầu roi máu chảy mà chết, vậy mà Huyện thái gia sau phán định Vương Minh Sơn là tử vong ngoài ý muốn, cùng Trương gia không liên quan, người nói trên đời này có chuyện nào so với chuyện này bi thảm hơn không?"

"Đúng vậy! Huyện thái gia lĩnh bổng lộc triều đình, là một hổ chí thành, thật là làm người khác giận sôi."

"Mà Trương viên ngoại kia ở vùng này của chúng ta ngầm ngân hàng tư nhân, không biết hủy diệt bao nhiêu người, mặc dù đều đến trong nhà môn cáo trạng, Huyện thái gia chính là đem mẫu đơn kiện bỏ cả, nói cái gì có rảnh tái thẩm, thật là, dù nói dù không cũng cho người ta sinh khí."

Bốn phía tiếng động bất bình này khởi lạc, oán hận chất chứa đã lâu, chỉ có thể nương cơ hội giải một chút cảm xúc.

Đan Phi nghe xong lửa giận sôi trào, một quyền đánh vào trên mặt bàn.

"Cầu quan (3), tám phần là chán sống, ta thật muốn nhìn đỉnh mũ cánh chuồn trên đầu kia hấn còn có thể mang bao lâu nữa."

Tây Môn Vân cũng có đồng cảm, một lần nữa ngồi xuống: "Người tính toán làm như thế nào?"

"Hừ! Vì cái gì muốn nói cho người? Ta làm của ta, người làm của người, không can thiệp chuyện của nhau."

"Có quan hệ gì? Nhiều người cùng phân chia lực lượng," trên khuôn mặt tuần tú của y lộ vẻ cười xấu lắm.

"Người như thế nào giống các bà các chị giống nhau, nha đầu ngốc này đã muốn đủ làm cho ta đau đầu, người đi tìm người khác đi!" Đan Phi đã đánh mất tiền com ở trên bàn, quay đầu bước đi.

"Từ từ đã, Tây Môn đại ca, tạm biệt." Bách Hợp vội không ngừng đi lên đuổi sát.

Màn đêm buông xuống.

Hắc y nhân che mặt, chỉ để lại một đôi mắt to đen bóng, thông dong trở mình đến một tòa tường.

Chàng đem gánh nặng trong một bao bạc đặt ở cửa, dưới dè nặng hé ra tờ giấy, sau đó gõ xao cửa gỗ.

"Chậm như vậy, là ai vậy?" bên trong là thanh âm lão bà.

Khi bà mở cửa, ngoài cửa cũng không có người, lại phát hiện nguyên bảo (4) trên mặt đất, bà kinh hi kêu lên, không dám tin đang cầm chúng nó, quỳ trên mặt đất dập tạ thần ân.

"Cảm ơn Bồ Tát, mặc kệ ân nhân là ai, cảm ơn người đã cứu lão thái bà này, cảm ơn, cảm ơn."

Hắc y nhân chờ nàng vào phòng mới lại trèo tường đi ra ngoài, một thân ảnh mảnh khảnh khác ở góc tiếp cận chàng.

"Ta không phải bảo người ở phía trước chờ ta hay sao? Mà cứ thích khóc vô cùng," bởi vì che miệng, cho nên khi nói chuyện tiếng nói có vẻ mơ hồ.

Người rổng to kia đúng là tự xưng hiệp đạo Đan Phi, mà người còn lại đương nhiên là Bách Hợp muốn gia nhập hàng ngũ. Cách ăn mặc giống nhau, trong bóng đêm che dấu đi sự tự nhiên.

"Ta chỉ là muốn hỗ trợ," nàng dáng người nhỏ xinh mặc hắc y, cảm giác đứng lên càng yếu đuối.

Đan Phi dặt tay áo của nàng đi phía trước: "Người chỉ cần đừng đem sự tình muốn làm phá hư thì tốt rồi, đây cũng không phải là chơi đùa, nếu như bị bắt, người ắt bỏ đi mạng nhỏ này."

"Ta sẽ rất chú ý," nàng luôn mãi cam đoan.

"Tốt lắm, đừng nói nhiều như vậy, còn có mấy nhà khác muốn đưa, chạy nhanh làm thỏa đáng."

Bọn họ theo hỏi thăm tới địa chỉ, tìm được người hướng ngầm ngân hàng tư nhân vay tiền, nhưng cuối cùng bởi vì còn không có lợi tức kénh xù, chính dự bị đem nữ nhân đưa vào kỹ viện hoặc bán mình làm đũa ở cho người ta, lại đưa lên mấy túi bạc.

Một đêm xuống, tổng cộng lấy ra ba trăm lượng bạc, đủ giải quyết khó khăn cảnh bọn họ.

Hai người bởi vì làm việc thiện, tâm tình phá lệ khoái trá.

"Đại Phi, chúng ta phải đi về hay sao?"

"Người về khách điểm trước, ta còn có việc muốn làm, trở về thế này đi." nếu đi ra, không thuận đường đi thăm một chút người họ Trương kia, không khỏi có tác phong nhất quán của chàng.

Chàng thừa dịp buổi sáng tìm, hỏi tới địa chỉ của Trương gia, tính toán hao kế hoạch buổi tối. Người ta bạc nhiều hơn, không ngại chàng hỗ trợ thôi! Chàng khách khí cái gì?

Tránh được người gõ mõ cảm canh, tìm được rồi cửa lớn phía màu đỏ kia quả nhiên là nhà giàu có, khí phái phi phàm, lại đều là dùng tiền mồ hôi nước mắt của người khác xây thành.

Mắt xem tứ phương, tai nghe bát phương, Đan Phi đề khí nhảy, nhảy lên ốc ngói, đánh trước lượng địa hình cập đảo thoát lộ tuyến.

Hết thấy thỏa đáng, chàng hạ nhẹ giọng. Trong nhà trừ bỏ vài tên thủ vệ, cũng không gì nghiêm mật để thi thố. Tám phần là muốn có Huyện thái gia làm chỗ dựa, ai dám động thủ trên đầu thái tử.

Bất quá, cho dù có nhiều thủ vệ thì đã sao, đối chàng mà nói vẫn là lơ lửng bình thường, việc nhà cơm rau dưa, căn bản sẽ không làm cho người ta nhận thấy được dấu vết chàng đã tới.

Chàng đẩy ra cửa chính, dựa vào một chút ánh sáng liền đem trong phòng cảnh vật đặc nhất thanh nhị sở.(5)

Muốn lấy đi cái gì đây? Lỗi thời? Tranh chữ? Cái quý mà mới của tên họ Trương chính là cái gì vậy?

"Nha!" cửa chậm rãi mở ra một cái khe nhỏ, Đan Phi nhanh chóng hướng cạnh cửa chọt lóc.

"Đại Phi..."

Nhẹ đến không thể nhẹ hơn, tiếng nói non nớt giống như lửa cháy đổ thêm dầu, chàng một phen túm người kia vào một góc ẩn, quát: "Nha đầu ngốc, ta không phải bảo người đi về trước hay sao? Người chạy tới làm gì?"

"Ta hiểu được người sẽ đến nơi này, cho nên... ta có thể giúp người canh chừng, lưu ý có người lại đây hay không." nàng thay chính mình tìm được lý do.

"Ai cần người canh chừng? Đan Phi ta vô dụng như vậy hay sao? Người chừng nào thì mới có thể không để cho ta gặp phiền toái a?" chàng tức giận đến ngũ tạng lục phủ đều lệch vị trí.

"Ta... chính là nghĩ muốn với người cùng một chỗ mà thôi, nếu bị bắt thì cũng muốn cùng với người!" nàng đùa bỡn bắt tay vào làm hành động khiếp vía mà thốt.

Chàng hừ lạnh: "Ngu ngốc, người hy vọng bị nắm như vậy hay sao? Đứng tại chỗ này cho ta đừng nhúc nhích."

"Chính là rất tới! Ta đều nhìn không thấy người." nàng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người chớp lên, mọi thứ còn lại rất không rõ ràng.

"Cho nên bảo người đừng động a, miễn cho người va chạm đến bất cứ cái gì." chàng trả lời tức giận.

Bách Hợp ngọt ngào hỏi han: "Người thật sự quan tâm ta sẽ bị thương phải không?"

"Ta là sợ người đánh thức người cả toàn nhà." chàng nói đùa cợt.

"Ách!" tất cả nhiệt tình của nàng bị tắt.

Trong chốc lát, không thấy thanh âm của Đan Phi, nàng nhất thời luống cuống.

"Đại phi, người ở nơi nào? Ra một thanh âm được không? Đại Phi..."

Chàng chạy đi đâu? Làm sao bây giờ? Nàng một người ở trong này thật đáng sợ!

"Đại Phi." nàng về phía trước tiến chút, hai tay đi phía trước thăm dò, cực kỳ giống người mù sờ tượng.

Bách Hợp trước đi phía trái đi tới vài bước, không chạm đến đến đồ vật này nọ, liền thay đổi phương hướng, hướng bên phải tiến hành, có! Mùi chân giống như đá đến một vật, hình như là ghế dựa linh tinh.

Cáp! Đúng vậy, là ghé dựa, tay lại sờ lên, tiếp theo hẳn là bàn trà mới đúng.

Cuối cùng, tay nàng chạm vào vật phẩm băng băng ngạnh ngạnh nào đó, tiếng vang lớn phát ra.

"Oa..." khi thời điểm nàng hiểu biết đây là vật gì, tiếng kêu sợ hãi của nàng thanh thủy vỡ vụn, nhất thời sợ tới mức không thể động đậy.

"Nha đầu ngọc, ngươi làm chuyện tốt." Đan Phi từ trong đường chạy đi, liền đoán được nhất định là nàng, mới vừa còn nói không cần đánh thức người trong nhà, nàng cứ nhiên lập tức làm được.

"Ta..." nàng cũng không phải cố ý.

"Đại sảnh có thanh âm kỳ quái, mau đi xem một chút!"

"Phải vài người nhìn sao lại thế này." bên ngoài nói to làm ồn ào.

Quả nhiên thanh xuân này đưa tới thủ vệ bên ngoài, thanh chạy trốn dần dần tới gần bọn họ.

Đan Phi giữ chặt cổ tay nàng: "Còn không mau đi, ngọc ở đó làm cái gì? Ta sẽ bị người hại chết."

Chàng dùng hết sức học công phu ra lời kéo nàng, chạy trốn chết.

Nhà cửa lý nháy mắt đèn được sáng trưng, một đoàn gia đình mạnh xuất hiện, tìm lần từng góc lại ngay cả nhân ảnh cũng không bắt được.

"Thế nào? Kẻ trộm có bắt được không?" Trương viên ngoại kiểm kê một chút gia sản trước, may mắn không có khuyết thiếu.

"Lão gia, kẻ trộm đã chạy mất." gia đình đi lên bẩm báo.

"Buồn cười! Lập tức đi nha môn đánh thức tên hôn quan (6) kia. Trộm đồ trong nhà của Trương Hữu Tài này, rất to gan lớn mật, già mà không bắt được kẻ trộm, ta khiến cho gã không đảm đương nổi quan."

"Vâng, nô tài lập tức đi làm."

"Thực xin lỗi." trong phòng khách điểm truyền ra đối thoại.

"Thực xin lỗi cũng vô dụng."

"Ngươi phi thường tức giận, phi thường tức giận hay sao?"

"Ta không nên hay sao."

"Như thế nào ngươi mới bằng lòng nguôi giận?"

"Vĩnh viễn cũng sẽ không."

"Ta nguyện ý làm mọi việc để bù lại."

"Vô ích."

"Vì cái gì?"

"Còn dám hỏi ta vì cái gì?!" Đan Phi bảo nôi, "Ta hỏi ngươi, từ khi gặp được ngươi, ngươi cho ta bao nhiêu phiền toái? Cứu ngươi để khỏi bị lão chết tiệt kia làm phiền còn không nói, còn phải cố đến ngươi ngủ ngon hay không, ăn ngon hay không, có đủ dinh dưỡng hay không. Hiện tại lại phá hư sự hoàn mỹ được ghi lại của ta. Ta chưa bao giờ khi làm việc bị người phát hiện qua. Nếu không bởi vì một cái bình hoa chết tiệt, việc này ghi lại sẽ sút giảm thanh danh của ta."

"Thật sự rất không đứng dậy nổi, ta chỉ là một chút không thấy được ngươi, trong lòng thực sợ hãi." nàng chỉ có ở bên người chàng mới có cảm giác an toàn.

"Nếu nhất gan, đi theo sau mộng ta đi? Ngươi là ý định tìm phiền toái cho ta phải không?" miệng chàng núi lửa nham thạch lan tràn phun đủ để bùng chết người, tận tình bùng nổ.

m của Bách Hợp thấy sự giận kinh hoàng của chàng liền hạ, trơ mắt có lệ, thanh âm càng lúc càng giảm.

"Ta... ta thật sự không phải cố ý... lần sau... lần sau nhất định..."

"Còn có lần sau?! Tính ta sợ ngươi hảo không tốt? ngày mai bắt đầu chúng ta chia đường, mỗi người đi một ngã, ngươi đi Dương Quan Đạo của ngươi,

ta qua Cầu độc mộc của ta." (7) bọn họ hai người đại khái bất tự tương khắc, không hợp.

Nàng mãnh vừa nhắc mắt, run giọng nói: "Ngươi... ngươi không cần ta? Ngươi phải đuổi ta đi?"

Thấy nước mắt nàng vừa muốn vỡ òa, chàng thân chỉ nàng cảnh cáo nói: "Đem nước mắt thu hồi cho ta đi, ta bị ngươi dùng nước mắt lừa hai lần, lần này tuyệt đối sẽ không bị lừa nữa."

Nàng nhăn lại khuôn mặt nhỏ nhắn. Nước mắt sao có thể nói thu là thu được?

"Không cần đuổi... ta đi, Đại Phi, cầu... cầu ngươi, oa..."

"Vừa khóc, ngươi trừ bỏ việc khóc ra còn có thể làm cái gì? Khóc không chính xác." chàng rít gào nói.

Bách Hợp từng chút từng chút chế trụ, người cực lực nhẫn nại mà run rẩy, nước mắt rơi thẳng không tiếng động. Nàng khóc rất thương tâm, như thế nào cũng đành không được đem vứt bỏ cảm xúc thương tâm.

Đan phi cứng lòng, trong lòng nguyên rửa trăm ngàn lần: "Ngươi đã khóc đủ chưa? Khóc đã đủ liền đi ra ngoài đi!" chàng gầm nhẹ.

"Oa... ta không muốn đi, ta... ta không muốn rời ngươi đi." nàng bị ai nhào vào trong lòng chàng, ngực, ôm chặt lấy thắt lưng chàng, không dám phóng.

Chàng bị hành động đột ngột của nàng giữ chặt, rút lui từng bước, nghĩ muốn tránh khỏi nàng: "Ngươi cho là yêu thương nhưng nhớ ta sẽ mềm lòng? Nhanh buông đi, nha đầu ngốc, ngươi tai diếc à!"

"Không buông, không buông, ta... thích với ở chung... với ngươi, để cho ta đi theo ngươi... được không?" nàng nghẹn ngào reo lên.

Chàng thuyết phục chính mình phải dứt tâm mà cự tuyệt nàng, cuồng phe phẩy đầu: "Không, lần này tuyệt đối không được, ngươi không phải cũng thích cái họ Tây Môn kia hay sao? Ngươi đi tìm hán tốt lắm."

"Ta chỉ thích với ngươi cùng một chỗ." nàng chôn ở trước ngực chàng, cánh tay giữ càng nhanh.

Bàn tay của Đan Phi giữ thắt lưng của nàng, muốn nàng rút ra, nhưng này xúc cảm mềm mại, dẫn phát chàng thân hình khô nóng. Chàng hoảng đắc buông tay ra, cảm nhận được nàng thân thể mềm mại gây cho chàng ảnh hưởng.

Chàng điên rồi, như thế nào lại đối với nàng có hứng thú? (ca ca có hứng từ lâu rồi mà còn nỏ T T)

"Ngươi...ngươi buông trước nói sau." chàng mãnh nuốt mấy khẩu nước miếng. Đáng giận! Hiện tại ngay cả mặt cũng nóng.

Cầm Bách Hợp để ở trên ngực chàng, ngưỡng mũi dò lên khuôn mặt nhỏ nhắn, hỏi: "Ngươi nguyện ý tha thứ ta, có phải hay không?"

Trương khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập hi vọng cùng chờ mong, trên lông mi còn dính nước mắt.

"Ta....." yết hầu chàng phát không ra tiếng.

"Ngươi nghĩ muốn gạt ta đúng hay không? Ta không buông, không buông..."

"Chờ một chút, ái..." hai người ngã thành một đồng, ngồi dưới đất, "Đáng chết!"

Đan Phi đơn giản nằm bình trên mặt đất, trên người vẫn kề cận một thân hình nhỏ xinh, hình thành hình ảnh tối ám.

"Ta phải với ngươi vĩnh viễn cùng một chỗ, cả đời cũng không tách ra, vĩnh viễn, vĩnh viễn." đầu tại trước ngực một khắc phát biểu tuyên ngôn của nàng.

Chàng kinh ngạc có thể là chính mình nghe lầm, thật lâu mới phun ra một câu: "Nha đầu ngốc, ngươi có biết ngươi đang nói cái gì hay không?" bình thường nói loại này nói chính là tỏ vẻ phỉ phò thác chung thân, nha đầu kia sẽ không là muốn gả cho chàng đấy chứ?

"Ta phải vĩnh viễn với ngươi cùng một chỗ." nàng hảo nhu nói.

Tay hán tự động vuốt trên mái tóc của nàng: "Ngươi xác định hay không? Không phải đùa giỡn ta?" nếu trong lời nói mà là hai lời chàng liền giết chết nàng.

"Thiếp thích chàng." nàng mang theo ngượng ngùng của cô gái mà thổ lộ. (chàng chàng thiếp thiếp bản thân ta cũng thấy nhồn nhột, nhưng mà ta khoái a ^ ^, quyết định sau này xưng thế này)

"Thật sự?" cái miệng của chàng liệt đặc thật lớn.

"n." nàng than thở nói.

"Nàng không tính sai đối tượng?"

"Trừ bỏ phụ mẫu, cùng hai vị tỷ tỷ, thiếp không hướng những người khác nói qua."

"Nếu nàng dám nói với người khác như thế, ta một quyền đánh nàng biến đi." lòng đố kị của chàng mọc lan tràn trùm mặt đỉnh đầu của nàng.

"n, thiếp sẽ không nói." nàng ghé vào trước ngực chàng, thuận theo hình tượng con thỏ trắng nhỏ.

Đan Phi lúc này mới giữ cả người nàng, thả lỏng không biết khi nào lòng đồ nhanh, không nghĩ động, hai người nằm trên mặt đất.

Sư phụ, ta thua, trong lời nói của chàng thật có lỗi. Chàng hoàn toàn bị đả bại. Chàng từng dùng sức kháng cự qua, nhưng là liên tiếp ba lượt đều bị nước mắt của nha đầu này công phá. Ai! xem ra, không thể xem thường lực lượng nữ nhân.

"Nha đầu ngọc, nói chuyện phải giữ lời! Nếu ngày nào đó nàng vui hoan với người khác, ta nhất định sẽ không tha cho nàng."

"Ân."

"Tốt lắm, nàng hiểu được là tốt rồi, ta cũng sẽ không lặp lại một lần nữa, đây là một cơ hội cuối cùng, biết không?"

"Ân."

"Nàng xác định thích chính là ta đúng không?"

"Ân."

"Không phải cái họ Tây Môn kia?" (lại ăn dấm chua rồi T T)

"Ân."

Nha đầu kia trừ bỏ "ân" ra, không còn từ khác nói sao?

"Nha đầu ngọc, nha đầu ngọc."

Không có trả lời.

Chàng nâng cằm của nàng lên: "Thật là, cứ nhiên đang ngủ. Ta vừa rồi nói nhiều như vậy, nàng đến tột cùng có nghe vào hay không đây?" thực không dễ nạt mũi cho chàng, uống phỉ chàng cố lấy dũng khí muốn nói tốt hơn đề lời nói dễ nghe hơn.

Hừ! Nàng thật là, tức chết người đi được.

"Nha đầu ngọc." chàng đứng dậy, có chút thô tay thô chân, lại mang theo thương tiếc ôm lấy nàng.

Đêm nay khiến cho nàng tạm ngủ trong phòng chính mình đi, không thể ôm nàng đi ra ngoài, làm cho người ta nhìn thấy chẳng phải bị hủy?

Đem nàng ở trên giường dàn xếp hảo, cẩn thận đắp chăn, nhìn nhan nàng ngủ đoan trang trong chốc lát.

"Ngủ ngon."

Chàng tắt ánh nến, đến cách vách phòng ngủ.

Chú thích:

(1) Chúc: một loại canh đa phần là bột mì

(2) Thân sĩ sự cổ: thân sĩ già có danh tiếng

(3) Cầu quan: tên quan chó má

(4) nguyên bảo: tiền vàng

(5) nhất thanh nhị sở: âm thanh rất nhẹ

(6) hôn quan: như hôn quân vậy, là tên quan không tốt

(7) Dương Quan Đạo, Cầu Độc Mộc: hai địa danh trái ngược cực nổi tiếng, rảnh thì gõ google muốn nhiều cũng có

Bạn đang đọc truyện *Bách Hợp Lại Thượng Đan Phi Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Hôm sau.

Đan Phi nhìn trên ngã tư đường nha dịch đi tới đi lui thường xuyên. Máy ngày nay có thể sẽ bị bọn họ phá hủy.

Vì mấy ngày hôm trước nhà Trương Hữu Tài có đạo tặc xông vào, Huyện thái gia vội và bắt người về quy án, khiến cho người ngã ngựa đổ.

Thật giận đêm đó không thành công, bắt quá, chàng đã có ý tưởng khác chơi chết Huyện thái gia cùng Trương Hữu Tài, vị này bị dân chúng áp bức nói ra oán khí.

"Đại phi, người đem thức ăn này đưa đến quý phủ Lý lão gia trước đi, đi đường đừng kéo dài, nếu không liền trừ tiền." chương quỳ chỉ vào xe đẩy đồ ăn nói.

"Được, chương quỳ." không động liền trừ tiền, quý hẹp hòi.

Đan Phi khó được ở một chỗ mà làm quá ba ngày, chàng bình thường lĩnh lương bổng liền chuyển hướng đi, hiện giờ hơn há mồm ăn cơm, chỉ phải cố gắng kiếm tiền hơn.

Ai! Nếu trước kia có người nói cho chàng sẽ bị nha đầu đó bám trụ cả đời, chàng sẽ hoàn toàn cười nhạo đối phương một phen. Hiện giờ sự thật xảy ra trước mắt, nha đầu kia thật sự chuẩn bị cùng chàng cả đời, làm cho chàng cảm thấy đau đầu rất nhiều, lại có chút thích, bắt quá, chàng cũng sẽ không thừa nhận loại sự tình này. (ca ca thật là, so ra còn hẹp hòi hơn T T)

Chàng phụ giúp đẩy xe thức ăn cùng rau xanh, thói quen nhìn trái phải xung quanh, nhìn thấy hàng rong bán sơn phấn hoa, nhất thời do dự, lo lắng nên mua cái gì tặng nàng. Các cô nương không phải đều thích chưng diện hay sao? (ca ca tình cảm dữ hen > <

Bắt quá lại cảm thấy sợ rất rõ ràng, giống như chính mình dường như đang lòng nàng. Vẫn là quên đi, đỡ phải nàng thực nghĩ đến mình thực để ý nàng. (ca ca mua đi, ai cần đâu, chơi kì vậy T^T)

"Ai nha, mất người mù à?" một tiếng kêu giòn quất lên.

Thần trí của Đan Phi quay trở về, lúc này mới chú ý tới xe đẩy không cẩn thận đụng vào một vị cô nương. Cô nương kia khinh lại hung hãn thật sự. Chàng thầm mắng một câu Mẫu Dạ Xoa.

"Thực xin lỗi." là chàng không đứng trước, cho nên thân nhiên nhận sai.

"Cho dù là người thực xin lỗi đi, y phục này của ta chính là tổng cảm Tô Châu nổi danh, thứ dơ bẩn như người bôi thường được hay sao?" cô nương kia không bỏ qua, xoa thắt lưng đến miệng không buông tha người. (dám khinh mạn ca ca ta, phải vỗ mông mới được > <

Chàng bĩu môi, thấy nàng cách ăn mặc một thân võ trang, càng thêm xem thường. Hừ, học chút công phu liền ý thế hiếp người, vẫn là nha đầu gốc có điều, so sánh thì nha đầu đó thuận mắt chàng hơn. (tất nhiên rồi ^ ^)

"Vậy người muốn thế nào?" ngữ khí chàng cũng chuyển lạnh.

"Thế nào? Lớn tiếng nói ba tiếng thực xin lỗi, làm cho toàn bộ mọi người nghe thấy, ta sẽ bỏ qua người." nàng cao ngạo nhìn chàng khinh thường.

"Cái gì?!" cô ta không làm? Tự nhiên chạy ra bà điên này? (ca ca dùng từ hay quá ^ ^)

"Người ngẩn ngơ hay sao? Chỉ cần người trước mặt mọi người nói ba tiếng thực xin lỗi, ta sẽ không so đo với người, nói mau a!"

Đan Phi cười lạnh. Nữ nhân bị bệnh.

"Lười tranh cãi với người, ta còn có việc phải làm." chàng không chấp nàng, phải đi phụ giúp xe.

"Không chuẩn! Có nghe thấy không?" nàng che ở đằng trước ngăn cản chàng đi tới, "Người dám không thực hiện sao? Người có biết ta là người như thế nào không?" (vậy biết soái ca ta là ai không > <

"Ta chỉ biết có cái bà điên cản đường của ta, nếu không tránh, ta liền đối với người không khách khí." chàng bất kể nàng là cái thứ gì, cho dù là hoàng thân quốc thích thì có làm sao?

"Bà điên? Người dám mắng ta là bà điên!" nàng tức giận đến phát run, đỏ lên nghiêm mặt giờ thẳng chân.

"Mắng là mắng, ta còn khách khí với ngươi." chàng nói không đến nơi đến chốn.

"Ngươi" nàng đại khái chưa bao giờ chịu vũ nhục quá như thế, kêu lớn lên như chịu đả kích sâu, "Sur huynh, ngươi mau tới đây, sur huynh."

Đan Phi nhìn thấy một gã nam tử ba mươi xuất đầu đi tới rất nhanh, phía sau đi theo hai gã nam tử khác. Nguyên lai nàng còn dẫn theo bảo tiêu, khó trách không có sợ hãi.

"Sur muội, sao lại thế này?" nam tử thủ lĩnh xem ra không xấu, khá trung hậu thành thật, chớ trách sao chịu để bà điên này thét to sai phái.

"Sur huynh, tiểu tử này hấn cư nhiên khinh thường ta, còn mắng ta nha đầu điên, huynh giúp ta giáo huấn hắn." bình thường bên cạnh có nam nhân, nàng thân là mỹ nhân sẽ không tự tay động thủ, như vậy mới có thể cường điệu ra địa vị của nàng. (sắc thức ăn, nước đầu rồi > <

Tên nam tử kia hướng Đan Phi chấp tay nói: "Tại hạ Đường môn Dịch Tử Tình, sur muội ta không biết làm sao đắc tội ngươi, tại hạ thay nàng giải thích."

"Sur huynh, huynh làm cái gì? Rõ ràng là hắn phiền toái ta, huynh không giáo huấn hắn một chút, còn giải thích gì chứ?" nàng không nghĩ tới sur huynh sẽ giúp người ngoài.

Đan Phi cuối cùng biết bà điên này làm sao chạy đến, dương mi nói: "Nguyên lai là người Đường môn ở Tứ Xuyên, ta trăm triệu lần không nghĩ tới người Đường môn không chỉ am hiểu dụng độc, ngay cả miệng nói lên cũng độc thật sự, thật khiến cho người ta không dám lĩnh giáo." (ca nói hay quá, tung hoa > <, biết sự lợi hại của soái ca ta chưa?)

"Ngươi nói cái gì? Ngươi tên là gì, hãy xưng tên ra." nàng dựa vào nhiều người, bá đạo quát.

"Sur muội, muội đã quên lúc chúng ta gần đi sur phụ đã nói gì hay sao? Vẫn là không gây chuyện mới tốt." Dịch Tử Tình dùng lời tốt khuyên bảo. Hắn rất hiểu biết Tiểu sur muội này, bị làm hư rồi.

"Nếu phụ thân biết ta bị người khi dễ, người tuyệt đối sẽ không mặc kệ, ta mặc kệ, sur huynh, huynh phải giúp ta giáo huấn hắn." nàng đơn giản là xấu lắm.

Một bên Đan Phi đánh ngáp một cái nhàm chán. Nửa ngày trời, nguyên lai nàng là Đường Lâm, hòn ngọc quý trên tay chương môn Đường môn, trong chốn giang hồ nghe đồn nàng xinh đẹp hơn tiên, lại mất cao hơn đình, còn tặng nàng một phong hào là "độc tiên tử". Độc thì có độc! Đẹp thật nhìn không ra đẹp ở nơi nào, tâm địa nữ nhân hư hỏng quả thật là xấu nhất.

"Các ngươi tiếp tục thảo luận, ta bề bộn nhiều việc, đi trước một bước." nếu giao muộn, chương quầy keo kiệt kia nhất định trừ tiền lương của chàng.

"Đứng lại, ngươi dám đi ta sẽ mạng của ngươi." tiểu tử này đối nàng thờ ơ? Từ khi nàng cập kê tới nay, có bao nhiêu người tới cửa cầu thân, nam tử gặp được có ai không bị dung mạo của nàng mê hoặc, tiểu tử này ngay cả con mắt cũng không thêm liếc nhìn nàng một cái, đến tận cùng là kẻ ngốc hay là người mù? (nàng kiêu quá rồi đó ==, vì anh ấy có người đẹp rồi chứ sao nữa)

Dịch Tử Tình ra tiếng ngăn lại: "Sur muội, không cần náo loạn! Hắn không phải trên người trên giang hồ, không cần tùy tiện động vũ lực."

"Đúng vậy! Ta chỉ là dân chúng bình thường, khi dễ ta ngươi cũng thật mất mặt đúng không? không có việc gì ta đi, hẹn không gặp lại." chàng cực khinh thường loại giống Đường Môn hành vi dùng độc được hại người, sur phụ đã từng ném qua danh nó, thiếu chút nữa đi Diêm La điện báo danh trước nữa rồi.

"Ngươi đừng đi!" nàng dọa chân kêu lên.

"Sur muội, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, đừng quên chúng ta lần này xuất môn là có chuyện trọng yếu muốn làm"

Một đôi mắt Đường Lâm chết người trừng mắt bóng dáng Đan Phi, sớm hay muộn nàng hội báo thù này: "Đã biết rồi! Huynh thực phiền a! Thám tử không phải nói Tây Môn Vân xuất hiện vào lúc này, nhưng chúng ta làm sao tìm?"

"Chúng ta tìm khách điểm nghỉ rồi nói sau, hành tung Tây Môn Vân luôn luôn không chừng, cũng không phải nói tìm lập tức có thể tìm được, không cần gấp."

Nàng vội về xiêm y được chế từ tổng cảm trên người, ảo tưởng tình cảnh nàng cùng Tây Môn Vân gặp lại.

"Sur huynh, Tây Môn Vân kia thật sự anh tuấn tuấn nữ như trong truyền thuyết vậy sao?" nàng nằm mơ mà hỏi. (Vân ca có người rồi, cảm có ý đồ nha, mọi người muốn biết đó là ai xin mời đọc "Đoạt bảo kẻ trừng kẻ" sẽ rõ ^ ^)

"Ta cùng y đều có duyên gặp mặt, y đích xác có tướng rồng, trên giang hồ nghe nói không có một người có thể so với được với y." Dịch Tử Tình thành thật nói.

"Thật vậy chăng? Sur huynh, nếu..." nàng ra vẻ thẹn thùng, "nếu ta có thể gả cho Tây Môn Vân, phụ thân không chỉ có thể đến được nơi trong Bảo Khố Đồ, đạt được bảo tàng vô giá, muội cũng có lang quân như ý, không phải nhất cử lưỡng tiện hay sao?"

"Này... thật không có nghe nói y cùng cô nương nhà ai có hôn ước, bất quá nghe nói y không hề ít hồng phần tri kỷ, ngay cả danh kỹ Dương Châu Trầm Uất Hương đều là một trong số đó."

"Hừ, chẳng lẽ Đường Lâm ta so ra kém một kỹ nữ hay sao? Ta thế nào cũng phải nghĩ biện pháp làm cho y chấp nhận ta, chỉ có ta có tư cách trở thành thê tử của 'sáo ngọc công tử'." nàng lộ ra ánh mắt khôn khéo.

Địch Tử Tinh lắc đầu. Tây Môn Vân thông minh hơn người ra sao, như thế nào sẽ ái mộ muội? Hắn chỉ có thể ở trong lòng nghĩ thế, nếu làm cho nàng hiểu được ý hắn, chỉ sợ lại sẽ cùng chàng cực ớn một phen.

Sau chạng vạng, đoàn người vào khách điểm, chọn phòng xong, liền phải bắt đầu hỏi thăm nơi ở Tây Môn Vân.

Tiểu nhị dẫn bọn họ phải hướng đi lên trên phòng, may mắn thế nào, Đan Phi mới vừa tan tằm trở về, tuy rằng ở tại góc phòng tiện nghi, nhưng đường thông lại chỉ có một, hai người lại chạm mặt.

"Lại là người." Đường Lâm mắt hạnh trợn lên nói.

Đan Phi không nhìn tồn tại của nàng dường như lướt qua nàng, nghĩ muốn mau trở về phòng rửa cái mặt, trong lòng nhớ thương nha đầu ngọc kia, sợ nàng lại làm gì bậy bạ.

"Sur huynh, chúng ta đến ở khách điểm khác, ta không cần cùng hắn ở cùng gian." nàng ngạo mạn mườì phần nói.

"Sur muội..." Địch Tử Tinh xem nàng không có cách nào.

Tiểu nhị hoảng nói: "Khách quan, phòng điểm của chúng tôi hảo hạng so với nhà khác, cô nương nhất định sẽ vừa lòng."

"Bỏ cô nương nói không được là không được" nàng kiêu căng nói.

"Bà điên." Đan Phi nhin không được mà mắng, cước bộ không dừng. (ca ca lại nói rất hay ^^)

"Người mắng ta cái gì? Ta muốn giết người." dứt lời, Đường Lâm đã phát động công kích, hữu chưởng hướng chàng đánh tới.

Địch Tử Tinh kinh hãi: "Sur muội, dừng tay!"

Đan Phi nghiêng người dùng cổ tay áo đi ngăn cản gió chưởng của nàng, mục đích cũng là sợ trên bàn tay nàng sẽ dính độc.

Ngay cả nhìn như né tránh đơn giản, nhưng cũng làm cho những người khác nhận ra chàng không phải là không có võ công, mà là thâm sâu khó lường.

"Nguyên lai người có võ công, thực làm bộ." nàng cười nói châm chọc.

"Sur muội, không cần gây chuyện." Địch Tử Tinh lặng lẽ đem nàng kéo trở về.

"Sur huynh, huynh rất sợ phiền phức, hắn có võ công ra sao? So được với Đường môn chúng ta hay không?" nàng dùng miệng khinh thị nói.

Nguyên bản Đan Phi đi xa dừng lại cước bộ. Chàng nếu không nghĩ để cho người ta hoài nghi, chơi nàng mấy cái. Đường môn tính cái gì vậy nha!

"Cáp! Không phục cứ tới đây, bỏn cô nương cho người một chút kiến thức công phu Đường môn." nàng khiêu khích nói.

"Bà điên, người..." tính tình chàng đang muốn phát tác, mà ở trong phòng chờ Bách Hợp chờ chàng. Vừa vặn đi ra xem rốt cuộc là chuyện gì.

"Đại Phi." Bách Hợp buồn bực đánh giá đoàn người Đường Lâm, lại chuyển hướng Đan Phi, "Bọn họ là ai vậy? Bằng hữu của chàng sao?"

Chàng giả cười hai tiếng: "Ha Ha, ta cũng không tệ như vậy quan hệ với loại bằng hữu này. Không phải kêu nàng đừng chạy loạn hay sao? Nàng đem lời nói của ta vào tai này sang tai kia."

Đường Lâm không tin nhìn nữ tử trước mặt. Một người được công nhận là mỹ nhân gặp một vị nữ tử khác so với chính mình còn đẹp hơn, hơn nữa tuổi còn nhỏ hơn so với nàng, phần ghen tị chính là không phải là nhỏ.

"Người là ai? Tên gọi là gì?" nàng ý đồ đến không tốt hỏi han.

Bách Hợp không rõ cô ta vì cái gì dùng ánh mắt hung hãn vậy trường nàng, vội trốn sau lưng Đan Phi.

Đan Phi sao chịu được người khác khi dễ người của chàng? Trong lòng chàng sớm nhận định Bách Hợp nữ nhân của chàng. (đúng vậy, tất nhiên là của ca rồi, chứ không là của ai nữa ="))

"Nàng có chuyện gì vậy?" khi chàng lại hướng Bách Hợp, ánh mắt nhu hòa chút, "Đã đói bụng! Chúng ta đi dùng bữa, không cần để ý người nhàm chán đó."

"n." nàng mềm mại như nước dất tay cùng chàng rời đi, đưa bọn họ đi qua sau đầu.

"Những người đó là ai vậy?" Bách Hợp nghĩ vẫn là muốn coi bỏ bí ẩn.

Chàng trầm ngâm rồi mới giải thích cho nàng nghe: "Bọn họ là người của Đường môn, am hiểu sử độc, nữ nhân kia gọi là Đường Lâm, là đại tiểu thư của Đường môn."

"Bọn họ là người xấu hay sao?" nàng vẫn lấy người tốt cùng người xấu nhận diện.

"Đừng, cho nên ít tiếp cận bọn họ, bọn họ trên người đều mang theo các loại độc dược, có chút vẫn là độc dược mà thiên hạ khó giải." chàng gấp một miếng bỏ vào trong bát nạng, "Ăn đi! Không cần phải xen vào bọn họ."

"Hào." nàng điểm đầu thực nghe lời, cúi đầu dùng bữa.

Với đầu óc đơn thuần của nàng, nghĩ không ra vì cái gì có người xấu như vậy, cả ngày mang theo độc dược muốn hại người. Cứu người hẳn là so với hại người khoái hoạt hơn mới đúng.

Không khéo, đoàn người Đường Lâm cũng đi ra dùng bữa, còn cố ý chọn vị trí cách vách mà ngồi xuống.

Địch Tử Tinh làm sao không biết tâm ý sư muội, thấp giọng nói: "Sư muội, chúng ta lần này xuất môn có nhiệm vụ trọng đại, ngàn vạn lần không cần quá mức rêu rao, nếu làm cho môn phái khác hiểu được chúng ta cũng là vì Bảo Khố Đồ, chỉ sợ sẽ rước lấy càng nhiều người cùng chúng ta tranh đoạt, đến lúc đó nếu không thể đúng hạn hoàn thành, hướng sư phụ nói chuyện thế nào đây?"

"Ta biết rồi! Dọc đường đi này huynh theo ta nói mấy lần, có phiền hay không a!" nàng không kiên nhẫn lại hướng cách bàn mà liếc mắt một cái, trong lòng càng náo: tẩu nha đầu này lại lịch ra sao, trên giang hồ chưa từng nghe qua có nha đầu kia, nếu có nàng, danh hào mỹ nhân đệ nhất giang hồ sao còn có thể đặt lên đầu nàng đây?

"Sư muội, dùng bữa đi!" hẳn không phiền lưu ý của nàng nhất cử nhất động.

Đường Lâm trừng mắt một đôi mắt ngầu, cầm lấy chiếc đũa tận lực xao vài cái, tính tình cực điều ngoa.

Đan Phi cùng Bách Hợp đồng thời vọng qua, nàng ý định đập phá quát: "Các người nhìn cái gì vậy?!"

"Cáp! chính là có người tự cho là bộ dạng đẹp, nghĩ ra các loại phương thức nghĩ muốn dẫn người chú ý." Đan Phi châm chọc cười nói khiêu khích.

"Người nói cái gì?"

"Ba" một tiếng, Đường Lâm đem chiếc đũa gõ trên mặt bàn, nhảy dựng kêu lên.

"Tai người không điếc, hẳn là nghe được rất rõ ràng." chàng lại tiếp tục ăn, xem nàng không đáng để ý tới.

"Người dám đối ta nói năng lỗ mãng?! Muốn chết!" trong mắt nàng phóng ra sát khí, khóa trước từng bước.

"Sư muội." Địch Tử Tinh vội vàng kéo nàng quay về, "Sư muội, đừng gây chuyện, vị tiểu huynh đệ này, hiểu được tội nhiều, thỉnh thông cảm."

Đường Lâm giẫy tay hẳn: "Huynh chính là sợ việc, Đường môn chúng ta có ai mà không sợ? Chẳng lẽ lại sợ tiểu tử này sao? Huynh không dám động thủ giáo huấn hẳn, bản thân ta sẽ làm."

"Sư muội, không phải ta không dám, mà là người chúng ta Đường môn, tuyệt không có thể dựa vào công phụ tự thân khi dễ người, nếu không còn gì là môn quy của giáo phái ta nữa. Sư muội, thức ăn nguội rồi, ăn xong chúng ta còn đi hỏi thăm nơi của Tây Môn công tử."

Nhắc tới Tây Môn Vân, Đường Lâm mới tiêu chút khí. Tìm được y mới là mục đích của nàng, cần gì cùng tiểu tử này so đo?

Đan Phi giương một đôi mi thô, nghe khẩu khí của hẳn, so sánh giống đang nói tiếng người, dễ nghe hơn.

"Người tìm Tây Môn Vân làm cái gì?" Đan Phi bỏ qua tồn tại của Đường Lâm, hướng Địch Tử Tinh hỏi.

"Tiểu huynh đệ, người cũng biết Tây Môn công tử hay sao?" hẳn hơi kinh ngạc hỏi han.

"Không tính là biết, chính là hỏi một chút xem." Đan Phi cho ý kiến nói từ chối. Trong lòng suy nghĩ, người Đường môn này nhìn chàng bất an, trong mắt chẳng có cái gì gọi là hảo tâm, bản thân cứ như vậy khó mà hỏi thăm theo bọn họ.

Đường Lâm cười phúng nói: "Sư huynh, Tây Môn công tử như thế nào sẽ người như thế? Huynh hỏi sai người."

"Phải không? Người thì biết y hay sao? Ta đã biết, cảm tình người muốn lợi dụng sắc đẹp mê hoặc y, phải khiến y lấy người làm nương tựa, Cáp... cái này gọi là làm cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, Tây Môn Vân như thế nào sẽ coi trọng người? Cáp..." chàng cuồng tiếu thường thức khuôn mặt hồng lên tựa như con heo, càng thêm cười không thể ức chế. (hay, ca nói ngày càng hay ^ ^)

Địch Tử Tinh chung quy phải bảo vệ sư muội, nói: "Tiểu huynh đệ, xin đừng hiểu lầm, chúng ta tìm Tây Môn công tử là có chuyện tình khác, thỉnh không

cần phỏng đoán thêm, phá hủy danh tiết sư muội ta."

"Cáp... thật sự là như vậy sao?" Đan Phi cười đến nhất thời dừng không được.

Bách Hợp tâm sinh không đành lòng nói: "Đại Phi, vị Đường cô nương này ngày thường đẹp như vậy, nói không chừng Tây Môn đại ca sẽ thích nàng, chàng giữu cột người ta như vậy không tốt lắm đâu!"

"Ta không phải giữu cột, ta nói chính là sự thật. Ai sẽ thích bà điên hung bạo như vậy? Tây Môn Vân cũng không phải kẻ ngốc, ta xem, cô ta là uống phí tâm cơ." một mặt chàng phê bình không lưu tình.

"Ngươi... rất đáng giận." Đường Lâm què quá hóa khùng một phen trở mình, cái bàn, thức ăn, chén đĩa toàn bộ khuynh đảo trên mặt đất, vỡ thành một mảnh.

"Uy, bà điên, ngươi phát điên cái gì? Ngươi cho là trên đời này từng nam nhân đều sẽ coi trọng ngươi? Phải biết rằng nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, nếu bản về tư sắc, nha đầu này đều so với ngươi đẹp hơn." chàng lôi kéo Bách Hợp thôi lui, miễn cho lọt vào bên trong.

Bách Hợp đỏ mặt, cho dù vài thô xiêm y, vẫn dấu không được của nàng tuyệt thế tao nhã.

Đây là lần đầu nghe Đan Phi khen ngợi dung mạo của nàng, trong lòng vui sướng tự nhiên, không nói chơi, nhin không được che miệng cười khẽ.

Đan Phi tao tao màng nhĩ, trừng nàng pha thẹn thùng: "Nha đầu ngốc, không cho phép!"

Hai người liếc mắt đưa tình không coi ai ra gì, càng thêm kích khởi lòng đố kỵ của Đường Lâm. Ở trước mặt mọi người, nàng từ trước đến nay vẫn nghĩ đến mỹ mạo, bị làm thấp đi đến không chịu được đến nồng nức như thế, bảo nàng nhân nại thế nào?

"Ta phải hủy gương mặt kia của nàng, làm cho nàng vĩnh viễn nhận không ra người." mười ngón nàng thành chộp trạng hướng Bách Hợp chộp tới, hận không thể lập tức xé rách mặt của nàng.

Đan Phi chấn thân bảo vệ Bách Hợp, tay áo dài nổi lên gió cuộn cuộn. Đường Lâm bị thứ gió cổ quái kia đẩy lui. Sắc mặt càng thêm dữ tợn vụn vụn.

"Nha đầu ngốc, chúng ta đi ra ngoài một chút, bị này bà điên này náo loạn, cũng ăn không ngon."

Bách Hợp áy náy hướng bọn họ vuốt cằm, mới bị chàng kéo tránh ra.

Tiểu nhị tiến lại gần kêu lên sợ hãi, nhìn thấy một mảnh đông hỗn độn nói: "Khách quan, chúng tôi còn phải làm ăn buôn bán, ngài làm hồng đồ như vậy, tiêu điểm làm sao chịu được?"

Đường Lâm giận chó đánh mèo với gã, quắc gã một cái tát, quay đầu trở về phòng.

"Ai nha! Đau chết ta, rốt cuộc là có chuyện gì?" tiểu nhị vỗ về hai má nói.

Địch Từ Tĩnh thở dài. Sư muội này của hắn tính tình chỉ sợ không ai chế được, dọc đường đi này không biết sẽ gặp thêm chuyện gì nữa.

"Cái bà điên kia, quả thực không thể nói lý, tương lai nam nhân nào lấy cô nàng thật sự đáng thương."

Đan Phi phát ra bức tức, tức giận đi ở trên đường, tay phải nắm tay nhỏ bé của Bách Hợp. Từ đêm đấy đau khi nghe xong thông báo của nàng, chàng liền thay đổi thái độ đối với nàng, mặc dù không có chính miệng nói ra, lại hành động biểu mình nàng là người của chính mình.

"Chính là chàng giữu cột cô nương ấy như vậy, cô ấy đương nhiên sẽ sinh khí, cô nương nhà ta vốn cũng rất chú trọng dung mạo chính mình, không ai hy vọng nghe được mình so ra kém người khác." Bách Hợp lấy lập trường đồng tình biểu đạt ý kiến.

"Nha đầu ngốc, sao nàng lại thay cô ta nói chuyện? Cô ta vừa rồi còn muốn hủy dung của nàng a! Đối với cái loại nữ nhân hư hỏng này, không cần đối cô ta rất khách khí, nếu không cô ta vĩnh viễn nghĩ đến tất cả mọi người sợ cô ta."

"Thiếp không sợ a! Thiếp biết chàng sẽ bảo hộ thiếp." mặt nàng ngường tiểu học, ngó nhìn chàng tin cậy.

"Ngu ngốc!" miệng thì mắng như thế, khóe miệng lại liệc đắc thật lớn, chứng minh chàng khẩu thị tâm phi (1). (phải nói là khẩu xà tâm phật mới đúng ^ ^)

Bách Hợp giữ cánh tay chàng: "Chúng ta còn ở nơi này vài ngày nữa?"

"Hai ngày này làm việc, bạc cũng kiếm được, có thể đủ dùng."

"Thực xin lỗi, thiếp đều không có giúp đỡ, đều là chàng kiếm tiền."

"Nói cái gì, kiếm tiền vốn chính là trách nhiệm của nam nhân, nữ nhân không cần lo lắng chuyện đó." tương lai chàng chính là trụ cột, nuôi sống thê tử chính là trách nhiệm của chàng. (chắc chắn, giờ đã nhận người ta là thê tử rồi sao ca ca ==>)

"Chàng đối thiếp thật tốt, thật muốn chạy nhanh để cho các tỷ tỷ nhìn thấy chàng, các tỷ nhất định cũng sẽ thích chàng, Đại Phi, chàng sẽ theo thiếp quay về Bách Hoa U Cốc phải không?" nàng không xác định được mà hỏi han.

Đan Phi xoa bóp tay nàng: "Vô nghĩa, bắt quá ta có lời trước, nếu như hai tỷ tỷ không đồng ý để nàng đi theo ta, nàng sẽ làm sao?" trong lòng chàng thủy chung quanh quẩn vấn đề này.

"Sẽ không, các tỷ tỷ rất thương thiếp, các tỷ ấy nhất định sẽ đáp ứng để thiếp đi theo chàng."

"Ta là nói nếu như, nếu như các tỷ ấy không muốn thì sao? Nàng sẽ nghe lời của họ mà rời khỏi ta sao?" miệng chàng không muốn thừa nhận chính mình càng lúc càng để ý nàng, càng lúc càng thói quen bên người có tồn tại của nàng, chính là một mặt muốn biết ý của nàng. (ca ca lại ăn dấm chua rồi nha ^ ^)

Bách Hợp nghiêng đầu suy nghĩ rất lâu, lâu quá làm cho sắc mặt chàng trở nên khó coi đến cực điểm, nghĩ đến tầm quan trọng của chàng còn so ra kém tỷ tỷ của nàng.

"Quên đi, ta không cần, nàng cứ việc nghe lời nói rất tốt của các tỷ tỷ." chàng nói chua.

"Không, thiếp sẽ đi theo chàng, có lẽ các tỷ tỷ sẽ sinh khí thương tâm, nhưng thiếp vẫn sẽ đi theo chàng." nàng chỉ hạ quyết định thống khổ.

Đan Phi nhìn nàng động dung, nắm chặt tay nàng không thêm nói (nhắc) lại.

Hai người dọc theo ngã tư đường đi tới, bỗng nhiên lại là một trận chiêng trống vang trời. trên đường người qua đường tránh ra một đường, làm cho đoàn người đi tới thông qua.

"Xảy ra chuyện gì?" người qua đường lú lú hỏi han.

"Hình như là Huyện thái gia bắt được mấy kẻ trộm, nghe nói chính là kẻ trộm đêm đó ban đêm xông vào phủ Trương viên ngoại."

"Thật vậy chăng? Chết chắc rồi."

"Có người nói một người trong đó là danh nghe thấy "hiệp đạo" Đan Phi trong thiên hạ."

"Là giả hay thật đây, chính là xem bọn này không giống lắm."

"Đan Phi tuy rằng là tiểu trộm, nhưng nghe nói đem bạc trộm được đưa cho người cần trợ giúp, hẳn là người tốt, nếu thực bị nắm, là lão thiên gia không có mắt."

"Nói không chừng Huyện thái gia bị buộc nóng nảy, bắt vài người đến cho đủ số!"

"Nói cũng đúng, trước kia cũng phát sinh chuyện thế này rồi."

Mọi người ngơ ngác một lời ta một ngữ. Đan Phi cùng Bách Hợp liếc nhau, trong lòng kinh hãi. Xác định Huyện thái gia bắt sai người, thầm nghĩ tìm những người này đến kết án.

Vài tên quan sai cầm ba nam tử đi tới. Ba người kia trên người bị thủ sẵn còng tay xiềng chân, hình dạng thê thảm, trong miệng còn la hét oan uổng.

"Sai gia. Tôi là oan uổng, ta không trộm gì của Trương viên ngoại a!"

"Tôi cũng oan uổng như vậy, sai gia, ngài phải hiểu rõ a!"

"Oan uổng nha! Sai gia... tôi không phải Đan Phi, cầu ngài tin tưởng tôi."

Người qua đường lắc đầu thờ dãi. Huyện thái gia mang mạng của mọi người ép buộc thực hiện như thế, thật là làm người không dám gật bừa.

"Đại Phi, nên làm cái gì bây giờ? Bọn họ đều là vô tội." Bách Hợp nói.

"Hôn quan này làm ăn cái gì không biết, tùy tiện liền đã bắt người đến cho đủ số, muốn làm cái thứ gì đây?" chàng chửi ầm lên.

Bên cạnh có người hát đệm: "Còn không phải bởi vì Trương viên ngoại buộc gã giao người, gã đành phải tùy tiện bắt những người này đến, dù sao ở nơi này gã là lớn nhất, có ai dám nói nửa chữ."

"Mấy người kia thật sự rất không hay ho, bị làm như đại tội sơn dương, không nói việc không công tặng điếu một cái mạng, thân nhân trong nhà dựa vào ai đường a!"

"Ai! Đáng thương!"

Đan Phi cắn răng, nghĩ muốn tiến lên cứu người.

Một chiếc sáo ngọc chắn trước mặt chàng, chàng quay đầu lại cả giận: "Ngươi ngăn đón ta làm cái gì? Chuyện của ta không cần ngươi quản."

"Tây Môn đại ca." Bách Hợp kêu cảm tạ, "Đại Phi, không cần đối Tây Môn đại ca nói như vậy."

Tây Môn Văn đưa bọn họ mang khỏi đám người, thân nhiên nói: "Ngươi như vậy chạy đi ra, không phải tương đương nhận tội người đem đồ kỳ thật là ngươi hay sao?"

"Ta sẽ không vì chính mình, mà hại người khác thay ta chịu tội." chàng chính khí nghiêm nghị nói.

Y điểm đầu khen ngợi: "Tốt lắm, bất quá chính là có chút rất xúc động, không để ý trước, nếu làm cho mọi người biết thân phận của ngươi, ngươi có thể không để ý chính mình, nhưng cũng không để ý nàng hay sao?"

Tây Môn Văn chỉ hướng Bách Hợp, làm cho Đan Phi nhất thời ghen tức.

"Nghĩ đến phương pháp cứu người rất nhiều, không vội tại đây nói." y bảo trì thái độ thanh thản nhất quán, "Chúng ta đến quán trà phía trước nói đi!"

Ba người vào quán trà. Họ Tây Môn Văn chọn danh trà Thái Hồ "Bích Loa Xuân".

Đan Phi rất thiếu tính nhẫn nại, hỏi: "Sắp nói phương pháp gì, ta nào có tâm tình phẩm trà?"

"Tại hạ biết một ít bằng hữu, trước mắt làm quan tại triều đình giữ chức vị quan trọng. Ta đã phái người báo tin cho bọn họ, thỉnh bọn họ phái người đến điều tra, nói vậy hai ngày nay sẽ có tin tức truyền đến."

"Ngươi thật đúng là thần thông quảng đại, không chỉ trên giang hồ có bằng hữu của ngươi, ngay cả làm quan cũng không ngoại lệ, ngươi còn có ai mà không có giao tình nữa?" mang chuyện nhằm nhĩ dùng sự châm chọc ý tứ hàm xúc mà nói.

Tây Môn Văn cười: "Có a! Chính là Đan huynh đệ ngươi nha!"

"Đan Phi ta trào cao không hơn." Chàng lại quay về một câu.

"Tại hạ bất quá cũng là người bình thường, tại sao trào cao? Tại hạ thật cảm thấy được cùng ngươi hữu duyên, muốn cùng Đan huynh đệ kết làm huynh đệ khác họ, không biết Đan huynh đệ có bằng lòng hay không?" y chân thành đem tâm ý nói ra.

Đan Phi dừng một chút: "Ta không cần huynh đệ gì, nếu muốn ta sớm đã có."

"Chỉ giáo cho?" y khó hiểu.

"Kỳ thật mẫu thân Đại Phi từng nói cho chàng còn có huynh trưởng khác, chính là thất lạc nhiều năm chưa thấy qua mặt." Bách Hợp bật thốt lên nói ra, đưa tới Đan Phi xem thường.

"Nha đầu ngọc, nàng thừa lời, ai cho nàng giải thích với người khác?" Đan Phi quát.

"Tây Môn đại ca cũng không phải người khác." nàng biện hộ.

"Còn nói?" Đan Phi chính là chán ghét trừ bỏ chàng ra, nàng còn tín nhiệm người khác, nói trắng ra chính là ăn mảnh. (lại ăn dấm chua nữa T T, ghen nổ trời xanh luôn)

Bách Hợp im miệng, khi chàng sinh khí, vẫn là đừng mở miệng là tốt nhất.

Tây Môn Văn xuyết trà, ngửi hương trà, trong đầu có ý tưởng quái dị dâng lên, bất quá rất nhanh lại áp chế nó. Trên đời không có như vậy chuyện tốt vậy.

"Hai ngày này ngươi không cần hành động thiếu suy nghĩ, hôn quan kia tự nhiên có người đi đối phó."

"Ngươi quản được thật nhiều, nếu ngươi thời gian nhiều lắm, phiền toái ngươi đi quản người Đường môn, bà điên kia mê luyến ngươi, ngàn dặm xa xôi tìm phu."

"Đường môn? Bọn họ đã đến nơi này." Tây Môn Văn nếu có chút dăm chiêu thì thảo tự nói.

"Tây Môn đại hiệp điểm phúc, ngay cả đường Đại tiểu thư đều muốn gặp ngươi một lần, nhất định phải tìm cho ra ngươi."

"Đan huynh đệ nói đùa. Mục đích Đường môn thăm nghĩ chính là chốn giang hồ đồn đãi 'Động Đình Hồ bảo tàng' giấu trong Bảo Khố Đồ, đáng tiếc giấu trong bảo khố đồ không trên người ta, cũng không biết là ai tạo lời đồn, làm cho ta có khó biện." y lại châm một ly trà nói.

Đan Phi cười to: "Cư nhiên có người sẽ tin tưởng thực sự có bảo tàng?! Sư phụ ta nói qua, năm đó Động Đình Hồ vương tử, thời điểm vàng bạc châu báu của hắn sớm bị người dưới cướp sạch, giấu trong Bảo Khố Đồ kia chính là hể ra phở chỉ thôi, lại có người nhiều như vậy liều chết cũng muốn cướp lấy giấu trong Bảo Khố Đồ. Ai, lực lượng ham tiền tài thật sự quá nhiều."

" Chính là có nhiều người như vậy không qua ải tiền tài, nếu ta thực sự, sớm bắt nó bị hủy, làm cho giang hồ hồi phục phong mạo bình tĩnh."

" Thật khó chúng ta còn có thể có ý tưởng giống nhau." Đan Phi ngạc nhiên nói.

" Đâu có, đâu có."

" Hừ! ta cũng không phải là khen người, người đừng quá mức đắc ý." = "

Tây Môn Vân không dám cười quá lớn thanh, cùng chàng ở chung thật là có thú cực kỳ. Nếu chàng thật sự là huynh đệ y thất lạc nhiều năm, thật là tốt biết bao nhiêu!

Chú thích:

(1) khẩu thị tâm phi: lời nói ra là vậy nhưng kì thực thì lòng không phải vậy

Bạn đang đọc truyện *Bách Hợp Lại Thương Đan Phi Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Đan Phi mặc vào y phục hành đêm, chuẩn bị ban đêm xông vào nha môn.

Phu canh mới vừa đánh ngáp, canh hai đã qua, đúng là mộng đẹp liên tục hết sức.

Bách Hợp đem khăn giao cho chàng, lo lắng xung trọng nói: " Đại Phi, hay là chúng ta nghe lời của Tây Môn đại ca, dừng hành động thiếu suy nghĩ mới tốt."

" Ta không có việc gì, cho dù là hoàng cung đại nội, ta cũng tiến vào được, bắt quá là tiểu nha môn, không có gì đáng sợ." chàng bịt kín khăn nói.

" Nhưng mà..."

" Không cần nhưng mà. Chỉ cần ta đem ấn tín hôn quan kia trộm được, làm cho gã bị bãi chức, thậm chí bị trảm đầu, tài cán vì dân chúng trừ hại, điểm này nguy hiểm tính cái gì? Nàng cũng trong phòng chờ ta trở lại, không được đi theo ta, có nghe thấy không?" chàng luôn mãi dặn dò.

Nàng tặng chàng xuất môn: " Chàng phải cẩn thận! Thiếp chờ chàng trở về."

Đan Phi nhún một cái, nhảy lên mái hiên, trở mình đến ngoài tường. Bách Hợp một lần nữa đóng cửa phòng, không nhìn chỗ rẽ chỗ đứng nhân ảnh.

Đường Lâm khí giận này ra, vẫn không thể làm gì, lúc này mới đi ra một chút, không nghĩ tới lại thấy một màn như vậy. Nàng tò mò theo sát ở sau Đan Phi tìm tòi đến cùng.

Đan Phi xuyên qua dưới ánh trăng trong, rất nhanh tới nha môn, chàng vọt đến cửa hông, vô thanh vô tức (1) vượt qua tường vây.

Nói như vậy, địa điểm để đặt ấn tín là ở trong thư phòng. Chàng điểm nhẹ mũi chân, thân hình lập lòe, tránh đi hai ba gã nha dịch tuần tra, cùng đêm tối dung thành nhất thể. (2)

Đi vào cửa thư phòng, chàng mở cửa sổ, thân mình chậm chậm, thoải mái mà vào phòng.

Trên mặt bàn liền thấy mục tiêu đêm nay chàng muốn xuống tay, kiểm tra bốn phía ấn tín, xác định chưa trang bị cơ quan, mới động thủ lấy nó.

Thứ này một khi tới tay, mạng nhỏ của cầu quan kia xong rồi. chàng đắc ý suy nghĩ nói.

Chàng đem ấn tín kẹp dưới nách, liền bắt đầu rời khỏi.

Tránh ở trên mái hiên, trong mắt Đường Lâm hiện lên ánh lóe ác độc, nắm lên hòn đá tốt dự bị hướng trên cửa mà phóng.

" Phanh!" ban đêm yên tĩnh ngay cả tiếng hít thở đều nghe thấy, chỉ cần một chút tiếng vang, đều giống như nổ bần.

" Bên kia có thanh âm, nhanh đi tra xem xét."

" Theo thư phòng truyền ra tới, nhanh đi coi trộm một chút."

Đan Phi thầm kêu không tốt, thân ảnh" ba" một tiếng bay lên trời, chuồn chuồn lướt nước (hời hợt) lướt qua đất trống, tốc hành tường biên.

" Thiên giết, đến tốt cùng là ai đối nghịch với ta?" chàng nghe thấy tiếng bước chân chạy tới, lộn xộn mà rất nhanh.

Tầng đá kia rốt cuộc là ai bắn ra? Có người phát hiện hành động của chàng hay sao?

Chàng theo chỗ cũ trèo tường đi ra ngoài. Bọn nha dịch đi cáo, có mấy người đuổi theo ra ngoài nha môn.

Huyện thái gia ngủ say nửa mộng nửa tỉnh bước đi thông thả lại đây, đang nhìn trong thư phòng ẩn kín quan trọng không cánh mà bay sau, hai chân như nhũn ra uỵ rập xuống đất kêu rên: " Xong rồi, xong rồi! Hết thấy đều xong rồi. Mũ chuồn chuồn bản quan khó giữ được, ngay cả... mạng này cũng không giữ được, ta... thật sự xong rồi... không...chỉ mạng này của ta, còn muốn... tru ngay cả chín tộc..."

" Đông!" Huyện thái gia thừa nhận không được đã kích lớn như vậy, hai mắt vừa lật, chết ngất đi.

Đường Lâm đang cầm trà trên tay, ở trong thư phòng của Huyện thái gia được đối đãi như khách quý.

Huyện thái gia cùng sư gia tất cung tất kính đứng ở một bên hầu hạ, chỉ e tiếp đón không chu toàn.

" Đường cô nương, người nói người có biết là ai đánh cắp ấn tín của bản quan, có phải thật sự hay không?" Huyện thái gia bức thiết hỏi han.

" Không tòi." nàng ăn uống nói.

" Có nói cho bản quan hay không?" nếu không phải có việc cầu nàng, làm sao có thể cho điều nữ này kiêu ngạo.

" Nói cho ngài thì cũng được, bất quá..."

Sư gia ý hội nói: " Đường cô nương chỉ chính là thù lao? Đương nhiên không chỉ tặng cô nương một phân tiền, chỉ cần có thể tìm được ấn tín của đại nhân, nhất định hào hào báo đáp cô nương."

" Hừ! Các người cho rằng Đường Lâm ta cần tiền hay sao? Không khỏi rất khinh thường người."

" Đường cô nương muốn chính là cái gì? Cứ nói đừng ngại." gã lại nói.

" Nếu ta không nhìn lầm, hán chính là nổi danh lừng lẫy, hiệp đạo ' Đan Phi nhân nghĩa, đại nhân có thể bắt hán, nói vậy sẽ càng được triều đình trọng dụng."

Huyện thái gia cả kinh nói: " Nguyên lai trộm đi ấn tín của bản quan thực là Đan Phi, bản quan nhất định phải bắt được điều dân kia, cư nhiên dám đối nghịch cùng mệnh quan triều đình, đúng là không có mắt."

Đường Lâm nói ra điều kiện của nàng: " Ta không cần bạc, ta chỉ muốn đại nhân khi bắt được hán, đưa hán trăm đầu thị chúng, để cho mọi người nhìn thấy là đủ rồi."

" Cáp... lại có vấn đề gì kia? Đường cô nương, hiện tại có thể nói cho bản quan!"

" Đương nhiên có thể, hán hiện tại ngụ khách điểm Vạn Lai ở trần trên, tuổi ước chừng hai mươi, làn da ngăm đen, mày rậm mắt to, bên người còn mang theo một vị Tiểu cô nương, rất dễ nhận ra."

" Đại nhân, thuộc hạ lập tức gọi người đến Vạn Lai khách điểm bắt người." sư gia lĩnh mệnh nói.

" Nhanh đi đem ấn tín của bản quan trở về, nếu không chúng ta cùng nhau chờ đầu chuyển nhà." Huyện thái gia lòng nóng như lửa đốt, mãnh sát trên trán.

Gã tuy chỉ là tiểu quan thất phẩm, tại nơi này lại có thể hô phong hoán vũ, không gì làm không được, lại kiếm no rồi hà bao, nói cái gì cũng không cam như vậy đưa tới một tên trộm trên tay, chờ bắt được hán, nhất định đưa hán nghiền xương thành tro.

Nàng cuối cùng có thể báo thù, nhưng lại không cần nàng động thủ, đỡ phải sư huynh vừa muốn lãi nhái. Thu hoạch đêm nay thực không ít! Nàng thật muốn nhìn Đan Phi nay lên trời như thế nào. Mặc hán khinh công cao tới đâu, cũng trốn không thoát thiên la địa võng.

Đường Lâm chờ không kịp trở tay hay trình diễn. (muốn đập cô ta mấy trận ghê > <

Đan Phi ngồi không yên, nghĩ không ra chuyện tối hôm qua.

Rốt cuộc là ai quăng hòn đá cùng chàng đối nghịch? Chàng vẫn là không nghĩ ra được.

Nhưng duy nhất xác định chính là trực giác chàng bảo có việc xảy ra, đây là độ mẫn cảm khi làm việc được bọn họ huấn luyện.

Nơi này là không thể ở lâu, Huyện thái gia đã đánh mất quan án nhất định không chịu từ bỏ ý đồ, nhất định có nha dịch chung quanh tìm tòi, khách điểm sẽ là mục tiêu thứ nhất.

Vẫn là tin tưởng trực giác chính mình đi!

Chàng tùy tiện đóng gói một chút hành lý, sau đó đến cách vách cũng muốn Bách Hợp thu thập quần áo tốt.

Hai người rất nhanh tính sổ sách xong, mới bước ra cánh cửa, liền nhìn thấy vài tên nha dịch cùng hai gã bộ khoái dẫn dắt, chính hướng này khách điểm mà đến.

"Nguy rồi!" tới thực mau.

Chàng mang trong người gánh nặng, lôi kéo nàng hướng một đầu khác chạy.

"Ồ bên kia, mau đuổi theo!" bộ khoái hô to.

Bách Hợp vừa chạy vừa kỳ quái hỏi han: "Bọn họ sao lại biết là chàng trộm cơ chứ?".

"Ta cũng đang muốn biết." chàng không có thời gian nghĩ nhiều, thăm nghĩ mau chóng thoát khỏi theo đuổi không bỏ của bọn họ.

"Đừng chạy! Đứng lại!"

Bộ khoái cùng nha dịch lớn tiếng hét to, phấn khởi tiến lên. Đây cũng không phải là tiểu tặc râu ria bình thường, mà là thủ phạm của nhiều vụ trộm chính là "hiệp đạo" Đan Phi. Hắn trộm đi quan án không đưa trở về, mọi người sẽ chờ về nhà ăn bàn thân đi!

Đan Phi trở về với cái mặt quỷ. Chàng cũng không phải ngu ngốc, không trốn mới là lạ.

"Nàng chạy trốn được không?" chàng không quên hỏi nàng một câu.

Bách Hợp hướng chàng cười: "Không thành vấn đề. Tỷ của thiếp nói kinh công của thiếp học tốt nhất rất thích hợp khi dùng chạy trời chết."

"Nha đầu ngốc, nếu chạy không được phải nói với ta." loại tình cảm quan tâm dặt vu ngôn biểu. (3)

Nàng mỉm cười ứng với thanh, nguyện ý đi theo chàng đến chân trời góc biển.

"Đan Phi, đừng chạy, đứng lại!"

Người phía sau bị lạc hậu rất lớn? Mắt thấy đuổi theo không kịp.

Đan Phi mới cao hứng mau sực hiểu những người đó, trong ngõ nhỏ đằng trước đột nhiên chui ra bảy tám gã nha dịch, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, đợi ở đằng kia chờ chàng chui đầu vô lưới.

"Đan Phi ở nơi nào, mau bắt hắn lại."

Chợt thấy ven đường con ngựa già buộc lại, chàng tâm sinh một kế, bay nhanh tiến lên cỡi dây thừng xuống, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm lấy tay đem Bách Hợp cũng lên lưng ngựa.

"Gia!" chàng sực động dây cương ra roi con ngựa già.

"Tê....." ngựa già khai vó, thẳng tắp đi hướng phía trước.

Bộ khoái cùng nha dịch giương cánh tay muốn ngăn trụ ngựa, lại sợ chết thảm ở dưới vó ngựa, đều tránh đi.

"Các người còn chưa cắt khỏi, không sợ bị ngựa đá chết hay sao?" chàng ổn định dây cương, nhất nhất đem người khác bỏ qua một bên.

Bách Hợp ngồi ở phía sau ôm lấy thắt lưng chàng, để ngựa ném roi trên mặt đất đi.

Rốt cục thành công thoát khỏi bọn họ, Đan Phi giục ngựa tiếp tục đi trước, nhưng này chút bộ khoái không cam lòng đứng lên tiếp tục truy bắt.

"Nha đầu ngốc, đem mấy trắng lượng bạc còn lại trong bao quần áo rơi ra trên mặt đất, nhanh lên!" chàng nghĩ đến một diệu chiêu.

"Hảo." nàng mặc dù không rõ, vẫn là nhanh nghe theo.

Khi nàng đem một phen đem bạc ném xuống đất, người qua đường hai bên vừa thấy trên mặt đất chính là bạc, bất chấp nguy hiểm chạy vội tới ngã tư đường, vội đoạt lấy.

Tham lam của người bởi vậy có thể thấy được. Người lập tức chen chúc đi ra ngăn chặn đường, bọn nha dịch khó khăn nặng nề mà lướt qua bọn họ, có rõ ràng đi theo xoay người.

Mà ngựa già sớm chờ hai người thoát được thật xa, chỉ còn lại có một điểm đen nhỏ. (thương ca ca quá, ; ; bà điên chết bầm muốn đánh cho một trận)

Chạy vội đến một đoạn đường ngắn, ngựa già rút cuộc dừng lại, bọn họ đành phải bỏ qua.

"Cáp... không nghĩ tới bạc này còn có thể cứu chúng ta một mạng, không uống phí ta tần tần khổ khổ trộm nó ra."

Hai người đã ra trấn, tới nơi này rồi sẽ không ai đuổi tới.

"Đại Phi, quan án này làm sao bây giờ? Chúng ta mang theo nó cũng vô dụng." Bách Hợp hỏi.

Chàng nghĩ: "Có, chúng ta đem theo nó, làm cho người ta tìm không thấy là được."

"Hào! Nơi này có cây, chúng ta chôn ở dưới tàng cây được lắm."

Hai người giống như hai đứa trẻ lớn xới đất, hình thành cái hố nhỏ, mới đưa quan án bỏ vào, một lần nữa cho ổn, vuốt lên dấu vết mặt trên.

"Như vậy sẽ không phát hiện. Hừ! Xem hôn quan kia có bản lĩnh hay không tìm được." chàng chỉ đắc ý đầy đất nói.

"Chúng ta hiện tại phải đi đâu? Nơi này thì sao?"

"Tiếp qua nơi này đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ là Ngụ Sơn trấn, chúng ta tới trấn trên mua chút lương khô cùng một con ngựa, đến thường thực nữa, ta nghĩ bọn họ sẽ không đuổi tới chỗ này."

"Cũng không nhất định." Thanh âm một nữ tử trả lời chàng.

"Ai?! Là ngươi!" Đan Phi mở mắt to, cảm tức nàng.

Tiếng cười của Đường Lâm là loại tươi cười thực hiện được mục đích, xinh đẹp lại ác độc.

"Không tồi, là ta, thực kinh ngạc sao?" nàng cười nói khanh khách.

"Ngươi... ta hiểu được, đêm qua người đó chính là ngươi." chàng đột nhiên hiểu.

"Hiện tại mới biết được đã quá muộn, Đan Phi. Ta nói rồi làm ta tức giận mọi người phải nhận được báo ứng, ngươi chính là một trong số đó. Ta làm cho các ngươi biểu tình giống như uyên ương bỏ mạng, nơi nơi bị người truy nã, từng trấn đều dán công văn bắt ngươi. Ngẫm lại xem. Nhất định chơi đùa tốt lắm a..."

"Bà điên ngươi, có bản lĩnh đầu đơn độc với ta, chơi loại này kỹ xảo âm hiểm, thật sự là mất hết mặt Đường môn." chàng mắng nàng một chút.

Nàng nổi giận nhe răng trợn mắt: "Hào, hôm nay ta muốn cho ngươi biết người Đường môn chúng ta không phải dễ khi dễ như vậy, ta muốn cho ngươi hối hận vì đã nhục mạ ta."

"Ta phải sợ a!" chàng đùa cợt nói.

"Ngươi... muốn chết!" song chưởng của nàng đánh về phía mặt chàng, móng tay mười ngón phiếm dị quang, chứng minh trên tay nàng đã vẽ loạn độc được.

Đan Phi lấy tay áo cách xa nhau. Nàng trừ bỏ sử độc, công lực kém chàng rất nhiều. Hai người có qua có lại, quyền của chàng tăng mau, Đường Lâm cơ hồ chống đỡ không được.

Bách Hợp ở một bên quan tâm chú ý an nguy của Đan Phi, vừa khổ không giúp không được gì.

Qua ba chiêu, chàng đã không hề ham chiến, không đếm xỉa tới cố tình gây sự của bà điên này.

"Đây là ngươi tự tìm, đừng trách ta ra tay không lưu tình." chàng quát.

Tay áo dài mảnh vung lên, lực đạo phác trên hai má của nàng, "ba" một tiếng giống như đã trúng bàn tay rung động. Đường Lâm sau này lui lại mấy bước, vỗ về trên đốt hồng ần ần làm đau, trong lòng hiện lên sát khí.

Không biết khi nào trong tay nàng đã có ống hàn hơi, đặt ở bên môi thổi, một đạo sương khói vô sắc vô vị tràn ngập đi ra.

"Có độc!" hai tay chàng dùng sức phát quyền, vận dụng quyền phong kính nói đem nó quay về, muốn lấy một thân nói, còn giữ lại một thân.

Tại nơi trong nháy mắt, chàng quay đầu hướng đứng Bách Hợp ở cách đó không xa, nàng phải ngừng thở, thiết mặc đem khói độc hấp thụ.

"Đại Phi..." Bách Hợp phát giác không ổn khi đã quá muộn, hiệu quả của khói độc sản sinh thật nhanh.

"Bách Hợp." đây là chàng lần đầu kêu ra tên của nàng, thân hình phút chốc di động, tiếp được nàng thân thể mềm mại đứng không vững.

"A... người cho là ‘Thất Hồn Yên’ dễ dàng lẫn mất như vậy rồi chứ? Người cũng quá xem thường độc của Đường môn chúng ta." Đường Lâm nhìn người trong lòng chàng, người ngực hấp hối, cười nói, "Đáng tiếc, thật sự là hồng nhan bạc mệnh, nàng chỉ còn lại có thời gian sống tốt một ngày."

Đan Phi nhanh ôm nàng, làm cho nàng ngồi trên một tảng đá lớn.

"Nha đầu ngọc, nàng thế nào? Không thoải mái ư?" chàng nâng người nàng, vạn phần lo lắng hỏi han.

Bách Hợp dựa vào vai chàng, khuôn mặt thâm đậm run rẩy: "Thiếp cảm thấy được... rất lạnh rất... lạnh, Đại Phi, ôm... ôm thiếp rất... hảo?"

"Hảo, không chết vậy đâu? Có ổn hơn chút nào không?" chàng tung nhanh song chưởng, đem nàng ôm chặt ở trước ngực.

"n, hảo... một chút." nàng cảm nhận càng gần.

"Vô ích, ‘Thất Hồn Yên’ gọi là ‘một ngày mất hồn’, sau ngày mai, cô ta nhất định phải chết." Đường Lâm vui sướng khi người gặp họa thường thức bọn họ bộ dáng chật vật.

"Giải được, đem giải được cho ta, có nghe hay không? Đem giải được cho ta." chàng thông qua một bàn tay thân hướng nàng, hốc mắt đỏ lên quát.

"Ta vì cái gì cho người? Bất quá, nếu người quý xuống đến cầu ta, có lẽ ta sẽ lo lắng thôi." Đường Lâm quán bắt tay vào làm không sao.

"Xử nữ nhân, người... đem giải được cho ta." chàng khàn khàn quát.

"Đại Phi, thiếp... không có việc gì, thiếp chỉ là... rất lạnh mà thôi, không quan... hệ." đầu Bách Hợp cùng thanh âm đều thay đổi, răng nanh thẳng run lên, sắc mặt cũng biến thành.

Đan Phi ôm lấy nàng bất lực, trong mắt tràn đầy khủng hoảng: "Nàng không có việc gì đúng không? Chúng ta còn muốn cùng nhau lưu lạc giang hồ, đúng không?"

"Ừ." nàng hơi thở mong manh nói.

"Sao rồi? Người phải trở mắt xem cô ta chết hay sao? Dù sao cô ta cũng không liên quan tới ta." Đường Lâm nhún vai, một bộ vẻ mặt: người cũng không làm gì được ta.

"Người thật sự đưa giải được cho ta?" chàng hí hóp mắt, người áp lực tức giận mà thở gấp hỏi.

"Chờ người quý cầu ta, ta sẽ cấp cho người." nàng làm bộ làm tịch nói.

Chàng nhìn xem trong lòng, người trong ngực, khuôn mặt hoàn toàn mất đi huyết sắc làm cho chàng đau lòng không thôi, tại đây một khắc, chàng nguyện ý làm việc gì để cứu Bách Hợp một mạng.

"Được, ta quý..." (con nhỏ chết tiết, ta hận a..... > <

"Không... không cần, Đại Phi..." một tay nhỏ bé nhu nhược không có xương bắt được vạt áo chàng.

"Đừng nói, ta sẽ cứu nàng, tuyệt sẽ không để nàng chết." chàng dùng mặt búng cái trán lạnh như băng của nàng nói.

"Đại Phi." mắt của nàng mơ hồ hơi nước, ngưng tụ thành một giọt nước mắt tích óng ánh.

Đường Lâm thúc giục nói: "Người phải chờ tới khi nào? Nàng có thể chờ không kịp."

Đan Phi oán hận tròn to mắt, đem Bách Hợp dần xếp hảo, hướng nàng quý xuống.

"Đường cô nương, ta cầu người đem giải được cho ta, vãn cầu người." chàng nắm chặt tay, từng chữ trầm trọng giống tảng đá đặt ở trong lòng chàng. Chàng phải nhẫn nại, vì cứu nữ nhân mình yêu, chàng rút cuộc phải nhẫn nại.

"Người nên giải thích chuyện nhục mạ ta." nàng lại điều kiện nữa.

Chàng cắn chặt răng: "Thực xin lỗi, ta không nên chửi người bà điên."

"A... tốt lắm, Đan Phi, người cũng có hôm nay, sớm biết như thế, lúc trước nên làm gì?" nàng cười đến cười run rẩy hết cả người.

"Giải được đâu? Đem giải được cho ta." chàng từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên muốn giết một người.

"Ta có nói nhất định sẽ đem giải được cho người hay sao? Ta chỉ nói có thể nhìn xem, a... người bị lừa, Đan Phi, ta muốn cho người biết đắc tội Đường Lâm ta sẽ ra sao" nàng rất nhanh lui ra phía sau vài bước, thi triển khinh công rời đi, "A... người chờ thay nàng nhặt xác đi!"

"Đem giải được cho ta, Đường...Lâm..." chàng điên cuồng hét lên nhảy lên thẳng truy.

"Đại Phi..." Bách Hợp gọi giữ lại cước bộ của chàng, "Không cần... truy..."

Đan Phi trở về bên cạnh nàng, đau lòng như điên ôm lấy nàng: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta không có giúp nàng có được giải được, ta hiện tại liền mạng nàng đến trần trên tìm đại phu."

Bách Hợp gọi lên một tia mỉm cười: "Không quan hệ, thiếp sẽ... không trách chàng, chàng không phải nói... độc Đường môn... rất lợi hại hay sao? Thiếp nghĩ..... tìm đại phu cũng..... vô dụng."

"Sẽ có, chỉ cần có bạc, nhất định có thể thỉnh đến thầy lang giải độc giúp nàng, chúng ta hiện tại phải đi tìm."

Chàng ôm lấy nàng, thủy chung ôm mộng một hi vọng.

Ở trần trên nhất định có thể có thầy lang giải được độc, nhất định có, nhất định sẽ có.

Trên hồ.

Ngu Sơn ánh Ngục Nhân hồ, bích ba mấy ngày liền, cao sơn lưu thủy nói không hết non sông tươi đẹp.

Phong cảnh đẹp như vậy, lại càng thêm xoáy mạnh tâm tình Đan Phi lúc này, chua xót cuộn cuộn trong lòng.

Mỗi vị thầy lang trần trên xem qua thử, một đám lác đầu thờ dài, tỏ vẻ bất lực. Vì cái gì? Bọn họ là thầy lang không phải sao? Thầy lang nhất định có thể cứu mạng người không phải sao?

"Đại Phi." Bách Hợp sâu kín tĩnh lại.

"Nàng tỉnh rồi, thân mình cảm thấy thế nào?" chàng ở chỗ cây cối âm u ngồi xuống.

"n, tốt hơn nhiều." nàng cười nói dối.

"Nha đầu ngọc, nàng còn nói dối." chàng vừa thấy sẽ biết.

"Thực xin lỗi." nàng khẽ thở dài.

Tìm Đan Phi như bị đao cắt: "Không cần hướng ta giải thích, là ta hại nàng, nếu không ta quá lớn ý, cũng sẽ không để nàng trúng độc. Thực xin lỗi, là ta sai lầm rồi, ta đáng chết."

Nàng che cái miệng của chàng, suy yếu cười: "Thiếp lại không trách chàng, là bản thân thiếp không cẩn thận, thật sự là vậy."

"Ngu ngốc! Ngu ngốc!" chàng giữ tay nàng, mắng bi ai, "Nàng nếu không đi theo ta sẽ không như vậy, là ta không có thể bảo vệ được nàng, là ta không đúng, là ta không tốt."

Chàng chôn ở cổ nàng mà khóc, nước mắt phóng túng rơi xuống, thảm nghĩ thống thống khoái khoái khóc lớn.

Bách Hợp hữu khí vô lực (4) vỗ vỗ chàng, ý nghĩ mờ mịt lại muốn ngủ.

"Đại Phi, không cần rồi... khỏi thiếp..."

"Ta sẽ không rời nàng, chúng ta phải vĩnh viễn cùng một chỗ." chàng nức nở nói.

Nàng cười thỏa mãn: "Thật vậy chăng? Chàng... có thích... thiếp không?"

Chàng nâng mặt của nàng lên, bàn tay màu da trắng đã lộ ra một mặt khí đen trúng độc.

"Thích, phi thường thích." chàng gật đầu thừa nhận. (tỏ tình rồi, *tung hoa*)

"Thiếp rất cao... hứng, thiếp cũng rất thích... chàng."

"Chờ nàng tốt hơn, chúng ta trở về Bách Hoa U Cốc, cầu đại tỷ nàng đem nàng gả cho ta, được không?" chàng chăm chú nhìn ngũ quan của nàng, vẻ mặt tràn ngập yêu thương.

"Hào, thiếp nghĩ muốn thế... gặp đại tỷ cùng... nhị tỷ, cũng nghĩ muốn Bách Hợp... U Cốc." nàng nhìn phía xa xa, nhớ lại nói.

"Ta biết nàng rất muốn họ, ta nhất định sẽ mang nàng trở về." giọng chàng cùng mũi nghẹn ngào hơn. Phiên lời nói an ủi này bắt quá là lừa mình dối người thời.

"Rất lạnh... thiếp... rất lạnh..." nàng thu hút con người thân ngâm nói.

Đan Phi cúi xuống ao bào vây lấy nàng, ý niệm sợ hãi cứ chiếm cứ đầu chàng. Một ngày đã qua hơn phân nửa, chàng nên làm cái gì bây giờ mới tốt? Phải như thế nào mới có thể cứu nàng?

Chàng quỳ xuống, nhìn lên trên trời, đối với nó phun ra lời nói trong lòng: "Lão thiên gia, ta biết trước kia ta chưa bao giờ tin tưởng ngài, căn bản không đem ngài là việc, nhưng mà Bách Hợp là vô tội, tâm địa nàng thiện lương, chưa làm qua chuyện xấu gì, ngài phải xử phạt liền xử phạt ta đi! Van cầu ngài không cần thương tổn nàng, ta van cầu ngài buông tha nàng đi! Chỉ cần làm cho nàng sống lại, ta thề... ta thề trên giang hồ sẽ không còn người mà người đời gọi là ‘hiệp đạo’ nữa, ta sẽ không trộm vật nào nữa, ngài có nghe hay không?" (muốn khóc quá, khăn giấy đâu rồi, con Đường Lâm kia đâu rồi > <

Mây trắng trôi qua đỉnh đầu của chàng, chỉ nghe thấy nước trên hồ gợn âm thanh nhộn nhạo.

"Ngài có nghe thấy lời nói của ta hay không? Nếu lời thề này còn chưa đủ, dùng sự sống của ta đi, tùy tiện vài năm đều có thể, hai mươi năm, ba mươi năm đều có thể, chỉ cần làm cho nàng còn sống thì tốt rồi, ta van cầu ngài cứu nàng đi!

"Lão thiên gia, ngài rốt cuộc muốn thế nào? Giết ta tốt lắm, dù sao ngài đã cướp đi mẫu thân ta, cướp đi sự phụ ta, còn có ai ngài không mang đi?" chàng khóc rống thất thanh hướng lên khoảng không trời nhưng thạch tử, phát tiết tức giận trong lòng ngực, "Nhưng là ngài đừng đem nàng mang đi a! Ta đập đầu ngài, ta bái ngài..."

"Nôn..." Bách Hợp bỗng nhiên trong bụng một trận trở mình, buồn nôn phun ra toàn dịch.

"Bách Hợp, sao lại thế này?" chàng lại quay về bên người nàng đỡ lấy nàng, vỗ nhẹ lưng của nàng.

Nàng ấn bụng: "Bụng rất... khó chịu! Thiếp chết nhanh... có phải hay không?"

"Nói vậy, nàng sẽ không chết." chàng dùng tay áo chính mình chà lau miệng của nàng, cuối cùng đơn giản kéo nó xuống, đến bên hồ đánh lướt nước trở về giúp nàng sạch sẽ.

"Nhưng mà thiếp..."

"Không được suy nghĩ miên man, nàng sẽ không chết, sẽ không." Chàng quát to, thanh âm rất lớn.

Bách Hợp luôn luôn nghe lời nói của chàng, cũng không phản bác, chính là gật gật đầu với chàng.

Nàng thật muốn hiện tại có thể nhìn thấy hai vị tỷ tỷ, hảo muốn gặp các nàng.

"Tỷ tỷ..." nàng kêu, lần thứ hai lâm vào trong hôn mê.

"Bách Hợp, nha đầu ngốc, tỉnh lại rồi, nàng không cần ngủ nha! Bách Hợp..."

Đan Phi cảm thấy được chàng sẽ tiêu mất, sắp điên rồi, ôm nàng mà nước mắt cuồng lưu, lại không biết như thế nào cho phải.

"Nàng không thể chết được, nàng chết ta làm sao bây giờ? Ta đã có thói quen luôn có nàng bên cạnh, Bách Hợp, không cần rời khỏi ta, nàng đã nói phải vĩnh viễn theo ta cùng một chỗ, cả đời cũng không tách ra, là nàng nói, nàng làm sao có thể nói lời không giữ lời? Không cần đi, van cầu nàng..."

Chàng loạn choạng, muốn gọi tỉnh nàng, chàng sợ nàng ngủ sẽ mãi không tỉnh lại.

"Nha đầu ngốc này, nếu không tỉnh lại ta sinh khí, nghe thấy được không? Ta không cần lo cho nàng, nàng có nghe được hay không? Đáng chết! Nàng tỉnh lại cho ta... oa..."

Lão thiên gia, ngài thực vô liêm sỉ, nếu ngài dám mang nàng đi, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngài.

"Tỉnh lại, ta cầu nàng đấy. Bách Hợp, không cần rời khỏi ta... ô..."

Chàng khóc, bên tai chỉ nghe thấy tiếng khóc của chính mình.

Chậm rãi, chàng giống như nghe được một thanh âm quen tai, vội vàng ngừng tiếng khóc, lắng nghe thanh âm từ trong gió bay tới.

Tiếng sáo!

Không sai, là tiếng sáo của họ Tây Môn Vân. Được cứu rồi, y nhất định có biện pháp có thể cứu mạng của nàng, bọn họ được cứu rồi.

Đan Phi buông nạng, theo gió tìm kiếm phương hướng tiếng sáo. Lúc này ở trên hồ thượng tiếng đến một tòa thuyền hoa, sáo âm chính là theo bên trong thuyền ra.

Chàng bắt chập hình tượng hô to: "TY... MÔN... VN."

Chàng cầu nguyện y sẽ nghe thấy tiếng kêu của chàng, Đan Phi vận khí gọi lại lần nữa.

Tiếng sáo gián đoạn, y nghe thấy được.

Đan Phi trông về phía xa thuyền hoa, Tây Môn Vân màu trắng thân ảnh xuất hiện ở đầu thuyền, chàng dùng lực trên diện rộng, bắt tay vào làm, hai tay cùng sử dụng.

Thuyền hoa thông thả hướng lại bên này. Thành công, chàng thành công.

Chàng đem Bách Hợp hôn mê bất tỉnh ôm tới bên hồ chờ đợi, lòng không yên bất an thoáng hạ xuống.

"Nàng không có việc gì, họ Tây Môn Vân nhất định có biện pháp cứu nàng." chàng đem hy vọng ký thác trên người Tây Môn Vân, vị "sáo ngọc công tử" nhân nghĩa.

Chú thích:

(1) Vô thanh vô tức: không có âm thanh

(2) Dung thành nhất thể: hòa thành một thể

(3) Dật vu ngôn biểu: khó biểu đạt bằng lời

(4): hữu khí vô lực: có khí nhưng không còn sức lực

Bạn đang đọc truyện *Bách Hợp Lại Thượng Đan Phi Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Thường thực Lưu Tâm Biệt trang

Đan Phi vô cùng lo lắng ở ngoài phòng chờ, trông mòn mỏi con mắt.

"Ngài ấy thật sự có biện pháp có thể giải độc của Đường môn? Ngươi không được gạt ta." Chàng có thể vì nàng mà liều mạng.

Tây Môn Vân điểm đầu trình trọng: "Đương nhiên, trong thiên hạ, trừ bỏ qua người của Đường môn, cũng chỉ có 'Thầy lang hữu học' Phương Huyền có thể giải được, nếu không, ta sẽ không mang bọn ngươi tới nơi này."

"Vậy là tốt rồi, nhưng mà, bao lâu nữa mới có thể vào xem nàng?" chàng hướng trong phòng nhìn trái phải xung quanh, hận không thể làm gì, liếc mắt một cái cầu an tâm

"Giải độc không phải dễ dàng như vậy. Chúng ta đến trong phòng ngồi chờ, ta có chút việc muốn hỏi ngươi." Tây Môn Vân thần sắc quái dị xem xét gương mặt chàng, lại nhìn cánh tay trái trần trụi của chàng. Trên người chàng chỉ còn nội y, tay trái lại mất đi một mảnh.

"Có chuyện gì thì nói sau, ta phải ở chỗ này chờ." Đan Phi cố chấp không chịu đi.

"Không sai lệch bao nhiêu thời gian đâu, vào đi thôi!" y ngánh lời kéo chàng vào nhà, chỉ vì cời bỏ bí ẩn trong lòng.

Quản gia trong Biệt trang đưa nước trà lên, cũng lấy xiêm y cho Đan Phi mặc.

Đan Phi đang muốn khoác, Tây Môn Vân ngăn lại chàng, hai mắt định trên cánh tay chàng một cái bớt màu đỏ giống đồng tiền.

"Bớt màu đỏ này là ngươi đã có ngay từ khi sinh ra hay sao? Mẫu thân ngươi tên gọi là gì?"

"Ngươi hỏi điều này làm cái gì?" Đan Phi nghi vấn nói.

"Nếu mẫu thân ngươi họ Đan, tên một chữ Anh, như vậy ngươi chính là tam đệ thất lạc nhiều năm của ta." Tây Môn Vân dùng miệng nói khó được sự nghiêm túc như vậy.

"Ngươi bớt nói giỡn với ta! Cho dù mẫu thân ta tên gọi là Đan Anh, cũng không có thể chứng minh ta là huynh đệ của ngươi. Họ Tây Môn Vân, ngươi đừng có nhận huynh đệ loạn như vậy, có thể ngừng hay không đây!" chàng làm sao có thể sẽ tin cái chuyện ngớ ngẩn như vậy.

Tây Môn Vân không nói hai lời, kéo tay áo lên, lộ ra cánh tay trái, trên cánh tay cũng có một cái bớt đồng dạng.

"Bớt này đủ để chứng minh lời nói của ta. Nam tử nhà Tây Môn chúng ta ai cũng có, phụ thân có, ngay cả đại ca cũng có, cùng một dạng, lớn nhỏ giống nhau, còn cần nhiều căn cứ chính xác để xác minh nữa sao?" y kích động bắt lấy chàng, "Ta rốt cục tìm được đệ, phụ thân trước khi chết, vẫn còn hi vọng muốn đem mẫu tử đệ tìm trở về, hảo hảo bồi thường cho khổ cực các người đã chịu, hiện tại cuối cùng đã hoàn thành ý nguyện."

Đan Phi nhất thời vẫn không thể nhận, lúng ta lúng túng hỏi han: "Sao có thể như vậy? Hai chúng ta thoạt nhìn một chút cũng không giống, thật sự rất bất khả tư nghị."

Tây Môn Vân bật cười nói: "Ta với đệ đúng là không giống, bất quá đệ lại giống đại ca, thời điểm khi ta lần đầu tiên nhìn thấy đệ, cảm thấy được đệ nhìn thật quen mắt, hơn nữa lại có một phần cảm giác thân thiết, hiện tại mới hiểu biết là bởi vì bộ dạng đệ rất giống đại ca, đều là diện mạo do phụ thân di truyền, mà ta có điều, tính ra thì giống mẫu thân thôi."

"Này... rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nếu ta thật là người nhà Tây Môn, mẫu thân ta lại sao lại mang ta rời đi, kết quả chết tha hương? Từ nhỏ ta vẫn đã cho rằng ta không còn thân nhân nào khác, đột nhiên ngươi lại nói cho ta biết ngươi là Nhị ca ta, và lại còn có một đại ca, bảo ta tin tưởng thế nào?" chàng chưa bao giờ nghĩ tới chàng sẽ có một thân thế rồi rầm như thế.

Họ Tây Môn Vân an ủi nói: "Việc này nói đến rất dài, ngại mạn nói chậm cho đệ. Bất quá ta hy vọng đệ không hận bất luận kẻ nào, bởi vì sự tình đều qua hai mươi năm, cho dù có hận gì cũng nên hóa giải."

"Ngươi là nói mẫu thân ta là bị hại mới rời khỏi nhà, có phải hay không?" chàng cảm thấy tức giận, mẫu thân chết đi bởi vì tổn thương bất công.

"Không, cũng không có thể nói như vậy, đệ đừng vội, hãy nghe ta nói." Tây Môn Vân êm tai kể ra chân tướng sự tình, "Kỳ thật chuyện xưa rất đơn giản, Tây Môn gia chúng ta ở vùng Hoài Nam là thương gia kinh thương, hơn nữa tổ phụ lại sinh ý, đã như thế, lấy ba vợ bốn nàng hầu cũng không quá, cho nên phụ thân năm đó liền nói như vậy hạ cưới đại nương. Nhưng phụ thể cảm tình cũng không được hòa thuận, thế cho nên sau lại cưới mẫu thân ta. Đại nương mặc dù không nhiều nguyên ý, cũng không có thể phản đối phu quân lấy thiếp, ngày cũng bình an trôi qua. Sau đó không lâu mẫu thân đệ xuất hiện. Lại nói tiếp đại nương là chủ nhân của mẫu thân đệ."

Quan hệ như thế, bởi vì gia cảnh không tốt, tiền đến gặp đại nương, đại nương xem ở bà đáng thương thu lưu bà làm nha hoàn, không nghĩ tới lâu ngày sinh tình, phụ thân yêu mẫu thân đệ, mà mẫu thân đệ cũng đã hoài thai đệ, phụ thân liền cố ý muốn kết hôn mẫu thân đệ vào cửa Tây Môn gia, hảo cho bà cùng hài tử một danh phận. Đại nương vì thế cùng phụ thân ồn một trận, bà ghen tị vì cái gì chỉ có bà không chiếm được yêu thương của phu quân, mà mẫu thân đệ bất quá là nha hoàn nương tựa vào bà, lại khiến cho phu quân yêu thương, bà hận chính mình dẫn sói về nhà, trở mắt xem phụ thân chính mình bị cướp đi."

Đan Phi nghe đến đó nhìn không được xen mờ: "Cho nên bà ta bức ép mẫu thân ta đúng không? Mà mẫu thân ta tính tình cương liệt cố chấp, cứ như vậy mới mang theo ta mới sinh rồi đi đúng không?"

"Không tởi, lúc ấy phụ thân vừa lúc xuất môn làm việc, mẫu thân ta từng khuyên nàng chờ phụ thân trở về mới quyết định, đáng tiếc bà rất cố chấp, thừa dịp buổi tối bỏ đi rồi. Phụ thân trở về sau tức giận phi thường, còn ra tay đánh đại nương, sau cũng lại phải ra rất nhiều người chung quanh tìm kiếm nơi của mẫu thân đệ xuất hiện, lại đều không có tin tức, đến trước khi chết phụ thân còn canh cánh trong lòng, muốn ta cùng đại ca nhất định phải nghĩ muốn mọi biện pháp tìm được các người, cho đệ biết được tổ tông."

"Ta không cần nhận thức tổ tông, nếu mẫu thân cũng không để ý danh phận, tình nguyện một mình nuôi nấng ta lớn lên, ta đời này đều họ Đan, tuyệt sẽ không thay đổi."

"Tam đệ, ta biết đệ thay mẫu thân đệ cảm thấy ủy khuất, nhưng đại nương sau cũng hối hận, hơn nữa phụ thân đối với bà không tha thứ, không vài năm sau liền hãm hực mà chết. Bà tính ra cũng đáng được đồng tình, người nữ nhân nào không hy vọng được phu quân sủng ái đâu? Bà cũng đã gặp phải báo ứng bà phải gặp, đệ sẽ không hận nàng." Tây Môn Vân thử chàng.

"Ta còn hận bà thì dùng làm cái gì? Dù sao bà đã chết, mẫu thân ta cũng đã chết, muốn báo thù tìm ai báo? Quên đi, quên đi, chuyện quá khứ sẽ không nói ra, bất quá ta tuyệt sẽ không sửa họ là được, ta còn là Đan Phi, Tây Môn Phi khó nghe muốn chết." chàng bản tính trẻ con phê bình. (bản thân ta nghe cũng thấy ghê ghê, Tây Môn Phi *ha ha, cười lăn lộn*)

Tây Môn Vân cũng không buộc chàng nữa: "Được rồi! Việc này trước không cần bàn. Lúc sau đệ đã được Vô Đỉnh lão tiên bồi thu làm đệ tử có phải hay không?"

"n, khi ta năm tuổi lúc đó ta gặp được sư phụ, ngài bảo tư chất của ta không tồi, liền ngoại lệ thu ta làm đồ đệ, truyền thụ cho ta tuyệt kỹ của ngài, kế thừa y bát của ngài. Ngươi thì sao? Sao lại không theo kinh thương ngược lại thành ‘sáo ngọc công tử’?" chàng hỏi lại y. Ai lại nghĩ đến Tây Môn Vân chính là Nhị ca chàng đâu?

Tây Môn Vân khinh miêu đạm tả - nhẹ nhàng băng quơ nói: "Cũng không có gì, chính là ta lúc trước thể chất không tốt, phụ thân để ta luyện võ cùng sư phụ, dần dần khiến ta mê luyện võ, lại đối kinh thương không có hứng thú, trong nhà có đại ca, ta cũng yên tâm hơn, cứ như vậy lưu lạc giang hồ, gia

chung quanh. Đúng rồi, ta sẽ phái người đưa tin về nhà, báo cho đại ca cùng mẫu thân ta nói rằng đã tìm được đệ. Ta nghĩ đại ca nhất định sẽ lập tức bay tới gặp đệ, huynh ấy đối với đệ vẫn có mang một phần áy náy, nghĩ muốn tự mình hướng đệ giải thích."

"Không cần, nói cái gì đông dài! Cũng không phải lỗi của hần, ta còn không đến mức để chuyện của mẫu thân hần lên trên đầu hần. Lúc ấy hần cũng bắt quá là hài tử, có thể làm cái gì? Ta không cần hần giải thích." chàng từ trước đến nay ân oán rõ ràng, cũng sẽ không đem hận giận chớ đánh mào đến trên đầu người khác.

Lời của chàng khiến lo lắng trong lòng Tây Môn Vân tiêu tan: "Đệ có thể nghĩ như vậy thật tốt, huynh đệ ba người chúng ta cũng có thể hảo hảo đoàn tụ, tuy rằng chậm hai mươi năm, nhưng vẫn là đoàn tụ, đệ nguyện ý gọi ta một tiếng Nhị ca được không?" y tha thiết nhìn chàng, cho đã mất chờ đợi.

Đan Phi liếc mắt, vành mắt nóng lên: "Nhị ca, đệ thật sự không thể tưởng được trên thế giới này mình còn có thân nhân, đệ nghĩ đến cả đời này đệ cứ như vậy cô linh linh chỉ một mình, Nhị ca..." (ca ca nói hay ko ché vào đầu được, yêu ca ca quá cơ > < *chăm chăm nước mắt*)

Huynh đệ ôm nhau mà khóc, cực kì kích động.

"Đệ sao lại chỉ có một mình? Đệ còn có đại ca cùng Nhị ca, mặt khác ta còn có đệ muội tương lai đúng hay không? Đệ sẽ lấy cô ấy không phải sao? Nàng Cô ấy là một cô nương rất tốt." Tây Môn Vân ám chỉ tất nhiên là Bạch Hạp.

Chàng ngại ngùng cười cười: "Đệ đáp ứng nàng sẽ đi hướng tỷ tỷ nàng cầu hôn, nha đầu ngốc lại chỉ định đệ, cho dù đệ không muốn cũng không có biện pháp." (ca ca dóc tổ, đúng là ưa sĩ diện mà T T)

"Nhị ca thực tán thành, có cần ta hỗ trợ thì cứ nói một tiếng."

"Hắc hắc, không cần! Một đại nam nhân như đệ chẳng lẽ ngay cả nương tử cũng nuôi không nổi hay sao? Nhưng mà không biết độc của nàng đã giải được hay chưa, đã lâu như vậy."

Mới đang nói đầy thôi, một vị nho sĩ trung niên vào đại sảnh, báo cáo kết quả: "Các người yên tâm, 'Thất Hồn Yên' trên người cô nương kia đã giải được, chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày liền có thể khỏi hẳn."

"Cảm ơn ngài, Phương thầy lang, ta có thể đi nhìn xem nàng được không?" Đan Phi vừa được sự cho phép liền chờ không kịp đi rồi.

Tây Môn Vân chấp tay nói: "Làm phiền Phương tiên bối tương trợ, vẫn bối cảm kích vô cùng"

"Làm sao, Tây Môn công tử quá khách khí! Lão phu thân là thầy lang, cứu người việc là phải làm, chỉ là bọn họ sao lại tự dưng gặp phải người Đường môn? Mà môn quy của Đường môn luôn luôn không được từ từ ý sử dụng độc, nhưng lại hại người vô tội như thế, lão phu không hỏi giang hồ mấy năm qua bận rộn, hay là Đường môn hiện nay đã bất đồng với lúc trước?"

"Này thật không phải, vẫn bối nghĩ hẳn là Tam đệ vẫn bối tuổi trẻ khí thịnh, ngôn từ đã đắc tội thiên kim của môn chủ Đường môn, lúc này mới gặp phải việc như thế."

Phương Huyền nói: "Nguyên lai vị tiểu huynh đệ kia là tiểu đệ của ngài."

"Đúng vậy, nếu không trải qua chuyện lần này, chỉ sợ huynh đệ chúng tôi cũng không có cơ hội nhận nhau, Phương tiên bối, chỉ sợ còn muốn ở quý phủ quấy rầy mấy ngày."

"Nói quấy rầy cái gì? Lưu Tâm Biệt trang này của lão phu đã lâu không náo nhiệt như vậy. Năm tháng không có người, nháy mắt một cái cũng hơn hai mươi năm, mới vừa rồi khi giúp cô nương kia giải độc, làm cho lão phu nhớ tới một ít chuyện quá khứ. Nàng rất giống một vị cô nhân, không biết cô nương kia họ gì?"

"Nàng họ Hoa, Phương tiên bối nhớ tới ai?" theo hiểu biết của Tây Môn Vân, Phương Huyền tuổi trẻ vì ngưỡng mộ trong lòng thái độ làm người của nữ tử đó mà nản lòng thoái chí đến Lưu Tâm Biệt trang này, từ nay về sau không quan hệ đến giang hồ nữa.

"Đúng vậy, nàng quả nhiên là hài tử của bọn họ. Ai, không nghĩ tới còn có thể biết được tin tức của bọn họ."

Trên mặt ngài hiện lên biểu tình u nhiên, bưng tỉnh trở lại năm tháng tuổi trẻ, đoạn tình yêu hận kia đan vào trong thời gian.

"Đến, đem thuốc uống hết đi."

"Không cần, hảo khổ!"

"Thuốc nào có không khổ? Uống nhanh."

"Cũng không thể được chờ một chút rồi uống lại?"

"Nàng đã bắt nó đợi lâu, không thể đợi lát nữa, lập tức uống nó."

Bách Hợp trên mặt nhăn cái mũi, ngửi được mùi lạ kia, thân mình càng hướng chân bông tròn.

"Độc của thiếp đã giải, có thể không cần uống thuốc nữa."

"Thầy lang nói phải đem độc trong người thanh trừ sạch sẽ, thuốc này không thể không uống, nàng phải chính mình uống, vẫn là bức ta động thủ." Đan Phi chịu đủ thái độ không đúng của nàng. Mấy ngày qua muốn nàng uống xong thuốc, quả thực hao hết tính nhẫn nại của chàng. (gợi ý nè: sao ko mớm cho nàng uống *hắc hắc*)

"Chính là người ta thật sự không nghĩ muốn uống nữa!" nàng bịt kín đầu cự tuyệt uy hiếp của chàng.

"Nha đầu ngốc, đem đầu nàng ra đây, nếu không ta đánh người." chàng quát lớn.

"Không cần, không cần." nàng tình nguyện làm rùa đen rút đầu, cũng so với uống thuốc ghê tởm kia tốt hơn.

Đan Phi buông bát, xốc chân lên, hướng nàng rống giận: "Ta thật vất vả đem nàng cứu sống, nếu nàng không đem thân mình dưỡng tốt, ta sẽ không quản nàng, ta nói chuyện giữ lời."

Song chương nàng một phen ôm lấy chàng: "Hảo thôi! Hảo thôi! Thiếp uống là được, chàng không thể đem thiếp ném mặc kệ!"

Tiếp xúc thân mật như vậy, làm cho lòng chàng có chút viên ý, kim lòng không đậu ôm vòng eo mảnh khảnh của nàng, đem nàng lại gần mình.

Nhớ tới lúc ấy nàng suýt nữa hương tiêu ngọc vãn, chàng liền chịu không nổi đau đớn trong lòng. May mắn nàng không có việc gì, bằng không chàng nhất định sẽ đi tìm Đường Lâm báo thù.

"Đại Phi, chàng ôm rất dè dặt sức, đau quá!" nàng nhuyển thanh oán giận.

Chàng hơi thả lỏng chút, xem xét hai gò má nàng gầy yếu, bất quá thần cánh hoa đã khôi phục huyết sắc. chàng từ từ cúi đầu xuống, tiếp xúc thân của nàng, thoáng ngốc mà ma xát thô lỗ. (hôn rồi, hôn rồi *tung hoa*)

Hai người hôn môi mặc dù ngắn, cũng ngọt ngào ấm áp. Đan Phi ôm lấy nàng, như con gà trống đắc ý. (sao lại so ca ca là con gà trống vậy, ít nhất cũng là con sói đực chứ ==)

"Có thích hay không?" chàng nhỏ giọng hỏi han.

"n." nàng gật gật đầu.

"Về sau ta thường như vậy được chứ?" (được mà, được mà, rấttttttt được lun, ca ca cứ thoải mái ^ ^)

"Hảo, chàng sẽ không bỏ rơi thiếp phải không?" nàng đà đỏ mặt hỏi.

"Vô nghĩa, ta cần nàng, sao lại không cần nàng chứ? Ta sẽ phụ trách nhiệm." chàng là nam tử hán dám làm dám chịu, cũng sẽ không tùy tiện chiếm tiện nghi người ta.

Bàng khờ đại cười nói: "Vậy chàng phải mỗi ngày đều hôn thiếp, cả đời đều phải phụ trách thiếp."

"Ngu ngốc." chàng cười mắng, "Trước đó đem thuốc uống đi, nhanh đưa thân thể dưỡng hảo, bằng không như thế nào có lực khí quay về Bách Hoa U Cốc?"

"Còn muốn uống a! Chính là thật sự rất khó." mi của nàng cong lại phản đối.

Đan Phi theo trong lòng, ngực lấy ra một bọc nhỏ: "Ta mua mấy viên đường cầu, nàng đem thuốc uống hết là có thể ăn đường, nhất định sẽ không khó." chàng đem thuốc trước mặt nàng uy hiếp nàng uống.

Bách Hợp nắm cái mũi, một ngậm một ngậm ngán nuốt vào, uống hết thuốc sau liền đầu lưỡi nghĩ muốn phun, vội vàng ăn đường cầu, lúc này mới không khó.

"Hảo ngọt, hảo hảo ăn."

"Nàng lưu trữ từ từ ăn." chàng hiện tại mới biết được nguyên lai sủng người của mình sẽ cảm thấy khoái hoạt. (như vậy là sủng a > <)

Lúc này cửa phòng bị đẩy ra, Phương Huyền đi đến, cười vọng với cặp tình nhân nhỏ này.

"Phương thúc."

Từ khi biết được ngài cùng mẫu thân đã mất là thanh mai trúc mã, Bách Hợp liền đối với ngài rất có cảm giác thân thiết, xem như là thúc thúc của chính mình.

Ngài bắt mạch của nàng rồi nói: "Bách Hợp, độc trên người cháu đã giải toàn bộ, chính là thân mình cháu thể chất nhược, Phương thúc giúp cháu mấy

thang thuốc bổ, bằng không tương lai hai người thành thân, nghĩ muốn sinh hài tử khỏe mạnh sẽ mệt chết."

Ngài vừa nói ngược lại làm cho hai người bọn họ lập tức ngược ngược, Bách Hợp lại xấu hổ đến hèn dỗi không thôi.

"Phương thúc..."

Đan Phi ửng đỏ nghiêm mặt, chấp tay nói: "Vậy Phương thúc phiền toái nhiều hơn lo lắng."

"Cáp... đó là kế hoạch lớn của đời người, ngược ngược cái gì? Phụ mẫu người cũng không còn, Phương thúc xem như trưởng bối các người, việc này để ta làm chủ, hai vị tỷ tỷ của cháu sẽ không phản đối."

"Cho dù tỷ tỷ nàng không đáp ứng, ta cho dù dùng mọi phương cách cũng sẽ cướp nàng đi." chàng đã không thể để mất đi nàng, tưởng tượng đến thân nhân của nàng có thể sẽ phản đối, chàng liền nổi giận.

"Đại Phi, tỷ tỷ thương yêu thiết nhất, các nàng nhất định sẽ đồng ý thôi." nàng có nắm chắc nói.

"Nếu các tỷ ấy không đồng ý thì sao?" không phải chàng không tin tưởng, mà là muốn làm phá hỏng đi tính toán.

Nàng ánh mắt buồn bã: "Thiết... thiết vẫn sẽ cầu đến các tỷ đáp ứng mới thôi. Phụ thân tuy rằng nói qua tỷ tỷ cùng thiết cả đời cũng không rời Bách Hoa U Cốc, nhưng chưa nói không thể thành thân. Nếu phụ mẫu biết chàng đối thiết rất tốt, bọn họ cũng sẽ đồng ý."

Phượng Huyền thực có thể hiểu được khổ tâm của Hoa Thiên Dật: "Ta hiểu biết phụ thân cháu dụng tâm lương khổ. Năm đó mẫu thân cháu là giang hồ đệ nhất mỹ nữ, người muốn kết hôn nàng không biết có bao nhiêu, thậm chí vì muốn gặp nàng dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Có mấy lần Lăng muội lạc vào trong tay kẻ xấu, ít nhiều Thiên Dật liều chết đem nàng cứu ra, lúc này mới không gây thành bi kịch. Cho nên sau phụ thân cháu mới có thể mang theo mẫu thân cháu rời khỏi giang hồ, mai danh ẩn tích, ngay cả ta cũng không biết bọn họ đi nơi nào. Vốn định sinh thời có thể gặp lại một lần, không ngờ bọn họ cũng đã... ah! Bất quá ít nhất bọn họ thật sự hạnh phúc, ta cũng yên tâm hơn."

"Phương thúc, ngài có phải hay không... " có lẽ nàng nên hỏi rõ là tốt nhất.

"Có phải yêu mẫu thân cháu đúng hay không? Đúng vậy, ta và mẫu thân cháu cùng nhau lớn lên, trong lòng ta sớm xem nàng là thê tử tương lai của ta, chính là ông trời lại an bài khác, để cho nàng yêu phụ thân cháu, ta chỉ có thể thoái nhượng. Bất quá ta tâm phục khẩu phục, bởi vì phụ thân cháu đích thật là anh hùng để người khác kính nể. Tình yêu của hai người làm cảm động ta, khi bọn họ rời đi, sau đó ta cũng đến Lưu Tâm Biệt trang này, chuyên tâm làm thầy lang, không hề đi quản mưa gió trên giang hồ."

"Phương thúc, cảm ơn người nói cho cháu biết việc đó, cháu cảm thấy được phụ thân, mẫu thân cùng người rất vĩ đại." nàng bị đoạn tình yêu lúc xưa này động lòng.

Phượng Huyền nho nhã cười: "Phương thúc bất quá là người bình thường, chính là biết rõ một câu... lấy việc chó cường cầu. Cho dù năm đó bức mẫu thân cháu gả cho ta, chỉ biết hại ba người cùng nhau thống khổ thôi, cùng với ba người thống khổ, không bằng để cho ta một mình gánh vác là đủ rồi, không phải sao?"

"Phương thúc, thực xin lỗi." nàng thay phụ mẫu giải thích.

"Ngốc, nói cái gì vậy? này tất cả đều là ta nguyện ý làm, không trách bất luận kẻ nào! Các người có tính toán gì không?" ngài chuyển tới chuyện hai người, hỏi Đan Phi đứng ở một bên.

Đan Phi trải qua mấy ngày này, trong lòng tính thành thực từ trước, lo lắng cũng nhiều chút.

"Nàng khi xuất môn đáp ứng các tỷ tỷ trong một tháng trở về, mắt thấy một tháng đem tức, chờ nàng thân mình tốt, chúng tôi liền xuất phát quay về Bách Hoa u cốc." Phượng Huyền này đây là trưởng bối của Bách Hợp, bởi vậy chàng trả lời không thể qua loa.

"n, Bách Hợp liền giao cho người, chờ trang lý này ổn, ta cũng sẽ đi theo hội họp các người, thuận tiện đi bái tế vợ chồng bọn họ."

"Đúng vậy, Phương thúc."

"Lão gia, Tây Môn công tử đã trở lại, còn mang đến một vị khách nhân, muốn mời Đan công tử đến." quản sự bên trong trang báo cáo lại.

"Nhất định là đại ca người đến đây, nhanh đi gặp hắn đi!" Phượng Huyền thúc giục nói.

Một vị thân nhân khác của chàng đến nhận gặp chàng. Đan Phi khẩn trương vô cùng.

"Đại Phi, nhanh đi nha! Huynh đệ các người có thể đoàn viên." Bách Hợp vì chàng vui vẻ muốn khóc.

Chàng lúc này dường như bay ra khỏi cửa, tiếp đến chàng cùng huynh trưởng chưa bao giờ gặp mặt nhận thức.

Trên đại sảnh trừ bỏ Tây Môn Vân ra, còn một vị khác đang ngồi tuổi đã lớn, nam tử mặc thanh sam.

Đan Phi bước vào trong phòng, liếc mắt một cái liền nhận ra hấn đích thật là đại ca của chàng. Ánh mắt hai người tương tự là không để cho phủ nhận, khó trách Tây Môn Văn cảm thấy được chàng quen mặt.

"Tam đệ, tới gặp đại ca của chúng ta." Tây Môn Văn cảm xúc trào dâng giới thiệu hai người.

Tây Môn Dịch lóe lệ quang, bắt lấy vai chàng: "Thật là Tam đệ, thật tốt quá, người bình an vô sự lớn lên thành người, áy náy trong lòng đại ca cũng sẽ ít một chút."

"Đại ca, huynh là đại ca của ta?" bình thường chàng ghét nhất để người khác khóc suốt mướt, nhưng một khắc này, ánh mắt nhìn không được nóng lên.

"Đúng vậy, ta là đại ca người, tam đệ." hai huynh đệ lần thứ hai ôm đầu khóc ròng.

Tây Môn Văn cũng lại đây, huynh đệ ba người ôm ở một khối, muốn mượn như vậy đến biểu đạt cảm tình nội tâm. Ba người tận tình rơi nước mắt bình thường không đổi, buông ra lòng dạ đối mặt chính mình chân thật tình cảm.

Một lát sau, ba người ngồi xuống, tình tự cũng dần dần bình ổn.

"Tam đệ, hai mươi năm qua thật là khổ cho đệ, đại ca sẽ bồi thường cho đệ." Tây Môn Dịch nói có điều quyết định.

Đan Phi xua tay nói: "Không, đại ca, đệ không cần bồi thường gì cả, thật sự không cần."

"Hay là đệ còn hận mẫu thân ta đối với mẫu tử đệ làm những chuyện như vậy hay sao? Đệ còn không nguyện ý tha thứ?"

"Đại ca, đó đã là chuyện quá khứ, đệ không nghĩ nói cái gì nữa, hơn nữa cuộc sống trước mắt của đệ tốt lắm, tay làm hàm nhai, dựa vào chính mình sống qua, thật sự không cần bồi thường." chàng từ nhỏ đã thế này, cũng không nghĩ muốn thay đổi.

Chính là Tây Môn Dịch cũng không nhận thức nói: "Nhi đệ theo ta nói chuyện của đệ, mẫu thân đệ tuy rằng không phải thê tử phụ thân cưới hỏi đảng hoàng, nhưng đệ là cốt nhục Tây Môn gia là không thay đổi, đại ca tuyệt không đồng ý cho đệ sống bên ba khắp nơi, còn có cái gì danh hào ‘hiệp đạo’, ta tuyệt đối không đáp ứng."

"Danh hào ‘hiệp đạo’ có cái gì không tốt? Đệ trộm cái gì tất cả đều dùng để trợ giúp người, tính ra cũng chưa dùng cho bản thân, chẳng lẽ thế này cũng sai?" chàng nói đúng lý hợp tình.

"Cho dù là trợ giúp người cũng có biện pháp khác, trộm là không đúng, ta phải bắt đệ thê không làm nữa." dù sao lấy quan niệm của Tây Môn Dịch, đương nhiên không thể để chàng làm bừa điều gì.

Đan Phi bắt quá rộng lên: "Không cần, đệ không có làm sai."

"Tam đệ!" hấn cũng chọc tức.

Tây Môn Văn sớm nghĩ đến sẽ có cục diện này: "Đại Ca, huynh đừng vội nóng giận, có chuyện gì từ từ nói, không cần cấp."

"Ta thực không hiểu ý tưởng của các đệ tự xưng là người giang hồ, hảo hảo mặc kệ việc đứng đắn, một người phải làm nhân văn đã hạc (1), một cái phải làm ‘hiệp đạo’ té thể, ta đều nhanh chóng bị các đệ tức chết rồi." bộ dáng hấn như nổi trận lôi đình.

"Đại ca, đệ cùng tam đệ cũng không là làm sinh ý làm liều, giao cho chúng ta, huynh không sợ đem tài sản đều bại hết hay sao?" Tây Môn Văn vẫn là kia vẻ mặt biểu tình nhân từ, còn hứng khởi vui đùa.

Tây Môn Dịch nhìn chăm chăm y: "Tài sản trong nhà cũng có phần cho các đệ, nghĩ muốn bại quang cũng không quan hệ, không cần đều đổ lên trên người ta." hấn cảm thấy bất bình. Một đám bọn họ chơi bởi lâu lỏng, mà hấn lại liều chết rồi lại sống cố gắng bảo vệ cho sản nghiệp Tây Môn gia, rất không công bằng.

"Đại ca, chỉ có thể giao cho huynh thôi! Giao cho huynh, đệ cùng tam đệ đều thực yên tâm." Tây Môn Văn hướng Đan Phi nháy mắt mấy cái.

Đan Phi vội gật đầu đồng ý: "Đúng vậy! Đúng vậy!"

"Các đệ... ta sao lại có hai huynh đệ như các người cơ chứ...." hấn nói bất quá bọn họ, đơn giản phát ra hờn dỗi.

"Đại ca, huynh không cần sinh khí, nói thực ra đệ đã muốn nhìn trời nói ra lời thề, chỉ cần nha đầu Bách Hợp kia có thể sống lại, trên giang hồ tuyệt đối sẽ không lại có người ‘hiệp đạo’ này, cho nên huynh yên tâm, đệ sẽ không trộm gì nữa." Đan Phi cảm thấy được bản khoản mới nói.

"Đệ có thể nghĩ như vậy rất tốt, như vậy đệ..."

"Nhưng là đệ cũng không muốn học buôn bán như thế nào, đại ca, đệ tự do, hưởng hồ đối kinh thương dốt đặc cán mai, muốn đệ học so với giết ta còn khó chịu, huynh cũng đừng miễn cưỡng đệ." chàng đau khổ cầu xin nói.

Tây Môn Dịch tiến thêm một bước thuyết phục: "Thì đệ cứ thử xem! Không thử lại như thế nào biết không được."

" Cá tính của bản thân đệ rất hiểu biết, đại ca, xin nhờ, không nên ép đệ được không? Nhị ca, giúp đệ trò chuyện, bằng không đừng trách đệ quăng huynh xuống nước."

" Hắc, đừng đem ta vào, không liên quan chuyện của ta." Tây Môn Vân nói không đếm xỉa đến.

" Sao lại không liên quan chuyện của huynh? Huynh đệ chúng ta là có phúc đồng hưởng, có nạn cùng chịu không phải sao? Đại ca, chỉ cần nhị ca nguyện ý trở về đệ trở về, như vậy là đúng rồi!" Đan Phi cố ý hăm dọa Tây Môn Vân.

Tây Môn Vân khuôn mặt tuấn tú khẽ biến: " Tam đệ, đệ thật sự rất giao hoạt, tốt xấu nhị ca cũng giúp đệ không ít, sao đệ có thể lấy oán trả ơn?"

" Không có biện pháp, huynh đệ là dùng làm gì chứ." chàng cũng học y bất chéo chân.

" Tốt lắm, các đệ đừng ồn, dù sao các đệ đều cùng nhau theo ta trở về gặp nhị nương, từ bà mà lấy quyền làm chủ." Tây Môn Dịch bàn ra trường bối đến áp người.

" A! Ta quên còn có việc, đi trước một bước, cáo từ." Tây Môn Vân vội tìm lý do rời khỏi.

" Nhị đệ, từ từ..."

Đan Phi kêu to: " Nhị ca, huynh rất gian trá, trở về!" chàng đáng thương không có nơi đi, chỉ phải tiếp tục ở đây.

Tây Môn Vân đi xa may mắn tránh được một kiếp. (đúng là gian thật ==)

Hai ngày sau.

Tây Môn Vân cùng Đan Phi hai người ở dưới ánh trăng đối ẩm.

" Đại ca rốt cục trở về." hai người đồng thời nhả ra khí.

" Không nghĩ tới đại ca khó như vậy, thiếu chút nữa phải cùng huynh ấy trở về."

Chàng đại nạn không chết tất có cảm giác cuối đời hạnh phúc. (có phải ca ca quan trọng hóa vấn đề không ==)

" Đừng cao hứng quá sớm. Chờ đệ thành thân, huynh ấy còn có thể tất cả các thế võ đến khuyên bảo đệ trở về, trốn đều trốn không xong." Tây Môn Vân từng thâm chịu khổ này, nghĩ đến tay chân như nhũn ra.

" Không hổ là đại ca, đem việc buôn bán kia tất cả dùng trên người chúng ta, làm thế nào để chúng ta đồng ý mới bỏ qua, khó trách sinh ý có thể kinh doanh tốt như vậy, thật sự là không ai so được."

" Chính đệ phải cẩn thận ứng phó, ta có thể cứu không được đệ, đúng rồi, ngày mai hai người sẽ rời khỏi phải không?" Tây Môn Vân nhớ tới chuyện trọng yếu.

" Phải, đã trễ lắm rồi, nên sớm khởi hành."

" Đệ còn nhớ rõ đem quan ấn của Huyện thái gia chôn làm sao không? Ta phải đệ bắt nó lấy ra cho ta."

" Vì cái gì? Huynh muốn lấy đi nhưng còn gã thì sao? Gã là trừng phạt đúng tội, quan ấn cứ như vậy trả lại cho gã, chẳng phải là rất tiện nghi gã?"

Tây Môn Vân giải thích nói: " Cho dù gã có tội cũng sẽ có người đến lắng trị gã, chúng ta không có quyền lực này, ta đã muốn có an bài khác, Huyện thái gia kia nên vì gã làm những chuyện như vậy trả giá lớn."

" Ách, cái huynh gọi là an bài là huynh lần trước chỉ bằng hữu tại triều làm quan lớn hay sao? Làm quan không phải mỗi người khinh thường cùng người giang hồ có quan hệ? Có thể để cho nhị ca coi là bằng hữu nói vậy không phải người thường."

Y tuyết rượu, thần bí nói: " Hẳn đích xác không phải người thường."

Đan Phi mồm to uống xong một ly, tùy ý nói: " Khó có thể nào là hoàng đế? Như thế nào có thể! Đừng tìm đệ vui vẻ, Nhị ca."

" Không, hẳn không phải hoàng đế, là Vương gia đương triều thôi."

" Phốc!" Đan Phi phun ra một ngụm rượu, " Cái gì? Vương gia?! Nhị ca, huynh không phải gạt đệ chứ? Thật là một vị Vương gia?"

" Vương gia cũng là người nha! Có cái gì kinh ngạc dữ vậy?" y cười chàng thấy nhiều kì quái.

" Đệ ngạc nhiên, cũng không phải là mỗi người đều có thể cùng Vương gia, Nhị ca, là vị ấy Vương gia? hắc hắc là đối hoàng cung rất quen thuộc đi?"

đan liếc mắt đưa tình con người vòng vo chuyển, giống ở đánh cái gì chủ ý dường như. (ca ca gian tà thật =")

Tây Môn vân hỏi: "Đệ suy nghĩ cái gì? Không phải là hứng thú với bảo vật trong hoàng cung đấy chứ? Tam đệ, cũng không phải là đùa giỡn, ta khuyên đệ đánh mất ý niệm trong đầu, không cần vọng tưởng."

"Đệ chỉ nghĩ muốn vào xem mà thôi. Sự phụ đệ trong cuộc đời tiếc nuối lớn nhất chính là chưa từng trộm qua bảo vật trong hoàng cung. Thân là đệ tử của người, đương nhiên nghĩ muốn giúp người hoàn thành tâm nguyện, đi vào nhìn một cái!"

"Có thể nào, trong hoàng cung cao thủ nhiều như mây, không phải nghĩ muốn đi vào liền đi vào. Cho dù có thể đi vào đi, nếu như bị phát hiện, kia chính là tử tội, ta cũng không nghĩ muốn giúp đệ nhất xác."

"Cho nên đệ mới nghĩ muốn xin nhờ vị Vương gia kia hỗ trợ. Nhị ca, huynh giúp đệ đi!"

"Đệ rất không biết nặng nhẹ, Tam vương gia tuyệt đối không thể đáp ứng, ta cũng sẽ không nói việc này." y kiên trì nói.

"Nguyên lai là vị Vương gia với phong hào 'không quản lý việc ai'. Nghe nói hần chính là đệ đệ hoàng đế sủng ái, bất quá thái độ làm người không màng danh lợi, tình nguyện đương Vương gia cái gì cũng không quản, nghe đồn bằng trí tuệ của hần cùng cố tay, xác định vững chắc so với đương kim hoàng đế còn cường, chỉ tiếc hần đối vương vị không có hứng thú, có phải thật sự hay không?"

"Không tồi, tam Vương gia đích xác như thế. bất quá cũng bởi vì cá tính của hần như thế, mới có thể mạng sống cho tới hôm nay. Nếu không đệ cho rằng trong cung ai có thể làm cho hần tiếp tục sống sót? Thân là thần tử so với hoàng đế năng lực còn cường, chính là tự tìm đường chết thôi, cho dù thân như huynh đệ cũng giống nhau."

"Chính là hoàng đế Hiếu Tông này cũng không tệ lắm, không có thể giết chính đệ đệ mình!" Đan Phi rất khó tưởng tượng trong cung huynh đệ trong nhà cãi cọ nhau, tự giết lẫn nhau chuyện tình.

"Hần sẽ không, cũng có người khác. hướng hồ hiện tại trong cung hoạn quan giữa đường, có Giang Thắng, Lưu Cẩn ở bên gây sóng gió, khó bảo toàn một ngày sẽ không trở thành sự thật. Mà đó cũng không là bình thường dân như chúng ta tưởng tượng được đến." bằng hữu tri kỷ của y tình cảnh bi ai.

Đan phi hơi chút có thể suy một ít: "Hần gì chứ không lo dân chúng bình thường? Dù sao hần lại không cần danh vị này, có thể vứt bỏ chúng nó, không phải không có việc gì."

"Có thể đơn giản như vậy là tốt rồi. Chỉ có chính hần trong lòng đều biết, người khác cũng quản không được. Trước đó vài ngày nghe nói hần cũng muốn đến Giang Tô, cho nên báo tin cho hần, thác hần thỉnh người điều tra, ngày gần đây nên có tin tức."

Chú thích:

(1) nhân văn dã hạc: đám mây nhân nhả trợ giúp cánh hạc, ý bảo Tây Môn Vân nhân nhả đi khắp nơi giúp người

Bạn đang đọc truyện *Bách Hợp Lại Thượng Đan Phi Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Cáo biệt "thầy lang hữu học" Phương Huyền, ba người rời khỏi Lưu Tâm Biệt trang.

Bởi vì muốn lấy quan ấn ra, đoàn người lại dò theo phương hướng mà đi, đi tìm bằng trí nhớ trong đầu.

Tây Môn Vân nhìn như nhân nhả tự tại, lại sớm phát giác bọn họ bị người theo dõi, nhưng vẫn bảo trì thông dong nhất quán.

Y không muốn đá thảo kinh xà (1), liền bỏ qua việc bọn họ đi theo, không bao lâu ngay cả Đan Phi cũng phát giác.

"Nhị ca, chúng ta bị theo dõi." chàng ở bên cạnh nói.

"Không có việc gì, tiếp tục đi, bọn họ là nhắm vào ta mà tới, cứ tùy mặc để bọn họ đi theo!" thần sắc y tự nhiên nói.

"Huynh liền theo chân bọn họ nói Bảo Khố Đồ không ở trên người huynh là được rồi, đỡ phải luôn bị nhìn chăm chăm như thế." người ta không phiền, Đan Phi đã phiền lòng trước.

"Nói cũng không ai tin tưởng, chẳng bằng không nói." y chính là thái độ nhìn việc gì cũng không vội vàng, giống như việc gì cũng không lay động được y.

"Có đôi khi nói chuyện với huynh sẽ làm cho người ta chết." Đan Phi bắt quả xem bộ dáng y luôn vẻ mặt cho dù trời long đất lở cũng không đổi sắc mặt, "Trên đời này có chuyện gì sẽ khiến huynh quan tâm cho huynh giống con người một chút?"

Y khẽ vuốt tóc mai, tuần dật tiêu sái nói: "Đệ đang mắng ta không phải người sao? Tam đệ, ta chính là nhị ca của đệ, nhục mạ huynh trưởng chính là hành vi không đúng, đúng hay không, Bách Hợp?"

Bách Hợp gật gật đầu, lại nhìn gần Đan Phi liền nhanh lắc đầu.

"Nha đầu ngốc, nàng dám gật đầu, không muốn sống!" Đan Phi rống lên tức giận.

"Thực xin lỗi, người ta không cẩn thận mới gật đầu, tiếp cái gì cũng chưa làm" nàng nao núng mãnh điệu tiêu nảo, chàng dường như rất giống một bạo quân.

"Cái gì gọi là không cẩn thận? Về sau đừng tùy tiện gật đầu." còn quy định người ta không gật đầu loạn, không phải bạo quân là cái gì?

"Đã biết." dung nhan thanh tú của Bách hợp cũng không bị ác ngôn ác ngữ của chàng mà bị kinh hách, ngược lại cười đến vui vẻ, bởi vì nàng đã thực hiểu biết cá tính của chàng.

Đan Phi phìu nàng liếc mắt một cái: "Bị mắng còn như vậy vui vẻ, ngu ngốc!"

Bách Hợp hé miệng cười trộm, tay nhỏ bé chủ động cầm tay chàng, cảm giác được cảm giác ấm áp của nó.

Tây Môn Vân một mực lưu ý, những người đó thật đúng là chưa từ bỏ ý định, liệu định không lâu lắm sẽ ra tay.

Quả nhiên, vừa đến ngã tư đường yên lặng, mấy cái bóng người theo hai bên xuất hiện.

Xem cách ăn mặc của bọn họ cùng tư thế, rõ ràng không phải danh môn chính phái, lại là chút ham chút bảo tàng kia mà bí quá hoá liều. Trên giang hồ ai đều biết công phu của "sáo ngọc công tử" sâu không lường được, tuy rằng nghe đồn y chưa bao giờ giết người, nhưng chưa bao giờ nói y không thể không giết người.

"Tây Môn Vân, giao ra vật trong Bảo Khố Đồ, nếu không đừng mơ tưởng thông qua nơi này." có người bắt đầu kêu gọi đầu hàng.

"Đổi, mau giao vật trong Bảo khố Đồ, bằng không đổi bằng mạng của ngươi."

Đan Phi mặt không chút thay đổi xem nhị ca thân ái của chàng, sau đó cười to ra tiếng, tiếng cười rung trời giới vang.

"Nhị ca, trước mắt này tình huống là chặn đường cướp bóc của muôn đời? Lối kịch loại này không khỏi rất cũ! Như thế nào không đổi điểm mới mẻ cho dễ nghe chút?"

Tây Môn Vân nhìn cười không được, cũng cười lên: "Thật sự như thế, như thế nào mấy ngày nay ai ai cũng nói như thế chứ, một mớ miệng sẽ bảo ta đem Bảo Khố Đồ đem giấu giao ra, thực không sáng ý."

"Hãy bớt sàm ngôn đi, người khác sợ Tây Môn Vân ngươi, ta 'Phi Thiên Phủ' (2) Vương Sáu cũng không sợ, hôm nay ngươi không giao ra Bảo Khố Đồ, huynh đệ chúng ta tuyệt không từ bỏ ý đồ." một gã đại hán cầm trong tay búa lớn hô lên.

"Không tồi, chúng ta 'Tung Sơn Tứ Hưởng' cũng giống nhau, dù ngươi là công tử gì, không giao vật trong Bảo Khố Đồ chính là không qua được chúng ta, các huynh đệ, lên!"

Một đám đại hán cao thấp mập ốm đều có vây quanh ba người, tự nhận người đông thế mạnh, căn bản không đem y để vào mắt.

"Chậm đã, các vị, tại hạ thật sự không nghĩ các vị là địch, vật trong Bảo Khố Đồ quả thật không trên người ta, giao cho các vị thế nào đây? Các vị vẫn là mời trở về đi!" y thật sự không nghĩ làm cho mầm mống hư ảo ảo này động võ.

"Phi Thiên Phủ" Vương Sáu không tin nói: "Ngươi cho chúng ta là hài tử ba tuổi hay sao? Trong chốn giang hồ thịnh truyền Động Đình Hồ vương đưa tất cả bảo vật của hắn giấu trong Bảo Khố Đồ giao cho ngươi, chẳng lẽ tất cả đều là lời đồn?"

"Quả thật là lời đồn, tại hạ thật sự không có." y nói đến thế vẫn là không ai tin tưởng.

"Thúi lắm! Vì cái gì nhiều người như vậy không nói, cố tình phải nói ngươi? Rõ ràng là ngươi nghĩ muốn độc chiếm bảo tàng kia." một trong 'Tung Sơn Tứ Hưởng' đồ mắt nói.

Đan Phi mất đi kiên nhẫn nói: "Không cần theo chân bọn họ nói lý, chúng ta đi thôi!"

"Hưởng chạy đi đâu? Một người trong các ngươi đều đi không được." còn có người muốn làm rõ tình huống không rõ ràng lắm này.

"Ta bước đi cho ngươi xem." không có nơi nào có thể vây khốn chàng được.

Tây Môn Vân chuyển hướng đưa tay để trên sáo ngọc, suy nghĩ nói: Không thoáng ứng phó một chút, bọn họ là sẽ không biết khó mà lui, cái này kêu là

làm không được "Hoàng Hà tâm bất từ".

"Tam đệ, đệ mang Bách Hợp đi trước, ta rất nhanh sẽ đuổi theo các ngươi." Y phải bằng tốc độ nhanh chóng mà điều bọn họ.

"Hào, chính huynh cần thận rồi." nói xong, Đan Phi liền kéo bách hợp, xuất chiêu bắt ý.

Được hiệp trợ của Tây Môn vân, hai người thuận lợi chạy đi vài thước.

"Một mình Tây Môn đại ca không thành vấn đề hay sao?" Bách Hợp quan tâm quay đầu lại vọng.

"Yên tâm, mấy người kia căn bản không gây thương tổn một cây lông tơ của huynh ấy, chính là có chút người rất không biết lượng sức, cũng không xem chính mình trọng bao nhiêu, thực mất mặt."

"Chúng ta phải ở nơi nào chờ Tây Môn đại ca? Nếu như y tìm không thấy chúng ta sẽ lo lắng."

"Nha đầu ngọc, nàng cho là nơi này nhiều, huynh ấy tất nhiên sẽ nghĩ đến chúng ta làm sao chờ huynh ấy! A! Thượng hồ ngay tại phía trước, lần trước chính là ở nơi đó gặp được huynh ấy, đi ra nơi đó chờ đi!"

Lại đi vào thượng hồ, vẫn như cũ là cảnh đẹp như bức tranh, thanh sơn ánh hồ, tâm tình lại cùng lần trước hoàn toàn bất đồng.

"Nha đầu ngọc, chờ sau khi gặp qua các tỷ tỷ của nàng, ta mang nàng trở về dâng hương cho mẫu thân ta cùng với sư phụ."

"Đương nhiên hảo, chẳng biết không? Thiếp hảo cảm tạ ơn sư phụ chàng, nếu không có ngài, chỉ sợ đời này thiếp cũng không gặp được chàng." nàng nói được tình chân ý khiết, kẻ khác lòng xao động.

Đan Phi ngỡ ngàng nhìn nàng, cảm thấy được chưa từng nhanh như vậy, mừng rỡ ngực đều nhanh nổ tung.

"Thật sự? Nàng không tức ta luôn hung nàng, rống nàng, động bất động liền đuổi nàng đi hay sao?" chàng nhẹ phẩy sợi tóc của nàng, nhìn kỹ nàng.

Bách Hợp dụ ngoạn phe phẩy trán: "Không, thiếp hiểu được kia không phải lời thiệt tình của chàng, hiện tại chàng không phải đối với ta tốt lắm hay sao? Thiếp thích nghe chàng rống thiếp, mắng thiếp."

"Ngu ngốc, nàng cuồng bị ngược đãi a! Nếu không sư phụ ta nói không thể tin tưởng nữ nhân, ta cũng không nghĩ muốn đối xử với nàng như vậy, kỳ thật lòng ta lý một mực gãy dựa, cũng rất thống khổ." chàng đã không hề đối nàng giấu diếm ý nghĩ của chính mình.

"Vì cái gì sư phụ chàng chán ghét nữ nhân như vậy?" nàng lúc này mới hiểu được "chứng cự nữ" của chàng từ đâu mà đến.

Chàng tựa vào đại thụ làm điểm tựa, cùng nàng rúc vào cùng nhau: "Sư phụ ta thời điểm tuổi trẻ từng rất yêu một nữ nhân, vì muốn được đến phương tâm của nàng, sư phụ đem tất cả tài sản đều cho nàng, hơn nữa nhận lời từ nay về sau cái tà quy chính, một lần nữa làm người, cố gắng làm việc nuôi sống nàng. Không nghĩ tới cách một tháng, một ngày nào đó sư phụ về đến nhà, lại nhìn thấy người đi - nhà trống, nữ nhân kia đem tất cả mọi thứ trộm đi. Sư phụ vốn không chịu tin tưởng nàng hội phản bội người, liền vẫn chung quanh tìm kiếm nơi nàng sống."

"Tìm được rồi hay sao?" lòng của nàng đồng tình mà hướng lên.

"Tìm được rồi, nàng lại thông đồng thượng một vị công tử có tiền. Khi sư phụ giáp mặt chất vấn nàng, nữ nhân kia còn đứng lý hợp tình nói đó là sư phụ cam tâm tình nguyện cho nàng, hơn nữa nàng quá không quen cái loại kham khổ này, bằng mỹ mạo của nàng đủ để xứng nam nhân tốt, còn đối sư phụ ta nói rất nhiều ác độc, chanh chua trong lời nói. Từ lần đó về sau, sư phụ sẽ không tin tưởng nữ nhân; năm đó gặp khi gặp được mẫu thân ta, người vốn không nghĩ bất kể nàng, sau lại xem ta thật sự đáng thương, mới ngoại lệ thu lưu mẫu tử chúng ta, không bao lâu mẫu thân ta bệnh chết, người thu ta làm đồ đệ, nuôi nấng ta lớn lên."

"Có thể thấy được sư phụ chàng tuy rằng chán ghét nữ nhân, bất quá cũng người tốt có tâm địa thiện lương, không có bỏ lại mẫu tử chàng mặc kệ, cũng may mắn thiếp không thật sự bị chàng mắng đi, bằng không hiện tại thiếp cũng sẽ không với chàng cùng một chỗ." nếu chính mình không có được tình thân bất khuất, làm sao được đến thắng lợi cuối cùng?

Đan Phi xoa bóp hai má của nàng: "Đúng vậy! Nàng là tiểu da mặt dày, đuổi đều đuổi không đi, mặt dày này dặn giữ chặt nam nhân, thực không e lệ."

"Chán ghét, chàng cười người ta." Khuôn mặt nàng hồng nhuận, làm cho người ta nhìn không được nghĩ muốn trộm hương.

Chàng đưa môi để trên cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Bách Hợp lặng lẽ đặt lên cánh tay dựa vào chàng.

Đầu lưỡi so với lần hôn trước có thêm chút làm càn, tham lam trong thần nước mật của nàng, mang theo thô suyễn cùng nàng nhỏ vụn thân ngâm, song chương của chàng thu đặc càng nhanh.

Gió xuân nhẹ phẩy, nhánh cây lay động, dấu không được một mảnh xuân ý sau đó.

"Sư huynh, chúng ta đợi đã lâu như vậy, Tây Môn Vân một chút tin tức đều không có, có phải là tin tức của thám tử lầm hay không?" Đường Lâm môi

đỏ mọng chu lên. Uống phí nàng đợi nhiều ngày như vậy, người mà nàng ngưỡng mộ đâu chẳng thấy, bảo nàng như thế nào không buồn bực?

Địch Tử Tinh trấn an nói: "Chúng ta sớm biết rằng Tây Môn Vân không phải dễ dàng mà nắm lấy như vậy, cho cũng là vô ích, lúc trước, thám tử nói có nhìn thấy hân từng xuất hiện ở Biệt trang của ‘ thầy lang hữu học ’ Phương Huyền, chúng ta phải đi thử thời vận đi!"

" Sư huynh, đồn đãi về ‘ Động Đình Hồ bảo tàng ’ thật sự có quý trọng như vậy hay không? Ngay cả phụ thân cũng vội vã dự đoán cho được nó. Phụ thân trước kia cũng không đem tiền tài đặt ở đây mất, lần này sao lại khác thường như vậy?"

" Việc này ta cũng không rõ lắm, chỉ biết là trong bảo tàng trừ bỏ châu báu ngọc ngà vô giá, còn có võ lâm tuyệt học thất truyền nhiều năm một phen thần khí, lại không ai biết đến cuối cùng là cái gì. Ta xem thiên hạ bỏ qua Động Đình Hồ vương ngoại không ai gặp qua, mà Tây Môn Vân là người Động Đình hồ vương trước khi chết cuối cùng nhìn thấy, cho nên trên giang hồ mới có thể đồn đãi trên người y có giấu Bảo Khố Đồ."

" Hay là phụ thân muốn bí kíp võ lâm tuyệt học kia? Với ta mà nói, mặc kệ thật sự có bảo tàng hay không đều cùng ta không liên quan, ta nghĩ chính là người có diện mạo tư thù (3) và ta cùng yêu nhau." nàng hây còn mộng đẹp, trong lòng miêu tả cảnh đẹp hạnh phúc.

Nàng căn bản không cần cái gì bảo tàng, cái gì võ lâm tuyệt học, còn có cái gì thần khí, nàng thăm nghĩ đến lòng của giang hồ đệ nhất mỹ nam tử, nhận được ánh mắt yêu quý của y, tiện giết tất cả mỹ nữ trong thiên hạ. Không có điều gì có thể làm nàng thỏa mãn hơn điều đó.

Từ khi biết trên giang hồ có một mỹ nam tử vô cùng như vậy, phương tâm của nàng liền ở trên người y, phái người hỏi thăm chuyện của y, mới biết nói y mặc dù có được vô số hồng phần tri kỷ, nhưng không phải đồ háo sắc, đối nữ tử rất có lễ, đến nay chưa có nữ tử bắt lòng của y. Tiêu sái của y không kềm chế được, cá tính nhả nhận rồi lại phóng dăng, trong thiên địa có mấy người so với được với y?

Mà bằng điều kiện của Đường Lâm nàng, dung mạo của nàng, bọn dung chi tục phẩn (4) không thể so sánh được, hơn nữa gặp qua nàng mọi người khen nàng có thể đoạt được danh hiệu giang hồ đệ nhất mỹ nhân, càng làm cho nàng đối với bản thân tin tưởng mười phần. Chỉ cần Tây Môn Vân thấy nàng, khó không quý gồi dưới váy của nàng. (trong đoạt bảo kế trùng kế nói về Tây Môn ca cũng có một cảnh quý dưới váy hắc hắc, ai hứng thì đón xem, ta thì ta không edit đâu ^ ^)

Hai người đi qua đi lại, đi qua ven thượng hồ, đã thấy một đôi nam nữ ở cây cối âm u nói nhỏ, giống như thân thiết.

Đường Lâm mới đầu còn đảo qua liếc mắt một cái, cũng không để ý, nhưng cảm thấy được giống như đã gặp ở đâu, nghiêng đầu cẩn thận, bắt giác mắt hạnh mở to, cước bộ dừng lại.

" Người không chết?" nàng kinh hô. Trúng độc của Đường môn có thể có cơ hội sống rất chi là ít.

m thanh này đồng thời quấy rầy hai người dưới tàng cây. Đan Phi vừa thấy là nàng, vội đem Bách Hợp kéo ra phía sau, giống như hận thù cừ nhân mà neho mắt lại.

" Lại là cái bà điên này, người lại muốn làm gì?" chàng nhanh chóng phòng bị nàng.

" Nguyên lai ta xem thường người, có bản lĩnh coi bỏ độc ‘ Thất Hồn Yên ’, xem ra các người mạng lớn." nàng ngạo mạn nhìn Bách Hợp tránh sau lưng chàng, nàng không thể dễ dàng tha thứ trên đời có nữ tử so với nàng đẹp hơn tồn tại.

Địch Tử Tinh không rõ hỏi han: " Sư muội, muội đang nói cái gì? Chẳng lẽ... muội lại tùy tiện sử dụng độc hại người? Nếu như bị sư phụ biết..."

" Huynh không nói cha ta sẽ không biết." nàng rất nhanh quay đầu qua, "Xem ra, vận khí các người không tồi, bất quá lần sau sẽ không biết nói vận khí có tốt hay không."

Đan Phi lấy tư thế hoàn toàn bảo hộ nói: " Người dám đã thương nàng một lần nữa, ta sẽ giết người, đừng tưởng rằng người là người của Đường môn thì ta sẽ sợ người."

" A... Đan Phi, người hiện tại là tự thân khó bảo toàn, trên bờ cáo thiếp muốn bắt người về quy án, còn treo giải thưởng một trăm lượng bạc, không lâu sẽ có rất nhiều người tới bắt người đi ngồi tù, cho dù ta không động thủ, cũng sẽ có người giúp ta chém đầu của người."

" Hừ! Người cho là như vậy đã bắt được ta sao? Bà điên như người, xú nữ nhân."

" Ta cắt cái miệng của người." nàng thét chói tai.

" Sư muội, dừng tay! Là chúng ta có sai trước..." Địch Tử Tinh ngăn nàng lại, nhưng cũng chỉ có thể ngăn trở nhất thời.

Đường Lâm dùng sức đẩy hân ra: " Huynh không giúp ta liên cút qua một bên, chuyện của ta không cần huynh quản, huynh muốn nói cho phụ thân ta cứ việc nói, ta sẽ không bỏ qua hân ta."

" Sư muội..."

" Hừ! Người có bản lĩnh không dùng độc, đấu tay đôi với ta, nhất quyết thắng bại." Đan Phi đối diện nàng.

Nàng cười đến run rẩy hết cả người: " Công phu của Đường môn ta chú trọng ở chỗ dụng độc, huống hồ chỉ cần có thể giết được người, cho dù dụng độc thì sao? Người có năng lực gì làm khó dễ được ta?"

"Người là nữ nhân đệ tiện." chàng chửi ầm lên. (nói hay *vỗ tay*)

Bách Hợp sợ hãi đi ra từ sau lưng chàng: "Đường cô nương, Đại Phi luôn luôn nhanh nhẹn nhanh miệng, trong lời nói lại không có lòng dạ nào, chàng không phải thật sự chửi, mong cô nương không cần sinh khí với chàng."

Đại Phi làm cho nàng ra sau hơn: "Nói lý cùng với loại nữ nhân này làm gì? Cô ta tự cho là Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm, từng nam nhân đều phải mê cô ta mới được, cũng không thử soi gương, hiện tại cô ta há miệng nói lớn trông cực kì khó coi, đều có thể dọa chết người."

"Đại... Phi..." Đường Lâm thân thủ tới eo lưng sờ một cái, dương tay bắn ra ám khí trong tay.

"Xoẹt! Xoẹt!" hai tiếng bắn về phía chàng, Đại Phi che chở Bách Hợp né tránh ám khí nàng phát ra. Nếu để cho nó dính vào một chút, chuẩn bị đi đòi nhà ma.

Nàng chưa từ bỏ ý định lại, ngay lúc đó, trước mắt phút chốc xẹt qua một đạo bóng trắng.

"Đình!..." vài tiếng hạ xuống, ám khí toàn bộ rơi trên mặt đất.

Tây Môn Vân bụng sáo ngọc, sau đó chấp tay nói: "Đường cô nương, đệ đệ của ta đã gây nên tội gì, tại hạ thay hắn giải thích với cô nương, còn thỉnh chớ trách."

Đường Lâm ngây dại. Nam tử trước mặt này phong nhã tuấn tú như thế, dung mạo so với Phan An, thấy mặt nàng đỏ hồng lên, nhưng lại phát không ra tiếng.

Y xưng Đại Phi là đệ đệ, như vậy y là ca ca của hắn?

"Huỳnh... là..." không thể tưởng được ca ca của Đại Phi lại có thể tuấn mĩ như vậy.

"Nhị ca, huỳnh tới vừa lúc, bà diên này có vấn đề, thấy người sẽ sử dụng độc hại người." Đại Phi nhân cơ hội cáo trạng.

"Là đệ đối người ta vô lễ trước, nếu không Đường cô nương như thế nào lại ra tay với đệ?" y tìm cái bậc thang để cho Đường Lâm đi xuống, dịu đi không khí hai bên, "Đường cô nương, thỉnh xem khắp thiên hạ ai cũng bản tính nhân hậu của cô nương, tha thứ sự lỗ mãng của đệ đệ tại hạ."

Địch Tử Tinh sai bước, từng bước đến trước nàng nói: "Không có chuyện gì, là sư muội ta cá tính quá mức xúc động, mới tạo thành hiểu lầm, chính là Tây Môn huỳnh cùng vị Đại huỳnh đệ sao lại là huỳnh đệ, chuyện này..."

"Ta cùng đệ ấy là huỳnh đệ cùng cha khác mẹ. Địch huỳnh, biệt lai vô dạng (5)? Lệnh sư Đường môn chủ có khỏe không?" y chấp tay hàn huyên nói.

"Đa tạ phúc của Tây Môn huỳnh, gia sư hết thầy mạnh khỏe." Địch Tử Tinh càng cảm thấy Tây Môn Vân "sáo ngọc công tử" nhân nghĩa trước mắt là đối thủ đáng sợ. Mặt y cười cười nói nói như thế, làm cho người ta không nắm bắt được tâm tư thật của y, nếu muốn từ trên người y lấy được Bảo Khố Đồ chỉ sợ khó càng thêm khó.

Nguyên bản thần thái của Đường Lâm nhìn y một cách say mê, thật vất vả đem cuộc nói chuyện hai người tiếp thu được. Tây Môn huỳnh? Sư huỳnh xưng hô y là Tây Môn huỳnh? Vậy y không phải là...

"Huỳnh... huỳnh là Tây Môn Vân? 'Sáo ngọc công tử' Tây Môn Vân?" trên gương mặt đã thay đổi nhan sắc, hiện giờ là màu tím thâm.

"Đúng là tại hạ." Tây Môn Vân tươi cười về mặt tao nhã vô cùng.

Đường Lâm không té xỉu tại chỗ đã là may mắn rồi. Trời ơi, trò hề của nàng toàn bộ để cho y nhìn thấy! Mới vừa rồi nàng còn muốn giết huỳnh đệ của y, giống như ở trước mặt Tây Môn Vân hình tượng mất hết, tất cả biểu hiện chuẩn bị tốt ở trước mặt y hết thảy toàn bộ ngấm nước nóng, đều là tên Đại Phi kia hại thảm.

Nàng cực lực nghĩ muốn vấn hồi thể cục, gọi lên một mặt tươi cười quyến rũ.

"Đường Lâm gặp qua Tây Môn công tử." nàng chấp tay thi lễ, đưa ra mị nhãn. (con mắt cô ta tà mị là đúng rồi ==)

"Đường cô nương, không dám nhận." y cười yếu ớt vuốt cằm, bất vi sở động, (6) trong mắt không hề có nửa phần si mê hoang mang. (người trong mộng của ca chuẩn bị xuất hiện rồi, ai lại để ý bà diên này ^^, muốn biết cứ việc tìm đọc ^^)

Cử chỉ này của nàng càng đáng vẻ kịch cỡm khiến Đại Phi một tiếng cười lạnh, Đường Lâm là hận trong đầu, nhưng trong lòng trước mặt bề trên lại không tiện phát tác.

Tây Môn Vân quay đầu thoáng nhìn chàng cảnh cáo, mới hỏi nói: "Địch huỳnh cùng Đường cô nương đến Giang Tô là làm việc, hay là thuần túy đến du sơn ngoạn thủy?" (7)

"À..." Địch Tử Tinh nhất thời nghẹn lời, "Tây Môn huỳnh ở đây không ổn lắm? Chúng ta tìm một chỗ hảo hảo nói chuyện." lấy tài trí của Tây Môn Vân, không thích hợp đi thẳng trực tiếp vào vấn đề để thấy được ý đồ, chỉ có tìm cơ hội tìm hiểu khẩu khí của y.

Đường Lâm trong lòng mừng rỡ. Sư huynh quả nhiên hiểu được lòng của nàng, giúp nàng có cơ hội được ở chung với y. (ăn dưa bỏ rồi =')

"Đúng vậy! Tây Môn đại ca, để cho tiểu muội dẫn đường nhé?" nàng đã muốn chủ động thay đổi cách xưng hô với y, cực lực mời.

Đan Phi mừng vài câu không tiếng động. Nhị ca đang làm xiếc? Cùng hai người này có cái gì tốt để ôn chuyện, còn không mau để bọn họ đi? Chàng nhìn đến nữ nhân diện kia liền một bụng hỏa.

"Nhị ca, ngươi đã quên chúng ta còn có việc muốn làm sao? Không có thời gian ở đây dây dưa." Ngụ ý chính là khinh thường bọn họ, theo chân bọn họ nói nhiều câu tương đương việc lãng phí thời gian.

Đường Lâm ăn thịt người bằng ánh mắt hướng chàng, lại khôi phục lúm đồng tiền xinh đẹp, nói: "Lúc trước đối Đan đại ca vô lễ tất cả đều là hiểu lầm, thỉnh tha thứ tiểu muội không biết, mong rằng rất hân hạnh được đón tiếp hai vị."

"Đừng kêu thân thiết như vậy, cái gì Đan đại ca, da gà của ta đều nổi lên hết cả." chẳng lẽ chàng nghe không ra nàng là muốn tiếp cận Tây Môn Vân, mới chủ động đối với chàng cực tốt? Nữ nhân đối trả!

Chàng vỗ vỗ cánh tay khoa trương, sợ run cả người, bộ dáng muốn dứt bỏ chuyện lạ, nói nàng thấy đối chàng hận ý càng sâu. Từ nhỏ nuông chiều từ bé, chẳng khi nào bị người nhục nhã? Khẩu khí này thực tại khó có thể nuốt xuống.

"Tam đệ, đệ quá thất lễ, đường cô nương cũng là một phen hảo ý, nếu thịnh tình không thể chối từ, tại hạ đành phải cứng kính không bằng tuân mệnh." Tây Môn vân vẫn là một thân phiêu dật, giống như căn bản không nghi ngờ người ta có ý đồ gì.

Đan Phi cấp hản: "Nhị ca..."

Y làm như không để ý đến ánh mắt chàng, chấp tay nói: "Địch huynh, thỉnh dẫn đường."

"Đường môn ở gần đây có một trúc đình, không chê, Tây Môn huynh cùng hai vị sẽ theo Địch mỗ đến." Địch Từ Tĩnh cũng quay về lấy lễ nói.

Đường Lâm tiếp đón nhiệt tình: "Tây Môn đại ca, mời theo tiểu muội đến."

"Đường cô nương, thỉnh."

Sự tình diễn biến đến nay, Đan Phi chỉ có thể âm thầm kêu khổ, đoán không ra Nhị ca chàng trong nửa hồ lô chính là thuốc gì, nhưng cũng chỉ có thể theo sau.

Chú thích:

(3) diện mạo tư thủ: tạm dịch: diện mạo mỹ cùng tư cách tốt

(4) dung chi tục phần: ý chỉ các cô nương xem việc thoa phấn trên mặt là đẹp.

(5) biệt lai vô dạng: không có tin tức bóng dáng

(6) bất ở vi động: không có động tĩnh gì

(7) du sơn ngoạn thủy: đi ngao du khắp nơi ngắm cảnh đẹp

(1) đã thảo động xà: đánh cò động rắn

(2) Phi Thiên Phũ: bay lên phủ trời

Bạn đang đọc truyện *Bách Hợp Lại Thượng Đan Phi Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Hạ nhân thường thực đưa lên thức ăn phong vị: canh súp thoát phế, tim sen huyết nhu com, ra cốt đao ngư cầu, phù dung cua đầu, các món ăn danh tiếng này đều bởi từ thợ bếp nổi danh. (mấy món này nghe tên phát thèm > <

Năm người ngồi chung một bàn, Đan Phi vẻ mặt tối sầm. Cái gọi là yến vô hảo yến (1), trực giác hôm nay com này cực kỳ giống Hồng Môn Yến (2),

hơn nữa đối phương lại là người của Đường môn, ai hiểu được đồ ăn có thể bị hạ độc hay không.

"Tây Môn đại ca, đây là kính ý, thỉnh không cần khách khí." Đường Lâm cố gắng sắm vai diễn chủ nhân tốt, một đôi con người hạnh phúc ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm Tây Môn Văn.

"Đa tạ Đường cô nương, tại hạ sẽ không khách khí." y gấp một miếng cua thịt ăn, khen không dứt miệng.

Đan Phi rầu rĩ ăn, cũng không vui bót phần nào đĩa rau bên cạnh.

Bách Hợp sớm nhìn ra chàng không vui, nhỏ giọng hỏi: "Làm sao vậy? Chuyện gì mất hứng?"

Chàng hạ giọng nói: "Ta cảm thấy rất lạ, cảm giác có gì đó không thích hợp cho lắm, rồi lại không hiểu được là vấn đề gì."

"Chàng không nên suy nghĩ bậy bạ, có Tây Môn đại ca ở đây, không có việc gì." lời này mặc dù có giúp cổ vũ chí khí người khác, trừ bỏ uy phong chính mình, nhưng còn hơn Đan Phi, Tây Môn Văn tựa hồ có điều rất lạ.

"Chỉ sợ Nhị ca mắc mưu người ta còn không biết, nhìn huynh ấy ăn vui vẻ như vậy, cũng không sợ bị hạ độc." chàng là có cái gì thì nói cái đó.

"Không thể nào! Bọn họ vì cái gì phải hạ độc?" nàng nửa điểm ý thức gian nan khổ cực đều không có.

Chàng trở mình cái xem thường. Nha đầu ngốc một tháng qua hiển nhiên không có học được chút giáo huấn nào, chẳng cảm thấy được trên đời không có người xấu tội ác tày trời.

"Còn có thể vì cái gì? Tám phần là vì vật giấu trong Bảo Khố Đồ." chàng lăm bắm vài câu liền không thèm nói (nhắc) lại.

Địch Tử Tinh chuyển hướng Đan Phi cùng bách hợp: "Hai vị đừng khách khí, chậm rãi dùng, cái này xem như Đường môn nhẫn lỗi đối với hai vị, hiểu được rất nhiều lỗi nên thỉnh thứ lỗi."

Vì thắng được Tây Môn Văn thật là tốt nhất, Đường Lâm cũng chỉ có buông dáng người giải thích.

"Đường Lâm cũng hướng hai vị tạ tội, hết thấy hoàn toàn là hiểu lầm, ta lấy này chén trà đại rượu kính hai vị." nàng nói xong liền một ngưỡng mà kính

Đan Phi không tính toán để ý nàng. Giải thích cho cô làm cái gì? Nha đầu ngốc nếu thật sự chết, cô ta bồi thường một cái mạng cũng không đủ, hiện tại mới cố làm ra vẻ nói khiêm, làm cho hạt đỗ nhai trong miệng chàng muốn nhổ ra.

"Tam đệ, Đường cô nương giải thích với đệ." Tây Môn Văn nói.

Ám chỉ của nhị ca thực rõ ràng, Đan Phi bĩu môi, không cam lòng không muốn uống cho xong chén trà, xem như nhận giải thích của cô ta, cũng cho Nhị ca mặt mũi.

Hừ! Cô ta lần sau đừng phạm trong tay chàng, bằng không đòi lại gấp bội.

Đường Lâm giúp mỗi người thưởng trà, đặc biệt đến trước mặt Tây Môn Văn, lại tận lực bày ra phong tình.

"Tây Môn đại ca, nghe gia phụ nói qua, chúng ta đã xem như quen biết nhiều năm, có thể nói là huynh đệ kết nghĩa, là thật không?" mâu quang nàng tỏa sáng. Nếu đúng như vậy, phần thắng chính mình cũng lớn chút.

"Nhờ Đường môn chủ nâng đỡ. Mấy năm tại hạ bị tập kích, trùng hợp gặp Đường môn chủ hỗ trợ giải vây, lúc này mới có cơ hội kết bằng hữu với lệnh tôn. Tại hạ còn nợ lệnh tôn một phần nhân tình, chính là gần hai năm chạy ngược chạy xuôi, rất ít liên hệ."

"Gia phụ từng nói nhìn cả giang hồ, nhân phẩm của Tây Môn đại ca, võ công cũng có ít người sánh bằng, chẳng lẽ không nghĩ muốn yên ổn?" nàng thùy hạ mí mắt, xấu hổ hỏi han.

"Khụ! Khụ!" Đan Phi bị nước trà làm cho sặc, khụ vài cái nghiêm trọng.

Muốn chết, bà diễn này cảm tình là muốn đi lên ngay Tây Môn phu nhân? Điều này sao được? Cô ta nếu lên làm nhị tẩu của chàng, chàng chết cũng sẽ không thừa nhận.

Bách Hợp giúp chàng vỗ vai: "Có đỡ hơn chút nào chưa, uống chậm rãi thôi!"

"Sao mà uống trà cũng sẽ bị sặc?" tâm tư của Tây Môn Văn bị hấn chàng quấy phá.

"Thực xin lỗi, trà này rất hảo, Đường cô nương, thỉnh tiếp tục nói." Đan Phi ngoài cười nhưng trong không cười, nói.

Hắn rõ ràng là cố ý. Đan Phi, người nếu dám giở trò quỷ, ta liền với người thế bất lưỡng lập.

Đường Lâm liên lụy khỏi ý cười, vội vã đem vấn đề mới vừa rồi quay về: "Tương lai nữ tử có thể xứng đôi Tây Môn đại ca, nghĩ đến nhất định phải có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, mới có thể xứng đôi cùng Tây Môn đại ca."

"Cáp... nữ tử xinh đẹp tìm thì dễ dàng, nhưng có thể làm tại hạ tâm động cũng không nhiều, huống hồ điều kiện bề ngoài đều không phải là tuyệt đối tất yếu đích, lấy việc nhưng cầu một chữ duyên." y tự nhiên hào phóng nói.

Nàng thật cẩn thận hỏi han: "Tây Môn đại ca tìm được vị hữu duyên kia hay chưa?"

"Đến nay còn chưa tìm được." y tiếc hận nói.

Nàng thất vọng cúi đầu không nói. Không, nàng còn không hết hy vọng, chỉ cần nữ tử kia chưa xuất hiện, nàng còn có cơ hội. Tục ngữ nói "lâu ngày sinh tình", chỉ cần chính mình có thể có cơ hội đi theo bên người y, một ngày nào đó, y tất hội yêu thương của nàng. (nằm mơ giữa ban ngày ==)

Sau khi ăn xong, mọi người di chuyển đến một khác chỗ phẩm trà.

"Tây Môn đại ca, đây là trà lài Tô Châu nổi danh, dùng cây hoa lài sơ chế, mùi thơm ngát cam thuần, huynh uống thử xem." Đường Lâm ân cần chăm.

"n, quả nhiên là hảo trà." y thờ dãi trở về chỗ cũ.

Địch Từ Tĩnh giờ tách lên: "Tây Môn huynh, ta kính huynh."

"Địch huynh quá khách khí, ta cũng kính huynh." y cũng nâng tách nói.

"Tây Môn huynh đại khái trong lòng cũng đã muốn hiểu được, lần này cùng sư muội rời đi Tứ Xuyên là vì tìm Tây Môn huynh." hần bắt đầu đi vào vấn đề chính.

Tây Môn Vân ra vẻ không biết: "Tìm ta? Địch huynh tìm tại hạ có việc?"

Y giả bộ. Địch Từ Tĩnh sắc mặt ngưng trọng, nói: "Đương nhiên là vì huynh trên người giấu vật trong Bảo Khố Đồ, Gia sư cùng Tây Môn huynh đã hiểu biết, không bằng cùng Đường môn hợp tác, tìm ra địa điểm chôn dấu bảo tàng."

"Nguyên lai Địch huynh cùng Đường cô nương tìm tại hạ là vì chuyện này, tại hạ liền nói thực ra, trên đời này căn bản không có vật giấu trong Bảo Khố Đồ gì, tất cả đều là người có tâm địa phao lời đồn, không thể tin."

"Trên giang hồ mỗi người đều biết giao tình của huynh cùng Động Đình vương, hần khi còn sống đem cướp bảo vật toàn bộ giấu nơi nào đó ở Động Đình hồ, cũng lại giấu trong Bảo Khố Đồ, đều có người có thể chứng minh, hơn nữa hần trước khi chết người cuối cùng nhìn thấy là huynh, sau vật giấu trong Bảo Khố Đồ cũng mất tích, không ở trên người huynh, lại sẽ ở trên người ai đây?" khẩu khí của hần cũng biến nóng nảy.

Đường Lâm lấy lòng nói: "Tây Môn đại ca, phụ thân ta cũng không nghĩ muốn vàng bạc châu báu gì, chẳng qua nghe nói trong bảo tàng có bí kíp võ côn, chỉ cần có thể được đến nó là đủ rồi, cũng coi như đưa phụ thân ta một phần nhân tình."

Tây Môn Vân cười yếu ớt nói: "Vật giấu trong Bảo Khố Đồ thật sự không ở trên người ta, tại hạ phải như thế nào giao ra đây? Động Đình hồ vương mặc dù cùng ta xem như có quan hệ, trước khi hần lâm chung, ta quả thật cùng hần đã gặp mặt, chính là hần vẫn chưa giao cho ta cái gì giấu trong Bảo Khố Đồ, thỉnh hai vị phải tin tưởng tại hạ."

"Sư huynh, là vậy sao? Xem ra thật sự chính là lời đồn." nàng căn bản không cần bảo tàng, liền tin rất nhanh.

Địch Từ Tĩnh vẫn là không tin: "Ta không nghĩ chỉ là lời đồn, cho dù không phải giấu trong Bảo Khố Đồ, như vậy nhất định giao cho người cái gì đó, Tây Môn huynh làm gì giấu diếm nữa?"

"Uy! Nhị ca ta nói không có sẽ không có, các người có phiền hay không a! Cứ hỏi không dứt." Đan Phi đã muốn bắt măn bọn họ cùng truy.

"Tam đệ, không cần xúc động." Tây Môn Vân vân đạm phong khinh, nhất phái nhân tình nói: "Địch huynh nói đúng vậy, Động Đình hồ vương cho tại hạ chính là một vật khác, mà không phải giấu trong Bảo Khố Đồ."

"Quả nhiên là như thế này." mặt nạ nguyên bản đoạn chính của Địch Từ Tĩnh rút một nửa, lộ ra chút thần thái khác thường, "Hần giao cho người cái gì vậy?"

Tây Môn Vân cười xin lỗi: "Thực thật có lỗi, đây là ước định của tại hạ cùng Động Đình hồ vương, tuyệt không tiết lộ cho bên thứ ba biết."

"Phải không? Cho nên huynh nghĩ muốn một người độc chiếm" mặt nạ rút thêm một phần ba.

"Cáp, ta còn nghĩ đến ít nhất Đường môn lý còn có người biết điều, hóa ra cùng là một dạng cả, thật sự là tri nhân tri diện bất tri tâm (1), lúc trước là người giả tạo." Đan Phi nhảy dựng lên chỉ vào cái mũi Địch Từ Tĩnh mắng.

"Sư huynh, có chuyện gì hảo hảo nói." Đường Lâm cũng không hy vọng hần phá hủy nhân duyên của nàng.

Địch Từ Tĩnh ngày thường dung túng, không ngờ đối nàng giận ngôn cùng hướng: "Người cảm miệng cho ta, nơi này không có phần cho người chen

chân."

"Huỳnh... sư huỳnh, huỳnh dám rống ta?!" nàng khiếp sợ quát lên.

"Ta hiện tại không đếm xỉa tới ngươi. Tây Môn huỳnh, ngươi tốt nhất vẫn là lấy ra vật Động Đình hồ vương giao cho ngươi, miễn cho bị thương hòa khí lẫn nhau." hiện giờ ở trên mặt hấn có chính là tươi cười âm ngoan cùng trong mắt xơ xác tiêu điều, hoàn toàn mất đi diện mạo vốn có.

Đan Phi lo lắng đề phòng nhanh hấn. Đến đây! Đến đây! Chẳng đã nói đây là Hồng Môn Yến thôi! Chính là hấn nhìn về phía nhị ca thân ái, thái độ huỳnh ấy bình chân như vại làm cho người ta thay y niết mồ hôi lạnh.

"Tại hạ là được người chi thác, đối với yêu cầu Dịch huỳnh, thực thật có lỗi, thỉnh khó làm theo." Tây Môn vẫn liền như vậy tăng gió lực định bàn văn bát động, nghiêm nhiên cảm nhận trong lời nói y ẩn hàm ý cảnh cáo hàm xúc.

Dịch Từ Tĩnh bỗng nhiên ngửa đầu cười to: "Cáp... Tây Môn Vân không hổ là Tây Môn Vân, nội lực cao cường, ngay cả thân trúng kịch độc sắc mặt cũng không biến một chút."

"Trúng độc? Nhị ca, huỳnh trúng độc?" Đan Phi nói quá sợ hãi.

"Tây Môn đại ca, Đại Phi, làm sao bây giờ?" Bách Hợp từng ném qua nỗi khổ trúng độc, reo lên hoảng sợ.

Đường Lâm mặt mày biến sắc: "Sư huỳnh, huỳnh hạ độc gì với huỳnh ấy? Huỳnh không phải thường muốn ta không dùng độc hại người sao? Vì cái gì lại hại huỳnh ấy?"

"Sư muội, ta đây là vì sư phụ, phải ứng phó y ngoại trừ việc dụng độc, không có biện pháp khác buộc giao vật ra đây, muội như thế nào có thể trách ta?"

"Sư huỳnh, huỳnh thay đổi rồi, phụ thân sẽ không đáp ứng huỳnh dùng loại phương pháp này đối phó với huỳnh ấy, ta phải cứu huỳnh ấy." chỉ cần là độc Đường môn nàng có thể giải.

"Vô ích, độc mà y trúng cũng không phải là độc Đường môn bình thường." Dịch Từ Tĩnh cười nói biến hoá kỳ lạ.

"Cho dù huỳnh ấy có trúng loại độc gì đi nữa, với giải dược của Đường môn không có gì không giải được." nàng tin tưởng tràn đầy nói.

"Ồ? Như vậy độc 'Vô Cực Hoa' thì sao?" hấn nói thẳng.

"Vô Cực Hoa"?! Nó sao lại ở trên tay sư huỳnh, ba tháng trước nó đã bị mất cắp, chẳng lẽ... là sư huỳnh gây ra." nàng cuối cùng nghĩ thông suốt.

Tây Môn Vân lúc này che ngực, thân ngâm nói: "Ngô..."

"Vô Cực Hoa' rốt cuộc là độc gì? Có giải dược hay không a?" Đan Phi mặc kệ ân oán của bọn họ, thăm nghĩ có được giải dược cứu người, "Nhị ca, huỳnh tỉnh lại đi!"

Đường Lâm hoang mang lo sợ nói: "Vô Cực Hoa' là độc hoa bên ngoài hiếm thấy, phụ thân ta vốn có một lọ giải dược, kết quả ngay cả độc được cùng giải dược đều bị trộm, nghĩ muốn chế tạo giải dược khác ra, muốn vậy cần phải tiêu tốn một năm."

"Một năm?! Huỳnh ấy hiện tại làm sao có thể chờ một năm. Bà điên, bút sổ sách này ta sẽ đến tính với các ngươi, nhị ca, chúng ta lại quay về Lưu Tâm Biệt trang, tìm phương thức giúp huỳnh giải độc, Bách Hợp, nàng giúp ta bên kia."

"Hảo, Phương thức nhất định có biện pháp." nàng lung tung sát lệ, vội giữ cánh tay y.

Dịch Từ Tĩnh cuồng tiếu mấy tiếng: "Bất luận kẻ nào đều cứu không được ngươi, chỉ cần giao ra vật đó, ta lập tức đem giải dược cho ngươi, bằng không lấy nội lực của ngươi nhiều lắm chỉ trụ được một canh giờ."

Trên gương mặt tuần tú của Tây Môn Vân bị che đi bởi sắc trắng nhợt, cau mày tâm áp lực độc khí bay lên.

"Ngươi là vì... vì chính ngươi! Đường môn chủ... tín nhiệm ngươi như thế, vì... cái gì phải phản bội... sư môn?" y cố sức mà đem nói cho hết lời.

"Hừ, hơn mười năm nay ta hao hết tâm tư tiếp cận ông ta, tranh thủ tín nhiệm của ông ta, cuối cùng ngày hôm nay cũng đến. Ta phải hủy diệt cả Đường môn! Hiện tại độc Đường môn ta cần bản đã nắm giữ tất cả, chỉ cần có được võ lâm bí kíp kia, ta liền có thể xưng bá võ lâm, duy ngã độc tôn! Tây Môn Vân, muốn sống lâu hơn thì mang vật đó giao ra đây, bằng không ngươi chỉ có duy nhất đường chết."

Đường Lâm nhắm phía hấn phẫn đấu quên mình: "Đáng giận, ta muốn giết ngươi...a!" một ngụm máu tươi phun ra khoe môi, nhiễm đỏ vạt áo.

Dịch Từ Tĩnh ra tay cực nhanh, nhìn không ra hấn ra chiêu thế nào, một quyền đã đem nàng đánh bại trên mặt đất.

"Ta đã nhẫn ngươi đủ lâu, xú nha đầu nhà ngươi không muốn sống, một chưởng này là cho ngươi nhớ rõ giáo huấn, đừng có ý thế hiếp người."

" Có bản lĩnh... liền hướng về phía ta... ra tay, ta vẫn là... câu nói kia, thứ khó tuân... mệnh." Thân hình Tây Môn Vân đứng vững lung lay sắp đổ, thờ đốc trầm trọng.

" Có phải cảm thấy được hô hấp vô lực hay không? Tây Môn Vân, không cần lãng phí nội lực, người trụ đã lâu, trúng độc đủ thâm, rất nhanh sẽ không cứu được." hân hưởng thụ một màn này, " sáo ngọc công tử" nhân nghĩa vô địch chết trong tay hân, thật đúng là nhân sinh một điều thú vị lớn.

" Trời giết vương bát đần, đem giải được ra đây" Đan Phi bức mình, cho dù chết cũng muốn cướp được giải được.

" Tam đệ, không... người không phải... đối thủ của hân." Tây Môn Vân cố hết sức phun ra từng chữ, trong nội y lấy ra hể ra một tờ ý chỉ cũ nát, " Ta thà rằng... nó bị hủy, cũng không... phải để ở... trong tay người."

Tây Môn Vân làm bộ phải xé bỏ, Dịch Tử Tinh phát ra một tiếng điên cuồng gào thét đáng sợ, bay tới phát cuồng.

Đan Phi kêu sợ hãi: " Nhị ca..." chàng muốn tiến lên bảo hộ y lại không hiểu bị lực đạo mạnh ở đâu chặn lại, kinh ngạc một chút, không hiểu là ai giữ chàng lại.

" Đó là của ta... của ta..." Dịch Tử Tinh vươn tay tìm tòi, muốn cướp đoạt được tờ giấy kia.

" Muốn liền cho người!" Tây Môn Vân giẫy lất hồi phục phong mạo tuấn dật của y, mới vừa rồi cái gì thân ngâm, kêu rên thoáng chốc bay đến lên chín tầng mây, hiện giờ lại là đại soái ca.

Khi hân đứng gần y nhất nhất thời không nghĩ tới y lại toát ra những lời này, tay đứng ở giữa không trung liền đông lạnh, hai mắt thẳng trừng y một đôi mắt xinh đẹp tựa như đôi mắt nữ nhân. (sao đại soái ca lại có đôi mắt của mỹ nhân a??? = =)

" Người?!" Dịch Tử Tinh ngàn phần có một giây mới lĩnh ngộ ra. Tây Môn Vân căn bản không trúng độc.

" bị lừa." y tiếp được lời nói của hân.

Tây Môn vân hữu chương đã tập trung trên gương mặt của hân, nhìn như nhu nhược vô lực, tròn như gió nhẹ nhưng phong chương lại quát động dòng khí bốn phía; mà Dịch Tử Tinh lại đang nghĩ đến y thân trúng kịch độc, không thể dùng lại nội lực áp chế độc tính, vừa muốn công kích y nên hạ khinh địch, khi y phản kích khi muộn mất rồi.

" Tây Môn người!" Dịch Tử Tinh giữa ngực trúng một chương, thân thể bị đẩy lui mấy bước, miệng phun máu tươi nằm úp sấp ngã xuống đất, " Không có khả năng... không có khả năng, người không trúng độc?"

Thế cục đột biến đến không ngờ.

Đan Phi giương miệng rộng, có điểm cả lâm đất cánh tay y: " Nhị... ca huynh... không... trúng... độc...?"

" Tây Môn đại ca không có việc gì, thật sự thật tốt quá." Bách Hợp cực vui mà kêu khóc.

" Rốt cuộc là chuyện gì? Nhị ca ——"

" Để cho ta nói đi!" ngoài cửa truyền đến tiếng nói trầm thấp, một vị trung niên nam tử mặc thanh sam đi vào.

Đường Lâm vừa thấy người tới liền nức nở nhào tới: " Phụ thân, phụ thân đã tới! Là sư huynh trộm đi ‘ vô cực hoa ’, không ngờ hân phản bội Đường môn, uống phí phụ thân đối hân tốt như vậy."

Người đó đúng là môn chủ Đường môn Đường Chính Thiệu, ông vỗ về nữ nhân nói: " Phụ thân đã sớm đoán được, mới vội thỉnh Tây Môn công tử giúp phụ thân việc này, không nghĩ tới thật là hân." trong giọng nói rất bất đắc dĩ cùng cảm giác tiếc hận. (tiếc nuôi cùng ăn hận)

Dịch Tử Tinh đỡ tường đứng lên, tản ra tóc bay trên vai, khiến hân trông như nghèo túng, lại có chút điên cuồng.

" Ta cư nhiên bị lừa... người đã sớm hoài nghi ta có phải hay không?" hân lớn tiếng hỏi.

" Không tội, nhưng ta vẫn muốn tin tưởng, vì thế ta dự định giấu giải được ‘ Vô Cực Hoa ’, chờ người xuống tay, kết quả bị trộm. Vì cái gì? Tử Tinh, vì cái gì phải phản bội ta? Ta vốn định đem vị trí môn chủ Đường môn giao cho người, chẳng lẽ còn không đủ sao?" sự thật chân tướng đã vạch trần, nội tâm của ông thật là khó chịu, bị một người chính mình xem như con ruột phản bội, tâm tình tựa như có người cắt lấy thịt của ông.

" Cáp... ta không cần cái gì là đảm đương chức vị chương môn Đường môn, Đường Chính Thiệu, ta hỏi người, người còn nhớ rõ cái tên Dịch Khanh không?" hân hướng phía trước đi hai bước, nhìn thấy sắc mặt ông đột biến.

" Dịch Khang? Người... là..." Đường Chính Thiệu không có hỏi ra, trong lòng cũng đã sáng tỏ đáp án.

" Ta là con ông ấy, luôn miệng nói phụ thân ta là bằng hữu tốt nhất đời này của người, người lại hạ độc ông ấy, Đường Chính Thiệu, tâm người thật tốt đây, còn có mặt mũi nói nhân nghĩa đạo đức, phi!"

Đường Chính Thiệu bị chỉ trích e rằng không thể dùng lời mà chống đỡ: "Ta biết nói cái gì con cũng sẽ không tin tưởng, năm đó người của ta sợ sẩy mới gây thành bị kịch, ta cũng không phải ý định hại chết ông ấy, nhiều năm qua, lương tâm của ta không có lúc nào là không tra tấn chính mình, nếu người muốn giết ta, ta tuyệt đối sẽ không phản kháng."

Địch Tử Tình cười đến rơi lệ đầy mặt: "Nói thật là dễ nghe, nhất thời sợ sẩy, nếu không bởi vì người, phụ thân ta nghĩ muốn trở thành đệ nhất cao thủ võ lâm, nguyện vọng đã sớm đạt thành, hiện giờ xem ra ta cũng vô pháp đạt thành tâm nguyện của ông ấy."

Hắn giơ tay lên rồi hạ xuống, hướng thiên linh của mình nhắm xuống, mọi người ngăn cản không kịp, chỉ để lại tiếng nuối càng sâu

"Từ Tình, đây là oan nghiệt gì cơ chứ?" Đường Chính Thiệu bị thống ôm lấy thi thể của hắn khóc thương tâm, chuyện cũ đủ loại lại theo trí nhớ lại ở chỗ sâu nhất trào ra. Hiện giờ ngay cả con của cố nhân cũng giống như chết ở chính mình trong tay, bảo ông nên làm sao đây?

Tây Môn Vân tiến lên nói: "Đường môn chủ, thỉnh nén bi thương."

Ông nhin xuống đau buồn, để Địch Tử Tình dưới tay mang đi, chuẩn bị mang về Tứ Xuyên an táng. Dù sao hắn vẫn là một phần tử của Đường môn.

"Lần này ít nhiều nhờ lão đệ hỗ trợ, cũng cứu lại nguy cơ Đường môn." Đường Chính Thiệu chấp tay đáp tạ.

"Sao lại thế, bất quá là vãn bối còn nợ Đường môn chủ một ân tình thôi." y khiêm tốn nói.

Đan Phi gãi gãi đầu: "Nhị ca, đây là chuyện gì? Huynh sớm biết Địch Tử Tình có vấn đề phải không?"

"Có thể nói như vậy, một tháng trước ta nhận được tin của Đường môn chủ, biết được ngài ấy muốn tìm ra nội gian, cho nên ta sẽ đến thử mục đích của hắn, hơn nữa trên giang hồ nghe đồn trên người ta có giấu võ công bí kíp trong Bảo Khố Đồ, liền lấy cái này dẫn hắn mắc mưu, chính mình bại lộ hành tung."

"Kia cũng nên nói đệ một tiếng, vừa rồi huynh như vậy thực đem dọa đệ mất nửa cái mạng, nguyên lai huynh trước đó đã dùng giải dược, thật sự là giống như một bức tượng." chàng không khỏi nén giận.

Tây Môn vân cười trêu nói: "Nếu cho đệ biết trước đó, lần này diễn sẽ không chân thật, tính nhất định của đệ sẽ làm bộ không được, chẳng phải là lộ ra sơ hở?"

"Được rồi! Cứ theo huynh là được." chàng ngẫm lại thì thấy cũng đúng, chính mình nhất định nguy trang không được.

Đường Lâm một bên mãnh lời kéo Đường Chính Thiệu, phải ông nghĩ cách giữ lại Tây Môn vân.

"Tây Môn lão đệ, chúng ta cũng lâu rồi không gặp nhau, không bằng ở lại mấy ngày." ông hiểu được tâm sự con gái. nếu có một vị con rể vĩ đại như thế, Đường môn cũng có người kế tục.

"Đa tạ Đường môn chủ, nhưng vãn bối có chuyện quan trọng cần làm, chờ hoàn thành xong việc, sẽ đến cửa môn bái chào, thỉnh!"

"Cáo từ!" Đường Lâm chỉ có thể thất vọng nhìn theo ba người rời đi.

Đan Phi đào cả buổi, cuối cùng cũng lấy được quan anh mà chàng trộm.

"Này! Cầm đi!" chàng đem nó đưa cho Tây Môn Vân.

"Quan ấn này để cho ta xử lý, đệ cũng đừng lại gây chuyện." y dặn dò nói.

"Huynh thái gia kia nơi nơi thiếp bố cáo muốn bắt đệ làm sao bây giờ? Bút sổ sách này đệ vẫn còn chưa tính với gã đâu!" Đan Phi cũng không nghĩ muốn đơn giản như vậy buông tha hôn quan kia.

"Việc này để giải quyết, Bách Hợp, thay ta xem nó, biết không?" hiện tại chỉ có nàng có thể chế được chàng.

Bách Hợp cười gât đầu: "ta biết, Tây Môn đại ca, người yên tâm."

"Nha đầu ngốc, đường có loạn gât đầu cho ta, lâu lắm không bị mắng!" mặt mũi Đan Phi không nhìn được mà gằm nhẹ.

Tây Môn Vân thực sự bái phục đệ đệ này của y. Rõ ràng thích người ta, loại phương thức biểu đạt cảm tình này thật đúng là đặc biệt. (ca ca của ta cái gì chả đặc biệt ^ ^)

"Bách Hợp, tam đệ này của ta chính là như vậy, trong lòng rõ ràng thích vô cùng, có tình vừa muốn bày ra bộ dáng không ai bì nổi, muội phải biết tha thứ chút."

"Nhị ca!" Đan Phi đỏ mặt quát, "Nha đầu ngốc, không cho phép!"

"Thực xin lỗi." nàng không nín được cười tiêu khí, chỉ có che miệng lại.

"Đối cô nương nhà ta hung như vậy, cẩn thận người ta đổi ý không lấy đệ làm phu quân." y càng lúc càng cảm thấy được hai người này thật sự là trời sinh một đôi.

"Nàng dám!" Đan Phi kêu một tiếng mới biết mình bị lừa, rất giống mình đang yêu người chết nhà, điều đó không thể, có chút quê quá hóa khủng, "Không có việc gì, huynh có thể đi."

Tây Môn Vân vừa bức mình vừa buồn cười: "Thực không lương tâm, tốt xấu ta là Nhị ca đệ, cứ như vậy bảo ta cút, tính ta không tốt mới có loại đệ đệ này như đệ, ta tự động cút là được."

Một trận gió cuốn cuộn nổi lên trong vạt áo bạch sam, y xoay người phiêu nhiên muốn đi, Đan Phi có chút không tha đuổi theo.

"Nhị ca! Nếu muốn đệ làm sao có thể gặp huynh đây?" chàng đứng đắn hỏi han.

Tây Môn Vân cười hiểu rõ: "Ta sẽ tới Tô Châu trước! Nếu đệ muốn tìm ta, báo tin đến 'Đình Hương Lâu' cạnh sông Tần Hoài cho một vị cô nương tương tư, ta sẽ biết được."

"Hào, vậy huynh phải bảo trọng."

"Đệ cũng vậy, hảo hảo chiếu cố đệ muội tương lai của ta, nhị ca còn chờ uống rượu mừng của đệ, ta đi."

"Nhị ca, tạm biệt."

Lần này y thật sự đi rồi. Đan Phi rất nhanh lau nước mắt. Thật là, khóc cái gì thôi! Cũng không phải không thấy được mặt! Có thân nhân chính là như vậy, chỉ là đối tượng khiến nóng ruột gan chút thôi.

"Tây Môn đại ca đi xa, chúng ta cũng đi thôi!" Bách Hợp lại đây cầm tay chàng.

Hai người nắm chặt tay lẫn nhau, hướng Bách Hoa U Cốc mà đi.

Bách Hoa U Cốc.

Đây là một chỗ giống như ngoại đảo nguyên, tứ phía núi cao hình thành lá chắn thiên nhiên, bao quanh vây quanh cả tòa sơn cốc, nếu không phải người biết rõ lộ tuyến, chỉ sợ tìm kiếm một năm rưỡi cũng tìm không thấy đường nhỏ tiến vào nơi này.

Hai người xuyên qua đường nhỏ như mê cung, cuối cùng tiến nhập Bách Hoa U Cốc.

"Đại tỷ, Nhị tỷ, muội đã trở về, Bách Hợp đã trở lại."

Bách Hợp một đường hướng nhà gỗ, đó là nơi nàng từ nhỏ sinh trưởng.

Nghe thấy tiếng kêu của nàng, Tường Vi từ trong phòng đi ra, vừa thấy thật là tiểu muội, liền khỏi lén váy chạy vội tới.

"Bách Hợp, thật là muội đã trở lại, ta không phải đang nằm mơ!" nàng ấy kêu lên vui mừng.

"Phải, đại tỷ, muội thật sự đã trở lại, thực xin lỗi, để cho đại tỷ lo lắng." Bách Hợp chỉ có liên thanh biểu đạt áy náy.

Tường Vi ôm nàng một chút. Tường Vi từ trước đến nay hiểu rõ nhất tiểu muội này, sao nhẫn tâm trách cứ nàng?

"Muội trở về bình an vô sự là tốt rồi, mấy ngày nay chịu khổ đi! muội gầy đi rất nhiều, bất quá giống như trưởng thành không ít." nàng đoan trang, Bách Hợp đã dần dần thoát khỏi gương mặt trẻ con.

"Đại tỷ, người ta đã sớm trưởng thành." nàng không thuận theo làm nũng, "Đúng rồi, Nhị tỷ đâu?"

"Xem ra muội ấy không tìm được muội, bởi vì qua một tháng, mà muội lại không có một chút tin tức, cho nên muội ấy tự ra cốc đi tìm muội, hiện tại một người về, lại một người đi, Hải Đường chính là hay nôn nóng như vậy, chờ vài ngày cũng chờ không kịp."

Nàng lúc này mới phát hiện có người khác đứng ở không xa nhìn các nàng, là thiếu niên danh ước hai mươi tuổi, đôi mắt chăm chú vào trên người muội muội của mình, trong lòng có chút hiểu được.

"Vị kia là?" nàng hỏi có chút thẹn thùng.

Bách Hợp vội đem Đan Phi đến trước mặt: "Đại tỷ, chàng gọi đan phi, dọc theo đường đi đều là chàng chiếu cố muội, bảo hộ muội, không có chàng, muội không biết biến thành cái gì, chàng là người tốt." nàng kể ra ưu điểm của chàng. (thể khuyến điểm đâu??? nhiều quá kể ko hết a)

"Đan công tử, muội muội ta làm phiền người chiếu cố." nàng quý gối đáp lễ.

"Cô nương không cần nói như vậy, ta... là cam tâm tình nguyện." Đáng chết! Chàng sao lại trở nên lè mề, rõ ràng gọn gàng dứt khoát nói rõ thì tốt rồi.

"Đại Phi, chàng... không phải có chuyện phải nói với đại tỷ thiếp hay sao?" Bách Hợp gấp đến độ tay nhỏ bé khinh dất tay áo chàng, bất chấp rứt rề của cô gái.

Đan Phi thanh thanh yết hầu: "Đại tỷ, thỉnh... thỉnh đem Bách Hợp gả cho ta." Nói những lời này làm cho chàng thật xấu hổ.

Tường Vi nhìn thấy bộ dáng hai người mặt đỏ tới mang tai, tựa hồ đối lẫn nhau đều có tình yêu.

"Ta không thể đáp ứng." nàng không cần (phải) nghĩ ngợi, giáp mặt liền cự tuyệt.

"Đại tỷ." Bách Hợp kinh hô.

"Vì cái gì? Tỷ là sợ ta nuôi không nổi nàng, vẫn là không tin ta thật sự thích Bách Hợp" Đan Phi tuy rằng từng nghĩ tới nàng sẽ phản đối, hiện giờ thật sự gặp phải, thực tại khó có thể nhận, "Ta cam đoan sẽ chiếu cố nàng cả đời, vĩnh viễn đối nàng hảo, ta thể."

Chàng giờ tay lên sẽ thề với trời. mặc kệ muốn hấn làm cái gì cũng tốt, chính là không cần chia rẽ bọn họ.

"Ta vẫn không thể đáp ứng." Tường Vi tuyệt tình nói.

Bách Hợp khóc lên. Đại tỷ chưa bao giờ tàn nhẫn vậy, nàng luôn ôn nhu như vậy, vì cái gì hôm nay trở nên như thế? "Đại tỷ... ô... "

Đan Phi vẫn nói cho chính mình, nàng là đại tỷ của Bách Hợp, không thể đối nàng vô lễ, chính là nữ nhân này nói không để ý như vậy, thật sự rất giận.

"Đem lý do của tỷ nói cho ta biết, vì cái gì không thể đem Bách Hợp gả cho ta?" chàng ngang khởi cằm chất vấn nói.

"Chính là không thể, không có lý do gì." Tường Vi trả lời thản nhiên.

"Là ý gì? Ý của tỷ chính là xem ta không vừa mắt, đời này Đan Phi ta nhất định phải cưới Bách Hợp, cho dù là tỷ phản đối cũng không được." kiên nhẫn của chàng dùng hết. Nữ nhân loại này chính là động vật không thể nói lý, cùng nàng có giải thích thế nào cũng vô dụng.

"Đại Phi, chàng không cần hung như vậy, tỷ ấy là đại tỷ của thiếp! Để cho thiếp nói chuyện với tỷ ấy nhé?" nàng nói nhẹ khuyên bảo. Nếu không tính tình của chàng bộc phát, sự tình sẽ bị chàng phá hỏng.

Chàng buồn không lên tiếng đi đến một bên, ôm匈 không lên tiếng.

Bách Hợp lúc này mới mở miệng: "Đại tỷ, tỷ không phải là vì di ngôn của phụ thân? Tỷ đáp ứng phụ thân tỷ muội ba người chúng ta đời này vĩnh viễn không rời khỏi Bách Hoa U Cốc, cho nên mới phản đối phải không?"

Tường Vi thấy muội muội vì tình khổ sở, xem tình hình cảm tình của hai người đã quá sâu đậm, nàng có thể quyết tâm chia rẽ bọn họ sao? Nhưng di ngôn lúc lâm chung của phụ thân? Đó là nàng chính miệng đáp ứng, không thể không tuân thủ.

"Tiểu muội, không phải đại tỷ vô tình, nhưng phụ thân dặn dò chúng ta không thể không nghe, trừ phi hấn ta có thể đồng ý cả đời canh giữ ở Bách Hoa U Cốc, không hề bước ra cốc một bước, ta đáp ứng hôn sự của các người."

Lấy tính tình của Đan Phi sao có thể nguyện ý cả đời ở Bách Hoa U Cốc? Tuy rằng nơi này hoàn cảnh thanh tĩnh, rời xa huyên náo, nhưng chung quy không có thể giới thú vị bên ngoài. Chàng ham tự do lưu lạc như thế nào chịu được? Căn bản không thể thực hiện được.

"Đại tỷ, như vậy không khỏi rất ủy khuất chàng." nàng nói ưu thương.

"Hấn muốn kết hôn với muội nhất định phải đáp ứng điều kiện này mới được, bằng không đừng nói nữa." nàng lãnh nghiêm mặt nói.

Đan Phi đem Bách Hợp đến trong lòng ngực: "Ta sẽ không làm cho nàng rời đi ta, nếu tỷ không đáp ứng, ta liền đem nàng trộm đi, lẫn mất rất xa, cho tỷ tìm khắp nơi cũng không thấy."

"Tùy các người, muội ấy còn muốn chạy ta cũng ngăn đón không được." Tường Vi dứt lời, liền xoay người vào nhà.

Gì? Nàng là ý tứ gì? Hai người đầu đầy mờ mịt.

"Chẳng lẽ?" chàng trừng lớn mắt, đột nhiên nghĩ thông suốt.

"Đại tỷ vẫn là yêu thương thiếp, tỷ biết không có thể cãi lời di ngôn của phụ thân, lại muốn thành toàn chúng ta, cho nên mới cố ý nói như vậy." Bách Hợp cũng đồng thời bình tĩnh đại ngộ.

Sáng sớm trời còn mờ mịt chưa lượng, hai bóng người lén lút đi ra nhà gỗ. (sao mà ám muội thế này =")

Bách Hợp lưu luyến vọng đầu lại. Một ngày nào đó nàng còn có thể trở về, đại tỷ, nhị tỷ, thực xin lỗi, thỉnh tha thứ Bách Hợp không nghe lời các tỷ.

Đan Phi vươn tay cầm nàng, không tiếng động nói: "Đi thôi!"

Nàng đem tay của mình giao phó trên tay chàng, cũng chính là cả đời của nàng.

Son cốc gió thổi phát ở trên mặt hai người, chàng trêu mến cười với nàng, dưới đáy lòng thì chàng sẽ dùng tất cả lực lượng làm cho nàng hạnh phúc.

Hai người càng lúc càng xa, mà cửa chính nhà gỗ cũng mở một cái phùng, Tường Vi ngấm nhìn bóng dáng bọn họ đi xa, mới đi đến trước một tòa mộ không xa.

"Phụ thân, mẫu thân, tha thứ nữ nhân ra quyết định này, con tin tưởng tiểu muội phải nhận được hạnh phúc, các người nhất định cũng thật cao hứng khi muội ấy tìm được quy túc, gặp được một vị phu quân yêu thương muội ấy, giống như phụ thân và mẫu thân vậy."

Thái dương theo phương đông dâng lên, chiếu sáng lên cả tòa sơn cốc, ánh sáng mặt trời màu đỏ chiếu vào gương mặt nàng.

"Nữ nhân sẽ cả đời ở tại chỗ này, cùng phụ thân và mẫu thân, con sẽ tuân thủ lời hứa, vĩnh viễn không rời khỏi Bách Hoa U Cốc." nàng kiên quyết tạo thành chữ thập cầu nguyện, "Thỉnh phụ mẫu phù hộ tiểu muội hạnh phúc khoái hoạt, cũng phù hộ Nhị muội lên đường bình an, sớm trở về."

Tường Vi đôi mi thanh tú nhớ đến nhị muội vừa đi, không biết lại hội gặp phải chuyện gì, với ai.

Chỉ mong không có việc gì phát sinh mới tốt.

Chú thích:

(1) yến vô hảo yến: là yến tiệc nhưng cũng không xem như yến tiệc

(2) Hồng Môn Yến: yến tiệc chỉ có bề ngoài hào nhoáng giả tạo

(3) tri nhân tri diện bất tri tâm: biết người biết mặt không biết lòng

Hết

Bạn đang đọc truyện *Bách Hợp Lại Thượng Đan Phi Hiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.